

МАРИ ФЕРАРЕЛА

КОЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВ»

САНДИВО

ДЪЩЕРЯТА
НА СЕНАТОРА

МАРИ ФЕРАРЕЛА ДЪЩЕРЯТА НА СЕНАТОРА

Превод: Ана Василева

chitanka.info

Лукс и великолепиe, власт и пари — това e светът на Шана, чаровната и нежна сенаторска дъщеря. Израсла в сянката на блестящата си майка и почти харизматичния си баща, диво и сляпо влюбена в безпринципния кариерист Джордан Калхуун... Ще направи ли Шана своя верен избор — ИЗБОР В ЖИВОТА, ИЗБОР В ЛЮБОВТА?

ГЛАВА 1

Нещо не беше наред. Отстрани животът ѝ сигурно изглеждаше идеален. И все пак тя не се чувстваше добре, сякаш бе облякла блуза, която уж бе копринена, а всъщност драскаше. Непрекъснато я преследваше някакво усещане за пустота, сякаш съществуването и изобщо не бе реално. А може би самата тя не бе истинска, за разлика от всичко останало.

И защо не беше доволна? Какво не ѝ достигаше? Защо не бе щастлива?

Защото нещо липсваше, нещо неясно и неопределимо не беше наред. Но тя го долавяше, чувствуваше вкуса му. Почти можеше да го докосне. Каквото и да бе, то бе съвсем наблизо.

Все още нямаше понятие какво е „то“. С тъжна усмивка си помисли, че не представлява нищо друго, освен един неуспял специализант по философия. И може би всички тези вълнения бяха само поредната буря в чаша вода.

И все пак имаше чувството, че не е така.

Шана Брейди Калхуун седеше неподвижно пред богато украсената старинна тоалетна масичка. Масичката бе подарък от баща ѝ за шестнадесетия ѝ рожден ден. Всичко в голямата, изящно обзаведена спалня, където спеше от двегодишна възраст, бе дар от съдбата, проявила странен каприз при самото ѝ раждане. За да се сдобие с всичко това, не ѝ се бе наложило да прави нищо друго, освен да се роди.

Тя знаеше, че милиони жени, милиони хора биха дали всичко да бъдат на нейно място. Но празнотата продължаваше да се натрупва, издебвайки съзнанието ѝ, когато най-малко я очакваше, барабанеше с нетърпеливи пръсти по душата ѝ. Седнала на стола си, неподвижна, Шана нямаше друг избор, освен да потъне в нея.

Жената, известна на своята ентузиазирани и изключително многобройна клиентела като Александра, работеше върху лицето ѝ, превръщайки я в нещо, което тя не беше. Александра, жената гном,

гений на грима. Обикновеното лице тя успяваше да преобрази в красиво, а хубавото — във великолепно. Александра бе типичният гений — капризна, своенравна и крайно избухлива. Ако Шана случайно си позволише да мигне два пъти последователно, Александра щеше да го изтълкува едва ли не като обида и щеше да произнесе цяла тирада за това, че е благоволила лично да дойде, а не да я остави в ръцете на някоя аматьорка. Александра винаги казваше точно онова, което мислеше. На някого другиго фактът, че Шана би могла да проследи родословието си чак до „Мейфлауър“, би направил впечатление, но за Александра той не означаваше нищо.

Ето защо Шана я харесваше. В мислите си тази жена не я свързваше нито с наследството ѝ, нито с властта. Александра виждаше само нея.

И тъй, Шана седеше неподвижно, потънала в мисли. Мълчаливо си пожелаваше да бъде някъде другаде, самата тя да бъде някой друг. Някой, чиято самоличност ще принадлежи единствено на него, а не на някакъв известен баща или известна фамилия.

Времето минаваше, а Шана местеше единствено погледа си, проследявайки танца на пращинките в светлината на слънчевия лъч, проникващ в стаята през широкия еркерен прозорец.

Ако в момента Александра не се занимаваше именно с устните ѝ, тя би се усмихнала. Учудваше се дали пращинките знаят, че не им е позволено да влизат тук. Майка ѝ не можеше да търпи подобни плебейски неща като прах в дома си. Като че ли имението Брейди изобщо би могло да заслужи едно толкова благо наименование като „дом“. „Мавзолей“ би му подходило много повече — студен, бездушен мавзолей. Беше ѝ напълно непонятно защо братовчедка ѝ Сидни иска да се омъжи именно тук.

„Напоследък толкова много неща ми се струват непонятни“ — помисли си тя с леко раздражение, като ученик, затруднен от сложна алгебрична задача.

Господи, чувствуваше се толкова смазана, толкова обърквана. И толкова лишена от цели. Идния януари щеше да навърши двадесет и четири. Двадесет и четири, а сякаш приближаваше деветдесет. Или поне така се чувстваше. Като деветдесетгодишна безформена буца.

Хвърляйки поглед назад, Шана си даде сметка, че винаги се е усещала по този начин. Обградена от лукс, вечно център на

общественото внимание, още от деня, в който родителите ѝ, Рийна Фитцхъг и Роджър Брейди, единствен син на финансиста Алфред Брейди, бяха обявили зачеването ѝ пред цял ескадрон жадни за сензации репортери и нетърпеливи фотографи. Шана открай време се опитваше да открие своето място в живота. В душата си тя бе класическият случай на бедното малко богато момиче, винаги нащрек, изпълнено с лоши предчувствия.

Защото искаше да бъде приета в един свят, който винаги безсърдечно я сравняваше с майка ѝ. И виждаше нейните недостатъци.

Чу, че Александра започна да подсвирква през неравните си зъби, ръцете ѝ бяха безкрайно меки и нежни, докато я докосваше, полагаше и съчетаваше цветовете.

— Вдигни си брадичката, детето ми — нареди гримьорката с дрезгав носов глас, все още пазещ ехото на нейната родна Полша, макар тя да бе емигрирала в Щатите преди цели четиридесет години. — Не мога да си върша работата, като си се прегърбила така.

Шана послушно вдигна глава и се размърда на стола. Болката затанцува в нея, зачука с остри, пронизващи пръсти. С огромно усилие на волята се постара да не трепне. Още я болеше рамото от удара в касата на вратата вчера. Вината си беше само нейна. Винаги се движеше бързо, без да се оглежда.

„Ти все се втурваш нанякъде, без изобщо да помислиш накъде точно, Шана. Как можах да родя такова непохватно дете!“

Думите още звучаха в съзнанието ѝ. През детството си хиляди пъти бе ставала обект на критиките на майка си. И всеки път разочарованието се бе прокрадвало във всяка сричка. Кажи-речи това бе първото нещо, което Шана изобщо бе осъзнала; майка ѝ бе разочарована от нея. Бракът не промени нещата, макар и в края на краищата майка ѝ да бе проявила разбиране към избора ѝ.

И как можеше да е другояче? Шана се унесе, очаквайки да я пониже познатото усещане за щастие, както винаги, когато мислеше за Джордан. Да, то наистина се появи, но не толкова силно като друг път.

„Нещо с мен не е наред“ — помисли си тя тревожно. Имаше добър живот, хубава къща, красив съпруг, който я бе избрал сред цяла тълпа великолепни, богати жени. Какво повече искаше?

Нещо друго, прошепна някакъв глас в нея.

Шана прехапа долната си устна и чу как Александра измърмори под носа си. Тъй като не искаше да я дразни, тя веднага възстанови обичайния израз на лицето си.

И въпреки всичко сегашният ѝ живот ѝ се струваше някак изкуствен, като прекрасни рози, изработени от пластмаса. Не можеше да се освободи от чувството, че не живее истински, че битието ѝ прилича на картонена кула, без основи и без същност.

А може би просто още не се бе оправила от грипа. Отчаяно търсеше рационално обяснение за измъчващата я пустота. Заболяването, което прекара в началото на месеца, я караше да се чувства толкова нещастна и отпаднала, че просто ѝ се искаше да умре. Депресията не бе рядко явление през периодите на възстановяване. Сигурно и нейният случай не бе по-различен.

— Облегни се, Шана. Няма нужда да стоиш така сковано.

Тя се подчини.

„Като програмиран робот“ — помисли си Александра, докато вадеше нова туба от измачканата кожена чанта, която винаги носеше със себе си. Чантата ѝ бе нещо като талисман и непрекъснато трябваше да е някъде наблизо. Сега натъпкана с приготвените лично от нея специални гримове, преди четиридесет години, когато бе слязла от един военен кораб, натоварен с бегълци от Европа, чантата бе съдържала един-единствен чифт дрехи. Полските роднини ѝ я бяха изпратили контрабандно в Германия след войната. Съдбата я бе довела в Новия свят, където вродените способности и пъргавият ум превърнаха Белла Перковски в Александра, любимката на висшето общество.

Александра гледаше Шана. Познаваше я от дете, повече от двадесет години, още откакто я викаха за някои от първите балове на Рийна. Александра на два пъти бе овдовявала, нямаше собствени деца и никога не ги бе искала. Децата бяха противен малък проблем, който с времето се превръщаше в още по-противен голям проблем. Но у Шана имаше нещо, напомнящо изоставено бездомно коте, което я бе спечелило от самото начало.

Шана въздъхна дълбоко и изведнъж съзна колко скована е била. Мускулите на тялото ѝ бяха изопнати, сякаш очакваше всеки миг да се случи нещо. Напоследък непрекъснато бе някак напрегната, чакаща, предчувстваща. Без да знае какво.

Притвори очи, едва усещайки докосванията, предназначени да прикрият малките несъвършенства на лицето ѝ, които майка ѝ винаги намираще начин да преувеличи. Опитва се да мисли за Джордан. Милият, хубав Джордан. Не бе трудно да си спомни как изглеждаше той, когато за първи път буквално влезе с валсова стъпка в живота и. Това също стана на една сватба.

На Йоланда. Една далечна леля. Да си свързан с фамилиите Брейди и Фитцхъг означаваше да имаш повече братовчеди, отколкото всеки разумен човек би си пожелал. Брейди, чието родословие включваше и Дайъмънд Джим Брейди, притежаваха известен блясък, който импонираше на публиката и им служеше доста добре в областта на политиката. Рийна Фитцхъг бе донесла старо богатство и съответна репутация. Един съвършен брак. Поне отстрани.

„Не като моя“ — помисли си Шана с горчива усмивка, пренебрегвайки неодобрителното мърморене на Александра, задето бе посмяла да промени израза си. Заля я чувство на вина заради предишната ѝ раздражителност. Би трябвало да падне на колене и да благодари на бога, задето ѝ бе дарил нещо толкова рядко като стабилен брак в този преситен свят на политика и фалш, който обитаваше. Стабилен, здрав брак. От първия миг, в който забеляза, че Джордан я гледа, светът напълно се промени за нея. Тя стоеше притихнала като в онези стари романтични филми, където двама влюбени се откриват с очи, и гледаше как той се приближава към нея. Сърцето ѝ биеше неудържимо и ѝ се струваше, че всички в стаята го чуват.

Усмивайки се само с очи, той взе ръката ѝ и я помоли да потанцуват с глас, от който под кожата ѝ пробягаха тръпки. Тя само неясно кимна. После Джордан не позволи на никой друг да се доближи до нея през цялата вечер. Всичко бе като във великолепен сън. Той бе толкова внимателен, толкова нетърпелив да отгатва желанията и... Шест месеца по-късно самата Шана вдигна сватба.

Мислите ѝ се върнаха към оня ден.

— Сигурна ли си, Шана? Наистина ли, наистина ли си сигурна? — я бе запитала остро майка ѝ, дори когато акордите на сватбения марш вече звучаха в огромната църква, входовете на която бяха завардени от снажни бодигардове, задържащи репортерите.

Да, мислеше си тогава Шана, бе сигурна. И влюбена. Диво, щастливо, сляпо влюбена. Шест месеца с Джордан бяха почти

неразделни. И той се държеше тъй, сякаш тя означаваше много, наистина много. Сякаш бе красива богиня.

Никой не се бе отнасял така с нея, особено в присъствието на майка ѝ. Заети винаги да се докарват пред Рийна, хората обикновено не я забелязваха. Рийна Фитцхъг Брейди, красавицата на всеки бал, председателката на пет големи благотворителни общества. Идеалната партньорка за един обаятелен политик, устремил се към най-високите постове в страната. С непобедима усмивка, със светкавични реакции, в младостта си майка ѝ бе красавица с гарвановочерни коси, а на близо петдесет и една все още бе считана за зашеметяваща. Шана действително бе чувала, че майка ѝ е въплъщението на вечната жена. Рийна имаше пищна фигура и блестяща кожа, която сякаш изобщо не остаряваше благодарение на кремове и на умения скалпел на един сръчен доктор, доволен от своята анонимност ѝ от огромните си хонорари.

Шана бавно бе погладила искрящите орнаменти по полата на венчалната си рокля, съзнавайки виновно, че стойността ѝ е достатъчна да изхрани някоя малка страна в продължение на цял месец. Майка ѝ я беше избрала. И майка ѝ бе настояла да я облече.

С цяла глава по-висока, Шана може би за пръв път се бе усмихнала уверено на майка си. Рийна бе видение в лилаво. „Облякла се е в тъмнолилаво, за да не би случайно да не я забележат“ — помисли си Шана раздразнено. Сякаш изобщо бе възможно подобно нещо да се случи. И все пак, докато я гледаше, Шана бе донякъде изненадана от израза на загриженост в прочутите сини като метличина очи.

— Разбира се, че съм сигурна, мамо. И защо да не бъда?

Рийна поклати глава, като внимаваше да не размести грижливо подредената си прическа.

— Не знам. Просто някакво предчувствие.

Тя сви рамене, докато един от шаферите внимателно разгръщаше дългия близо десет фута шлейф на булчинската рокля. После отправи на дъщеря си малко скована усмивка, прикриваща цял водовъртеж от смесени чувства.

— Искам само да си щастлива, нищо друго.

„Наистина ли, мамо? Наистина ли го искаш?“ — питаше се Шана. Или просто майка ѝ ревнуваше, че не беше звездата на това

събитие?

Не, не бе съвсем честно да мисли така. Майка ѝ не бе способна да изпита класическата „майчина любов“, за която толкова бе копняла през детството си, но Шана знаеше, че Рийна държи на нея по единствения начин, на който бе способна. И вероятно не можеше да се отрече, че майка ѝ винаги щеше да бъде в центъра на вниманието, където и да отидеше. Рийна Брейди привличаше интереса на хората по същия начин, както нектарът привлича пчелите. За нея това бе естествено както дишането. Тя разцъфваше в този интерес и го очакваше, всичко друго ѝ бе напълно чуждо.

Шана не биваше да обвинява майка си за нещо, което всъщност не зависеше от нея. Но просто ѝ бе трудно да повярва на изразената загриженост за нейното щастие, тъй като тя идваше от жената, която само от време на време бе надниквала в живота ѝ като пробягващ лъч слънчева светлина. Това се случваше периодично, но с твърде малък ефект извън най-основните и най-очевидни неща.

И тъй, тя се омъжи за Джордан въпреки съмненията на майка си, и дори и сега се опитваше на всяка цена „да продължава да живее щастливо“.

Шана усети, че вратът ѝ се схваща, и съвсем леко се раздвижи, тъй като Александра продължаваше да работи в своя бавен, методичен маниер. С поизгубилата цвѐта си червеникава коса гримьорката наподобяваше статистка в някоя смахната комедия от тридесетте години, а не високоплатен професионалист, какъвто всъщност беше. За Шана това бе още една причина да я харесва. Александра не се интересуваше какво мислят другите за нея.

Тя докосна рамото на момичето, за да привлече вниманието му.

— Ето как трябва да го правиш, дете мое — нанесе нещо меко и полупрозрачно върху скулите ѝ, после го размаза нагоре. — Скрива доста неща, които не би искала никой да види.

Александра говореше тъй, сякаш единственият английски, който бе чувала, бе жаргонът на долната част на Ийст сайд. Но Шана знаеше, че при добро желание е способна и на съвсем аристократични акценти.

Жената видя непокорството, надигнало се в очите на момичето. Разпознаваше съпротивата веднага, щом тя се появеше.

— Знаеш, че трябва да направиш известно усилие. Няма нищо лошо да използваш малко грим, за да изглеждаш по-добре.

Шана сви рамене. Никога не си бе поставяла за цел да създава илюзии за себе си. Искаше да бъде такава, каквата е.

— Нямам намерение да се състезавам с нея.

И двете знаеха за кого говори.

— И защо не? — тонът на Александра бе някак изкуствено приповдигнат. — Състезанието е онова, което ни държи във форма.

„Теб може би, но не и мен“ — помисли си Шана. — Смешно, баща ми казваше същото за победителите.

Александра мъдро кимна и вече не изглеждаше така комично.

— Умен човек е баща ти.

— Да, вярно е.

Гримьорката го прие като капитулация.

— Слушай тогава — нареди тя и се впусна в кратък, но прецизен инструктаж за приложението на козметичните средства.

Шана се опита да запомни казаното. Джордан без съмнение би оценил подобно усилие от нейна страна. Той толкова желаше тя да изглежда по най-добрия начин. Извънредно много държеше на имиджа, дори малко прекаляваше. Като че ли най-важното за него бе да е винаги на най-подходящото място, с най-подходящите хора, в най-подходящото време. Напоследък като че ли това бе житейското му кредо. Той я бе накарал да приеме тази покана. Той я караше да приема поканите и за всички онези галавечери, докато единственото, което тя искаше, бе да си стои у дома с него. Ако ставаше дума за обществени изяви, Шана предпочиташе най-вече политическите събрания на баща си. Там се разменяха остри реплики и конструктивни идеи, а не само безсъдържателни дрънканици за притежания и моди. Когато бе принудена да слуша подобни разговори, съзнанието ѝ сякаш се изключваше и се понасяше като отбрулен лист от есенен вятър.

Александра се намръщи, докато нанасяше още грим около очите. С внимателно движение на ръката оформи последните линии. Знаеше, че това е възможно най-доброто. Момичето имаше хубави черти, но не бе класическа красавица.

— Ти нямаш лицето на майка си — рече тя гласно, без да съзнава, че върши същия грях като повечето от познатите им.

Изненадана и уязвена, Шана едва успя да овладее изражението си. Не очакваше подобно нещо от Александра.

Гримьорката сви рамене, отгатвайки обидата в очите ѝ. Щеше ѝ се да си прехапе езика. Не искаше да нарани чувствата на момичето.

— Ей, пък и кой ли ги има — подхвърли тя. — Та нали това я прави Рийна Брейди, а всички нас — селяни.

Александра прибра с въздишка снаряжението си от туби, четки и тампони памук в черната чанта и с щракване я затвори. Изправи се, за да погледне работата си. Не беше лошо.

— Най-доброто, на което съм способна, Шана — тя изтри ръцете си в една салфетка и я хвърли в джоба на чантата.

После тръгна към вратата, стиснала я здраво под мишница. Помощничката ѝ се занимаваше с булката и с двете шаферки, но Рийна очакваше нея. А никой не караше Рийна да чака. Или поне никой, който не искаше да изгуби работата си. Макар и списъкът на клиентите ѝ да бе достатъчно дълъг, Александра не бе толкова глупава, че да засегне всемогъща жена като Рийна. Докато излизаше, се извърна към Шана и я погледна многозначително.

— На твое място бих си помислила за състезанието.

На вратата се появи един мъж, който препречи пътя ѝ. Тя веднага го разпозна.

— Пусни ме да мина, красавецо — слагайки кокалестата си ръка на гърдите му, Александра леко го бутна настрана. — Чакай ме отчаяни жени.

„Както вероятно и теб“ — добави мислено, пропускайки Джордан в стаята на Шана.

ГЛАВА 2

Шана се извърна изненадано.

— Какво правиш тук, Джордан?

Очакваше той да е долу. Баща ѝ бе поканил толкова много свои приятели на тази сватба, че имаше опасност тя почти да се превърне в политическо събитие. А през изминалата година политиката бе станала истинска страст за Джордан. Преди да се оженят, тези неща не бяха правили впечатление на Шана. Едва след като произнесоха венчалния обет, силният му интерес към политическия живот излезе наяве. За нея това бе добре дошло, тъй като означаваше, че помежду им има много общо.

Джордан, блестящ в черния си смокинг, сложи ръце върху голите рамене на жена си и я завъртя с лице към огледалото. Винаги нащрек зад измамно безгрижния си вид, той забеляза нещо различно в начина, по който тя го гледаше. Влюбените очи изглеждаха някак несигурни, смутени, даже питащи. Той се зачуди каква ли е причината. Мускулите на корема му се стегнаха от напрежение. Нима бе пропуснал нещо? Нима тя бе започнала да отгатва играта му?

Не, не бе достатъчно умна за това. Далеч не бе толкова умна, колкото него. Вероятно бе някаква банална женска история. Но за да бъде съвсем сигурен, той се опита да си придаде малко повече чар, усмихна се още по-широко. Може би дори щеше да я люби довечера и да се държи така, сякаш начинът, по който тя откликваше бе вълнуващ, а не безкрайно тривиален и отегчителен.

Той прелъстително плъзна ръка по шията ѝ.

— Естествено, идвам да придружа съпругата си на бракосъчетанието. Защо иначе бих дошъл? След малко ще започнат. Ако Дъглас продължи да се налива с шампанско за кураж — Джордан се усмихна самодоволно при мисълта за младоженеца, който не носеше на пиене, — ще им се наложи да проведат церемонията хоризонтално.

Шана не искаше да слиза долу. Искаше да бъде сама с Джордан. Да се увери, че само си въобразява как той се е променил през последните няколко месеца, бавно, едва доловимо. Да е сигурна, че всичко е както преди. Но се боеше като малко дете, което стои пред вратата на шкафа и не смее да я отвори, за да види, че вътре няма нищо. Боеше се от чудовищата, които може би се спотайваха там. И тъй, тя не каза нищо и остави вратата затворена.

— Няма нужда да ме придружаваш.

Шана видя как само за секунда погледът му потъмня, но лицето му веднага възвърна обичайния си израз. Тя се запита дали отново не си внушава, както оня път, когато се обърна и го видя да я гледа тъй, сякаш тя изобщо не бе там, сякаш бе стол или лампа.

— Долу има хора, с които би желал да се срещнеш и поговориш. Няма нужда да стоиш тук и да проявяваш излишно внимание. И сама мога да сляза — ръцете ѝ докоснаха меднорусата ѝ коса, вдигната нагоре с два гребена, щедро обсипани с перли. Близко половин час фризьорката, повикана от майка ѝ, се бе суетила и мърморила около нея, преди да обяви прическата за успешна. — А и още не съм готова.

Изречението на Джордан се втвърди, също както и пръстите му на рамото ѝ. Мразеше да чака.

— Глупости, скъпа. Смятам, че си напълно готова. А и знаеш, че няма да спечеля много, ако се появя сам. Хората искат да видят теб, а не мен. Ти си дъщерята на сенатора. А аз съм само неговият главен административен помощник.

Дали въображението отново ѝ правеше лоша услуга, или действително имаше нещо в начина, по който той произнесе това „само“?

Не, този път не си въобразяваше. Всичко идваше от присъщото му нетърпение. Шана вече разбираше, че Джордан гори от желание да стигне там, накъдето е тръгнал, там, за където мислеше, че е тръгнал. Познаваше това чувство. Срещала го бе безброй пъти и преди по време на кампаниите на баща си, в кръга на приятелите му. Толкова много хора искаха да бъдат някой, да оставят свой отпечатък върху света.

Заради любовта си тя се опита да потисне надигналата се у нея несигурност. Онова, което намекваше той, ѝ бе до болка познато.

— Ти не си „само“ нещо, Джордан. Баща ми много разчита на теб. Знаеш го. През последните две години ти стана незаменим за него

и той цени високо всичко, което правиш.

Баща ѝ, сега още по-проницателен, отколкото в началото на политическата си кариера, бе убеден, че на този свят няма нищо сигурно. И макар никога да не бе го изразил с думи, тя знаеше, че той цени предаността на Джордан.

— Надявам се, че е така — усмихна се съпругът ѝ. Изразът, едва докоснал очите му, го преобрази в истински ангел на търпимостта. Някой, който за нищо на света не би излъгал, измамил или предал нечие доверие.

Улавяйки изражението си в огледалото, Джордан с гордост си помисли, че маската му е великолепа. Тя представляваше всичко онова, което той не беше. Всичко, което не можеше да си позволи да бъде, ако искаше да върви по пътя, който тъй грижливо си бе начертал. После щеше да има време да изкупи онова, което трябваше да бъде изкупено, и да стане истински стълб на добродетелта. Сега бе длъжен да сътвори една илюзия. Блясък и огън. За съдържанието щеше да се погрижи по-късно. Хората едва ли някога щяха да станат по-умни.

Това бе достатъчно, за да успокои съвестта си.

Джордан Калхуун бе изникнал на вашингтонската сцена буквално от никъде. Появил се бе преди малко повече от две години, току-що завършил някакъв юридически факултет в Средния изток, където с цената на всичко се бе опитвал да събере парите и да се добере до съответните степени. За него честността бе присъща на хора, които разполагаха с достатъчно средства да си я позволят. Нямаше да разреши никой да се изпречи на пътя му. Ако все пак нещо се появеше, достатъчно бе само да си спомни откъде е тръгнал, мизерията и вонята на престоаял алкохол, пияния старец, който работеше само от време на време, и унижаващата го жена, чиито ръце успяваха да го стигнат навсякъде, колкото и да се мъчеше да избегне ударите. Честността нямаше да го спаси от всичко това. Само хитростта можеше да го стори.

И външността му.

Джордан го знаеше и използваше и двете съвсем механично, както използваше краката и ръцете си, без да влага никаква мисъл. Разчиташе на вида и чара си да му помогнат да спечели доверие и достъп до места, до които безуспешно се домогваха далеч по-усърдни и праволинейни мъже. Заради външността му прощаваха греховете и

му доверяваха неща, които едва ли биха споделили с другиго. Верният нюх го караше да завързва приятелства с хора, които го отвращаваха, но те нямаха понятие за чувствата му. Използваше тази си способност още от четиринадесетгодишна възраст, когато госпожица Алисън му помогна да премине в по-горния клас, след като един ден занесе в къщата ѝ покупките и посвети два часа на задоволяването на някои нейни нужди, нямащи нищо общо с храната. Срамът беше за губещите. А Джордан нямаше намерение да губи. Никога.

Дошъл бе във Вашингтон с куфар, пълен с гордост, и папка, пълна с препоръки от професорите в юридическия факултет. Но те със сигурност биха се изненадали да видят подписите си под един документ, възхваляващ тъй щедро човек, когото никога не бяха виждали. Съчиняването на тези писма бе отнело адски много време на Джордан. Жени, с които бе спал, но чиито лица дори не си спомняше, му осигуриха бланките със съответните подписи. Употребил бе повече търпение, отколкото изобщо се считаше за способен, за да си проправи път към вратата на Шана.

Внимателно я бе избрал като най-удачното средство. Тя притежаваше произход и пари. И баща, който се ползваше с висока репутация в съответните кръгове. Сенаторът Брейди се състезаваше за поста партиен организатор на мнозинството. Джордан я бе ухажвал, водил на вечери и използвал всяка свободна минута, за да я накара да се влюби в него.

Накрая това бе почти смешно лесно. Изгубена в някакъв водовъртеж през целия си живот, засенчвана от блестящата си майка и харизматичния си баща, Шана буквално умираше от копнеж за истинска близост. Всичко, което Джордан трябваше да направи, бе да ѝ я предложи. Или да се престори, че го прави. И той го стори. С пълни шепи.

Очите на Джордан се присвиха, когато отново погледна към нея. Малката кучка го притежаваше. За дълго време.

Шана видя неконтролирания израз лицето му и неволно потръпна.

— Какво има? Гледаше ме толкова странно!

По дяволите, трябваше да бъде по-внимателен. Но понякога, докато чакаше нещата най-сетне да поемат своя ход, той наистина се

вълнуваше. Като голям играч, който няма търпение да нанесе удара си. Ръката му се спусна по грижливо подредените ѝ коси.

— Извинявай, Шана. Изглежда малко съм нервен — погледна я настойчиво. — Имам чувството, че бъдещето никога няма да дойде при нас.

— То ще дойде, без изобщо да разбереш — рече му тя успокояващо.

— Да, вероятно — Джордан зарови пръсти в косите ѝ. Наблюдаваше как нежните кичури изтичат от пръстите му. „Защо поне не е красива — запита се той разсеяно — като майка си?“ Тогава би го различала от време на време. Дори косата ѝ бе различна от тази на майка ѝ. Косата на Рийна бе гъста, разкошна, тъмна като нощта. А на Шана бе руса, фина, права като на дете. Той бе станал играчка в ръцете на едно дете.

„Но не завинаги — обеща си Джордан. — Не завинаги. Само докато постигна целта си. Тогава вече никой няма да смее да ми се присмива.“ Тогава щеше да им даде да разберат на всички онези глупаци в Бюрегарт, Луизиана, където бе израснал. Те и тогава щяха да бъдат само добитък, трепещ се за жълти стотинки, докато той вече ще е сенатор, проправящ си път още по-нагоре.

Щеше да им покаже той, на всички.

Джордан се погледна в огледалото. Вече бе на двадесет и седем. Красотата не траеше вечно. Онези дрънканици, че с възрастта мъжете започвали да изглеждат още по-добре, си бяха чиста идиотщина. Той искаше да използва онова, с което разполагаше сега. Нямаше да чака да „узрее“ и чертите му да придобият „характер“. Искаше успеха веднага. Искаше да му се наслади, да го има сега, а не да се добира до него мъчително, стъпка по стъпка, докато остарее. Имаше толкова млади конгресмени и сенатори. Смяташе да се присъедини към тях. Скоро. Как иначе би могъл да постигне крайната си цел? Възнамеряваше да използва външността си пред жените и чара си пред мъжете по същия начин като своя тъст. Любимата фраза на Джордан бе „Не пропускай деня“. И възнамеряваше да направи точно това.

Той извади от джоба си преполовена кутия цигари. Докато палеше, забеляза, че Шана несъзнателно сбърчи нос в неодобрение.

Някакво перверзно чувство затанцува в душата му, като капчици вода върху сгорещен тиган.

— Извинявай, скъпа, само една — той хвърли кутията върху тоалетката. — Винаги съм малко нервен, когато съм заобиколен от роднините ти.

И то бе вярно в известен смисъл. Въпреки че се нуждаеше от тези хора и възнамеряваше да ги използва за целите си, подсъзнателно той винаги се страхуваше, че могат да го разкрият. Плашеше се, че по някакъв начин ще разпознаят у него измамника, претенцията без покритие, бляскавата фасада, зад която няма нищо. Това чувство непрекъснато го измъчваше. Той винаги бе на сцената, играеше, претегляше всяка дума, всяко действие и тези неща бавно, но сигурно започваха да слагат своя отпечатък върху него.

Шана взе ръката му. „Каква изящна форма — помисли си тя. — Ръка на аристократ.“

— Но защо си нервен? Та те всички ти завиждат.

Той се изсмя кратко.

— Защото имам теб — и я целуна по бузата.

Би трябвало да усети топлина, но това не стана. Странно, колко хладна ѝ се стори целувката му! Шана принудено се усмихна.

— Не, защото си млад и жизнен и непрекъснато жънеш успехи.

Той все пак си позволи малко искреност.

— Но не достатъчно бързо.

Тя пусна ръката му.

— Търпение, Джордан. Трябва да проявиш малко търпение.

„Лесно ти е на теб да го кажеш! — едва не изрече той, но навреме преглътна думите. Само дълбоко всмукна от цигарата. — Тя е родена сред лукс — мислеше си, стараейки се да прогони неприязънта от лицето си. — И не знае какво е да си затънал до гуша в разлагаща духа бедност. Да се присмиват на износените ти дрехи, защото майка ти ги е купила от магазини за бедни, където се продава изхвърленото от други хора.“

Очите му се присвиха, докато я гледаше, но той се престори, че причината е в цигарения дим. „*Ти не си се появявала с якето на Били Хатауей със скъсания вътрешен джоб и децата в училище не са хвърляли кал по теб и не са ти крещели подигравателно зад гърба!*“

Но не каза нищо, макар и думите да пареха на езика му. Това не бе част от миналото, за което бе й говорил. Не бе включено в биографията, която сам си бе написал, още преди да стъпи на столична земя.

Джордан прекоси стаята, отвори вратата на банята, хвърли цигарата в тоалетната и страните му пламнаха.

„Той е там — помисли си, — чака ме!“ Успехът. Почти усещаше вкуса му. И Шана бе ключът, необходим, за да се отключи вратата. Само никога не биваше да проявява небрежност.

Върна се, усмихнат както обикновено, застана зад нея и погледна отражението й в огледалото. Топлина струеше от дълбоките му сини очи.

„Истински дар божи“ — каза си той гордо, наблюдавайки собственото си изражение. Действително притежаваше дарба за някои неща. И тя щеше да му служи добре и занапред. Обществото представляваше само сбирщина глупаци, залепнали за видиотяващите си телевизори, смучещи кутии с бира и хленчеци за жалките неприятности, натрупали се в мизерния им живот на тази земя. Те лесно можеха да бъдат победени. Достатъчно бе той винаги да е на съответното място и в съответното време.

Галейки голите й рамене, Джордан усети напрежението, което тя така отчаяно се опитваше да прикрие.

— Нещо те тревожи, мила.

Шана не знаеше какво да каже. Той нямаше да разбере. А и тя не се разбираше напълно.

— Не, няма нищо.

— Не ме лъжи — измърка той, плъзгайки леко пръсти по кожата й. Движението бе безкрайно чувствено и почти й причини болка. И Джордан го знаеше. — Познавам те достатъчно добре.

„Бих искала да е така“ — помисли си тя.

— Заради сватбата е, предполагам. Мразя да се излагам на показ по този начин. Светските хроникьори са се развихрили долу с пълна сила. А Сидни ги обожава.

„Не биваше да го казвам!“ — съзна Шана още докато произнасяше думите. Видя как челюстите му се втвърдиха. По дяволите, защо не помисли, преди да заговори! А знаеше колко той

обича да е в светлината на прожекторите. „И очаква помощ от мен“ — напомни си.

— Всъщност, исках да кажа... — запъна се тя, гласът ѝ заглъхна, докато търсеше подходящите думи.

— Имаш нужда да се отпуснеш. И също да се забавляваш — Джордан коленичи до стола ѝ, приковавайки я с очи. — Знам какво трябва да направим, когато всичко това свърши — да заминем. За някой тих, романтичен залив — видя искрицата надежда в очите ѝ и бе сигурен, че отново я има.

Шана се извърна и го погледна.

— Наистина ли, Джордан?

— Наистина — той погали рамото ѝ. — Веднага след малкото шоу на сенатора Уитни.

Шана въздъхна вътрешно. Знаеше колко много би означавало за него да бъде поканен на това събитие. Сенаторът Уитни, един от старейшините в партията, организираше частно събиране в края на месеца, на което бяха поканени само най-силните на деня. Баща ѝ и майка ѝ бяха в челото на списъка. А Джордан не фигурираше дори в резервните варианти. Заболя я за него.

Притисна ръка към гърдите му.

— Скъпи, но ние не сме поканени.

Сините очи на Джордан само за миг потъмняха. Той обърна дланта ѝ нагоре и бавно докосна с език чувствителното място по средата, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Тогава се постарай да ни поканят, миличко — топлите пръсти на желанието затанцуваха в нея и тя се вкопчи в тях като удавник за сламка. Или като умиращ в последната надежда за спасение.

— Не е толкова лесно... — би се зарадвала на поканата не по-малко от него, но не бе в природата ѝ да се натрапва.

Дългите заострени пръсти очертаха линията на шията ѝ и леко се спуснаха към гърдите. Джордан чу как тя остро си пое дъх. „Не е никак трудно“ — помисли си доволно. Колко жалко, че Уитни не бе жена, а надутото сенаторско магаре.

— Поканата ще бъде за теб. Ти си дъщерята на сенатора. А аз съм твой съпруг.

— А не може ли да организираме наше собствено празненство?

Той се разсмя.

— Едно малко увеселение със скара на открито, например? Нямам вкус към плебейски прояви, миличко. Предпочитам изисканите неща. И затова се ожених за теб.

„Значи, това е!“, помисли си тя, най-после овладявайки се. Нещото, което толкова дълго се бе бояла да погледне в очите! Дали той се бе оженил за нея, защото я обичаше? Или защото тя бе нечия дъщеря? Нима бе осъдена винаги да е в сянката на други хора и никога да не бъде призната заради онова, което е тя самата?

И сега какво?

Джордан потисна раздразнението си.

— Ей, защо се мръщиш? — той леко повтори линията на веждите ѝ. — Бъдещата първа дама не може да си позволи бръчки — устните му следваха пътечката, очертана от пръстите му. — Няма да го позволя.

Шана се изправи.

— Бъдещата първа дама? На какво? — за първи път Джордан споменаваше подобни грандиозни планове. Да не би да се шегуваше?

— На страната.

Не, говореше съвсем сериозно.

— На страната? — повтори тя невярващо.

— Твоят проблем, Шана — продължи той все тъй усмихнат, — е, че не си достатъчно амбициозна. Страната вече е имала един млад президент, време е да има още един. И аз мога да стигна там — от тук.

Отдръпна ръцете си, очаквайки тя да стане от стола. Тонът му изключваше всякаква съпротива.

— Готова ли си?

„Очевидно не толкова готова, колкото теб“ — каза си тя, вземайки ръката му. Усмихна се, когато го погледна, и реши, че амбицията не е чак толкова лошо нещо.

Но защо се чувстваше тъй смразена, тъй съкрушена, сякаш се бе натъкнала на мрачна, злокобна тайна?

ГЛАВА 3

За жена, чийто ръст едва надвишава метър и петдесет, Рийна Фитцхъг Брейди хвърляше невероятно дълга сянка на влияние и мощ. Тя поглъщаше всеки, влязъл по някакъв начин в контакт с нея. Като слънчево затъмнение закриваше слънцето, заемайки мястото му. Освен всичко друго, ефектът ѝ съвсем не беше краткотраен. Нещата оставаха задълго в тази сянка, докато най-сетне станеше възможно някакъв лъч да проникне до тях. Рийна бе в състояние да осъществи нечия кариера или да съсипе някого само с една уместна дума в съответното ухо. По някакъв свой начин тя разполагаше с повече власт и от самия сенатор. Благодарение на произхода, връзките и парите си притежаваше възможности, недостъпни дори за могъщия представител на щата Илиноис.

Макар и да бе израсла в изключително разглезваща среда, Рийна бе на първо място и преди всичко проницателна делова жена, способна да се справи с всички аспекти на живота. Малко неща успяваха да минат покрай нея. И тя със сигурност не беше изтънчената, капризна и празноглава хайлайфна кокетка, която няма представа от реалния живот. Напротив, знаеше твърде много за него. Открай време. Просто не търпеше да бъде неинформирана и се обграждаше с най-сигурните източници на информация, вслушваше се в тях и вземаше своите собствени решения. Познаваше и разбираше хората, техните мотиви и техните желания, и благодарение на верния си инстинкт никога не ставаше жертва на безскрупулните и надменни карьеристи, от които постоянно гъмжаха светският живот и политиката. Беше жена със собствено мнение.

Способността ѝ да прониква зад бляскавата фасада ѝ позволяваше да види и своя зет такъв, какъвто беше. Вечно усмихнат безпринципен карьерист, който умееше да използва хората и обстоятелствата за своя изгода. Ако той не бе женен за дъщеря ѝ, Рийна не би имала нищо против просто да си седи и да наблюдава изявите му. Но той беше женен за Шана и онова, което правеше, се

отразяваше пряко върху нея и върху всички предхождащи я Фитцхъг. А това значително променяше картината.

Рийна погледна надвесената над нея червенокоса жена, която приглаждаше усърдно изваяните като от художник черти. Прочутите леко нацупени устни на Рийна се втвърдиха.

— Бавиш ме.

Александра почти не ѝ обърна внимание, избирайки нова четка за устни.

— На вашата възраст се налага да работя по-дълго.

— Дръж си езика, Александра.

Александра изпуктя.

— Искате да слушате празни ласкателни думи ли? Тогава си поговорете с вашия красив зет. Ако успеете да си пробиете път през тълпата обожателки, която винаги го заобикаля — недоволна, тя остави четката и избра друга. — На дъщеря ви ще ѝ се отвори работа с него — зла усмивка разполови лицето ѝ.

Легендарните сини очи се вдигнаха, за да погледнат жената в огледалото. Александра приличаше на ухилена жаба. Рийна принудено се усмихна.

— Достатъчно стара си, за да му бъдеш баба.

Александра леко завъртя една по-голяма четка върху кутията с розова пудра.

— Възрастта е състояние на ума. И няма нищо общо със свидетелството за раждане — тя срещна очите на Рийна в огледалото. — И двете го знаем много добре.

Погледът на Рийна се изостри. Да не би старата вещица да знаеше? Та това бе само мимолетен флирт, продължил не повече от седмица. Момчето, спасител на плажа, бе само на двадесет и една и я бе накарало да се почувства тъй, както Роджър никога не бе успявал, дори в началото. Тя вече не си спомняше името му, но начинът, по който се любеше имаше върху нея същия ефект, като ударна доза витамин В12. Изпълваше я с кипяща енергия и жизненост. Устните ѝ се извиха в лека усмивка от топлината на спомена.

Но после устата на Рийна отново се втвърди. Ами ако Александра раздрънкаше тази история? Вирна брадичка, докато гримьорката слагаше пудра на бузите ѝ.

Да атакуваш, е много по-добре, отколкото да чакаш и да бъдеш принуден да се защитаваш — това бе първият урок, който Рийна действително бе взела присърце.

— Защо не направиш нещо с косата си, за бога? — тя махна с ръка към безформената купчинка върху главата на другата жена. Непокорните кичури бяха задържани отчасти от пластмасови, не на място поставени шноли. — Ти си козметичка. Защо не използваш малко от таланта си и за себе си?

Критичната забележка не произведе никакъв особен ефект.

— Пикасо също не прилича на никоя от картините си.

„Туш“ — помисли си Рийна, като се смееше.

— Ти знаеш, стара сово, че си единствената, на която бих позволила да ме оскърбява.

Александра измъкна една салфетка от джоба на прекалено широката си зелена блуза.

— Причината е, че си вече стара и твърде мързелива, за да рискуваш с някоя нова гримьорка.

Небрежната забележка докосна една много съществена струна. И само Александра би могла да си я позволи и да се отърве жива.

— Не съм стара, Александра — прошепна тихо Рийна.

Подпря се на облегалките на стола и се наведе към огромното огледало, заемащо почти половината от стената. Пред себе си видя същите пленителни очи, принадлежали някога на шестнадесетгодишното момиче, появило се за пръв път в обществото под ръка с един братовчед на Кенеди. Тогава тя се закле пред себе си, че никога няма да изглежда стара. И изпълни обещанието си. Е, наложи се да прибегне до малко хирургия, но всичко мина гладко. Останалото щедро ѝ бе отпуснато от природата. Хората се извъръщаха след нея навсякъде и тя вярваше, че така ще бъде още години наред. Нямаше лесно да се откаже от външността си, не и докато все още имаше някаква възможност.

— Никога няма да остареея — повтори тя малко по-меко. Доволна, че Александра продължава отлично да върши работата си, Рийна се отпусна и отново се облегна назад.

Острите рамене се вдигнаха и отново се спуснаха под широката блуза.

— Правете каквото искате. Кари Грант също изглеждаше адски добре, независимо от възрастта си.

Рийна долови нотката на възхищение в грубоватия глас. Случваше се за първи път, откакто познаваше тази цинична жена. Александра се движеше в света на богатите, титулуваните и обожаваните, но като че ли това изобщо не я впечатляваше. Сегашната ѝ реакция я заинтригува.

— По-различно е. Той беше мъж.

Александра замълча, позволявайки на една искрена усмивка да опъне сбръчканите ѝ устни.

— Да, със сигурност беше мъж.

Рийна я изучаваше съсредоточено.

— Казваш го като някой захласнат по звезда тийнейджър.

Александра отново сви рамене, после внимателно избра четчица за клепачите.

— Наистина бях захласната по него.

В мислите си Рийна се върна назад и се усмихна. Спомни си една изпълнена с ухания нощ и едно много отегчително събиране в Буенос Айрес. Отегчително, докато той не бе взел ръката ѝ и не я бе отвел. Или двамата бяха тръгнали едновременно?

— Срещата съм го веднъж, знаеш ли, когато бях съвсем млада. На някакъв прием на американския посланик в Буенос Айрес — усмивката ѝ стана по-мека от оживелия спомен. — Беше много техничен.

Очите на Александра се свиха, тя забрави работата си.

— Не си!

Рийна небрежно сви рамене, влагайки в този жест и в широката си усмивка цял един свят от значения.

— Е, щом ти казваш.

Александра пусна тънката четчица.

— Наистина ли?

Рийна само кимна царствено.

Александра пристъпи още по-близо. Рийна усети дори аромата на ментата, която дъвчеше. Той се смесваше с мириса на цигари.

— И как беше? — прошепна Александра.

— Едва ли бих могла да го опиша — споменът предизвика у Рийна горестна протяжна въздишка. — Нещо, което дълго можеш да

си припомняш през някоя самотна зимна нощ и никога няма да забравиш.

Александра вдигна глава и я изгледа подозрително.

— Тогава беше ли вече омъжена за сенатора?

Рийна въздъхна. Грант я бе накарал да поиска да не е. После месеци наред си бе представяла какво би означавало да е омъжена за някой, който знае как да накара една жена да се почувства жена. И все пак, може би беше по-добре да живее с една мечта, отколкото да се ожени за нея и да ѝ позволи да се превърне в реалност. Реалността имаше грозни ръбове и никога не се издигаше на равнището на очакванията.

В отговор на въпроса се разсмя.

— Една дама никога не дава обяснения — *така тя щеше да продължава да се чуди*. Рийна ѝ кимна да продължи работата си. — Стига приказки и свършвай. Казаха ми, че младоженецът е на път да промени състава и съотношението на течностите в тялото си. Искам да сляза долу, преди да приключат, наливайки го в някоя чаша.

„Дъглас сигурно ще изглежда по-добре в такъв вид“ — унесе се отново в мисли тя. Парите, въпреки всичко, не бяха в състояние да компенсират всички грешки на природата.

— Това е третият брак на Сидни и тя се надява да бъде траен. Бих се обзаложила, че ако зарежда добре барчетата в къщите си, той ще е много привързан към нея — Рийна поклати глава, питайки се какво кара тези млади жени да си избират толкова неподходящи съпрузи. Човек се женеше, внимавайки за произхода и фамилията. Тръпките идваха от други места.

Почукването на вратата я накара да се намръщи раздражено. Без съмнение някой идваше да я моли да побърза. Рийна обичаше да налага свой собствен ритъм и не реагираше добре, когато я притесняваха. Времето се измерваше според нея, а не обратно. Сидни можеше да почака, реши тя.

— Махай се, който и да си. Не съм готова.

Въпреки нареждането ѝ вратата бавно се отвори. Шана се вмъкна вътре, оставяйки Джордан в предверието. След като бе възникнал въпросът за соарето на сенатор Уитни, Шана смяташе, че ще е най-добре да направи някои стъпки, за да получи покана. Колкото и да мразеше да моли майка си за каквото и да било, в случая можеше да

разчита на нея. Доколкото ѝ бе известно, баща ѝ все още не бе пристигнал. Заседанието във връзка с президентското вето очевидно се бе проточило.

Тя леко се усмихна на майка си, но мигновено изпита познатото чувство за малоценност, както винаги в нейно присъствие.

— Мога ли да вляза, мамо?

— Ела — жестът, придружил тази дума би бил достоен за кралица. Рийна държеше на своето съвършенство пред всички, дори и пред дъщеря си. А понякога най-вече пред дъщеря си. Вдигна глава и се вгледа в лицето на момичето. — Изглеждаш ми някак посърнала, скъпа.

„Вече не би трябвало да се засягам“ — помисли си Шана. След толкова години на високомерие и пренебрежителни забележки думите ѝ не би трябвало да я нараняват повече. И въпреки всичко я заболя.

— Направих най-доброто, което можах — промърмори Александра, махайки голямата тъмносиня кърпа от раменете на Рийна.

— Нямам пред вид грима — срязва я раздражено Рийна. — Тя изглежда уморена, измъчена — продължи да разглежда лицето на дъщеря си. — Имаш нужда от малко развлечения, Шана — ръката ѝ несъзнателно блуждаеше наоколо, търсейки нещо реално, за което да се залови.

Стана и се приближи до прозореца. Три хиляди доларовият тоалет-уникат прошумоля почтително, като тържествена молитва в катедрала, повтаряйки като ехо движенията ѝ.

— И може би по-добре едно парти, отколкото някой цирк с три арени — предложи тя, хвърляйки поглед навън. В същия миг видя съпруга на Алисия МакНикълс да води зад беседката една жена, която със сигурност не беше Алисия. Рийна поклати глава, надявайки се, че другите ще имат благоприличието да не ги открият.

Предложението на майка ѝ изненада Шана. Точно това бе началото, което търсеше.

— Едно парти. Точно това казваше и Джордан.

Рийна сви устни, прогонвайки израза на недоволство от лицето си. Тя със сигурност ненавиждаше зет си, но външно те представляваха едно чудесно семейство. Рийна извънредно много държеше на имиджа. Той беше важен, за разлика от чувствата и желанията на останалите хора.

— Е, поне веднъж Джордан и аз да сме на едно мнение. И тъй — продължи мило тя, — защо не решиш да отидеш на някое? Или още по-добре — Рийна се усмихна, присвивайки очи, — да дадеш свое собствено парти?

Предложението срещна очакваната реакция. Тя видя израза на смущение, който Шана напразно се опита да прикрие. От всяка гледна точка момичето беше едно пълно разочарование. Рийна нетърпеливо въздъхна.

— Никога няма да се научиш да бъдеш истинска домакиня, Шана, ако сама не организираш нещо — гласът ѝ бе натежал от неодобрение.

Нима майка ѝ не разбираше, че тя пет пари не дава дали ще я смятат за добра домакиня? И че това размотаване наоколо в усилието да ангажираш всеки един в празни разговори, които на другия ден никой няма да си спомня, за нея нямаше никаква стойност? Щеше да изпита огромно облекчение, ако научеше, че никога в живота ѝ нямаше да се наложи да дава официален прием. Ако ставаше дума за събирания, светът на баща ѝ се струваше далеч по-интересен. Спомни си радостта, когато разбра, че в това отношение си приличат с Джордан.

Шана седна на бялото италианско кожено канапе. Сякаш някакъв пухкав крем докосна кожата ѝ. Отпусна се назад и фината материя прелъстително обгърна бедрата ѝ. Забеляза раздразнението върху лицето на майка си и неохотно изправи гръб. Заради Джордан трябваше да се примири с нескончаемите ѝ претенции.

— Мислех си за събирането у сенатора Уитни в края на месеца — устата ѝ бе пресъхнала и тя мъчително преглътна, ненавиждайки начина, по който майка ѝ я караше да се чувства. — Би ли поговорила с татко за евентуална покана?

Рийна бавно се извърна и погледна дъщеря си.

— Това не е ли малко извън интересите ти, скъпа?

До гуша ѝ бе дошло някой да ѝ казва къде е мястото ѝ и къде не е! Шана вдигна глава и заяви твърдо:

— Но не и извън интересите на Джордан.

Рийна въздъхна. Трябваше да се сети.

— Ти си мислиш така.

Тъй като презрителният тон сега бе насочен към Джордан, а не към нея, съпротивата се надигна у Шана.

— Мамо, той също иска да бъде някой.

— Нима това да бъде жиголо не му е достатъчно? — Рийна видя как Шана пламна и хвърли агонизиращ поглед към Александра.

Забравила беше за другата жена. Гафът я вбеси. Рийна не проявяваше търпимост към грешките, особено към своите собствени. Никога не би допуснала външен човек да чуе толкова лични неща.

— О, само не ме гледай с тези изпълнени с болка очи, много добре знаеш какво представлява той.

Александра се изкашля, прочиствайки задръстеното си от никотина гърло. Шана се дръпна назад, опитвайки се да се овладее. Не искаше да излага на показ чувствата си, особено пред външен човек. Александра се преструваше на заета със събирането на нещата си, но всички бяха наясно как стоят нещата. Двете жени я изчакаха да напусне стаята.

— До следващия път — промърмори тя, затваряйки вратата.

Шана сплете пръсти, изговаряйки с усилие думите.

— Знам какъв би могъл да стане той, ако само имаше възможност. Ако попадне в подходящо обкръжение, под подходяща опека, нищо не би могло да спре...

— ... амбициите му — промълви Рийна, оправяйки косата си. Огледа се в огледалото и одобрително кимна. Дългата рокля в цвят на праскова я правеше да изглежда поне с три килограма по-слаба. Щеше да се погрижи всички снимки от сватбата да станат, преди да започне да се храни.

Шана забеляза, че умът на майка ѝ вече е някъде другаде. Сети се за съпруга си, който стоеше отвън, пред вратата. Сложи ръка на рамото на Рийна и се опита да привлече вниманието ѝ.

— Той има нужда да го виждат, мамо.

Рийна си спомни доклада, оставен вчера на бюрото ѝ от един подгизнал от дъжд и предрезгавял от уиски детектив. Той съдържаше доста дълъг списък от имена на жени, с които Джордан бе спал само през миналата година. Ако сексуалната мощ бе аршинът, с който трябваше да се мери, Джордан Калхуун имаше всички данни да стане голям политик.

— Смятам, че Джордан и без това го виждат достатъчно.

Рийна не обичаше политиците. Понякога това отношение се прехвърляше дори върху съпруга ѝ. Но престижът я озаряваше, Белият дом беше само на една крачка, тъй че тя продължаваше да бъде доволно усмихнатата съпруга. И да се забавлява дискретно, когато има възможност.

Шана погледна майка си неразбиращо.

— Какво?

Ръката, с гладка като на бебе кожа, направи изящно движение, отхвърлящо последните думи.

— Нищо, просто си мърморех на себе си — докладът бе предназначен за нея, а не за Шана. Рийна държеше да знае всичко, което става около нея. Някой ден и тази информация можеше да ѝ потрябва. Но засега щеше да я запази в тайна.

Шана все някога щеше да разбере. Жал ѝ беше за дъщеря ѝ. Рийна взе ръцете ѝ в своите.

— Ще бъдеш ли щастлива да присъстваш на събирането у сенатора?

Съпругът ѝ щеше да бъде щастлив, а това означаваше много за Шана.

— Ако Джордан има онова, което иска, аз също ще бъда щастлива.

Рийна пусна ръката на дъщеря си, обзета от досада.

— Смятах, че ти просто искаше да бъдеш омъжена.

— Да, омъжена и щастлива.

Нима всички ние не го искаме, Шана? Всички ние?

Рийна се отдръпна.

— Е, добре, ще ти помогна да попаднеш на събирането. А щастиято си е лична работа. И малко от нас са го постигнали — с едно кимване тя обяви готовността си да се присъедини към голямото множество хора, чакащи долу. — Ще говоря със сенатора по въпроса.

Начинът, по който го каза, смути Шана.

— С татко ли?

Толкова наивна и лишена от въображение! Как изобщо бе могла да роди едно толкова ограничено дете?

— Не, патенце. Със самия Уитни. Защо да тръгваме по заобиколни пътища, след като можем да стигнем много по-далеч, вървейки направо?

Прозвуча ѝ като някоя от фразите на Джордан. Майка ѝ и той имаха повече общи неща, отколкото на всеки от тях би му било приятно да признае.

Е, поне приключи с това. Шана облекчено въздъхна. Ужасяваше се от мисълта да отиде и да се моли на баща си. Не че той не би ѝ обърнал внимание. Напротив. Но сенаторът се отнасяше с нея като с малко глупаво котенце, което винаги можеше да иронизира.

Както и майка ѝ, помисли си тя, хвърляйки поглед към жената, запътила се към вратата. Но когато го правеше баща ѝ, я болеше повече. Мнението му все още имаше значение за нея.

Рийна се усмихна, високомерие и чувство на превъзходство се изписаха върху класическите ѝ черти.

— На твоето място вече бих се замислила за тоалета си, Шана. Можеш да се считаеш за поканена.

Тя продължаваше да си играе с нея.

— А Джордан?

Рийна небрежно сви рамене, с ръка върху бравата.

— Ще се нуждаеш от придружител. Той не е по-лош от всеки друг. И поне няма да ми се наложи да бъда там и да го гледам.

Шана я погледна изненадано.

— Няма ли да дойдеш?

Рийна се изсмя кратко и поклати глава. Присъствието ѝ вече не се налагаше на тези ужасни политически приеми, слава богу. Роджър бе престанал да настоява тя да го придружава. Не бе склонна да страда мълчаливо.

— Не, кълна ти се. Намирам тези неща за безкрайно скучни и отегчителни.

Шана си спомни разговорите, които открай време бе слушала. Още от детството ѝ политиката бе навсякъде около нея. Израснала бе, играейки си тихо в ъгъла, докато наоколо цветущи мъже, ухапвали дебели пури, чертаеха бъдещето на страната.

— А аз намирам тези неща за много вълнуващи.

По лицето на майка ѝ се мярна израз на съжаление.

— Ти винаги си била малко странна, скъпа.

Рийна отвори вратата и видя зет си в предверието, само на няколко крачки разстояние. Подслушвал бе, по всяка вероятност. Обърна се към него с тънка, преднамерено неискрена усмивка.

— О, Джордан, стоиш на стража, както виждам.

— Не, просто чакам двете най-красиви жени във Вашингтон да отворят вратата — усмихвайки се, той предложи едната си ръка на Рийна, а другата на Шана.

Само защото бе опустошително красив, а тя обичаше да привлича завистливи погледи, Рийна сложи ръката си върху неговата и се насочи към стълбите.

Хващайки другата му ръка, за момент Шана помисли, че е сключен мир. Не можеше да иска повече.

И все пак, винаги щеше да иска повече.

ГЛАВА 4

Сватбата бе шумно и пищно оркестрирана, напълно в стила на Сидни. Присъстващите представители на медиите обичаха показността и я съхраняваха за потомството. Дошли бяха множество светски хроникьори, които си проправяха път през празничната тълпа. Още в началото Шана бе отделена от Джордан. Той стоеше до нея по време на церемонията, но след като приемът започна, веднага бе въввлечен в някакъв многопосочен разговор за неотдавна предложения нов търговски закон. Вече бе свикнала с факта, че на подобни празненства той почти не проявяваше внимание към нея. Неведнъж бе изтъквал, че сега работи за издигането си и бе добавял, че го прави за доброто и на двамата им. Но напоследък Шана бе започнала да се съмнява доколко изобщо е включена в мотивите му. В края на краищата във финансово отношение те бяха достатъчно осигурени, за да не се стреми той към една толкова светкавична кариера. В противен случай нещата и без това биха се развивали далеч по-бавно.

За нея най-важни бяха личните им отношения. Всичко друго ѝ се струваше второстепенно. Но не можеше да се освободи от чувството, че в съзнанието на Джордан точно техните отношения бяха на второ място. И че на практика това бе едно много далечно второ място.

Кимайки на познатите си, Шана се заоглежда за някое тихо местенце, където бе малко вероятно да я открият фоторепортерите, документиращи присъствието на богатите и известните на сватбата на седмицата. Видя баба си, седнала на един градински стол встрани от беседката, където двойката бе разменила тържествено клетвите си. Прекоси множеството, за да отиде при нея.

Елоиз Фитцхъг, чиято кожа още пазеше свидетелствата за изключителната ѝ младежка любов към слънцето, галеше с пръсти златната топка на бастуна си и наблюдаваше ставащото наоколо с все още острите си, сини като небето очи. В детството Елоиз бе спасението за Шана, единственият човек, който я възприемаше като нещо цялостно, като отделна личност, а не като продължение на някого

или на нещо. Въпреки че винаги се държеше подчертано дистанцирано и сдържано, нямаше никакво съмнение, че Елоиз обича своята единствена внучка. И това май бе единственото нещо, в което Шана открай време бе сигурна.

— Здравей, бабо.

Елоиз вдигна очи, когато внучката ѝ се отпусна на белия стол до нея.

— Чудя се как са пропуснали да докарат дресирани тюлени и фокусници — промърмори тя, клатейки глава.

Шана се наведе и целуна подобната на пергамент кожа. Елоиз бе небрежна към собствената си кожа в същата степен, в която Рийна бе роб на тези грижи.

— Не са ти харесали гълъбите — предположи Шана. Сидни бе наредила цяло ято бели гълъби да бъдат пуснати в същия момент, когато Дъглас каже „да“.

— Гълъби — повтори презрително Елоиз. — Мразя гълъбите. Досадни, мърляви създания, които цапат навсякъде, където минат — нещо подобно на усмивка се изписа на сбръчканите ѝ устни, когато погледна към новия съпруг на Сидни. Едната му ръка бе обвита около кръста на булката, с другата стискаше бутилка шампанско. — Може би все пак си подходат. Това момче се е родило с полупразна чаша в ръка — очите ѝ се присвиха, поглеждайки към Шана, и тя изрече думите, които се въртяха в главите на всички. — Съмнявам се, че нещата ще потръгнат както трябва.

Не, сигурно няма, но няма нищо лошо в това да се надяваш. Шана все още пазеше надеждите си, макар и напоследък да ѝ беше все по-трудно.

— Не си настроена много оптимистично, бабо.

— По начало не съм оптимист. И никога не съм била. Не съм имала причина да бъда.

Не съм имала причина. Думите на баба ѝ я засегнаха по-дълбоко, отколкото бе склонна да признае. Те някак си отразяваха сегашното ѝ настроение. Шана напразно се опитваше да го преодолее и да отрече съществуването му.

— Защо говориш така? Та ти винаги си имала всичко, което пожелаеш.

Тънките вежди се вдигнаха.

— Какво знаеш ти, детето ми? Какво знаеш ти за онова, което съм искала? — съзнавайки, че тонът ѝ става прекалено мрачен, Елоиз се опита да говори малко по-ведро. — Между другото, чувала ли си онази стара поговорка, че трябва да внимаваш какво си пожелаваш, защото може и да го получиш? — Шана кимна. — Е, аз исках дядо ти и го получих. Най-лошото нещо, което някога ми се е случвало.

Шана не я разбираше. Винаги бе смятала, че баба ѝ е обичала едрия, шумен и наперен Томас Фитцхъг.

— Но...

„Тя е твърде млада — мислеше си Елоиз, вглеждайки се в гладкото свежо лице. — Твърде млада, за да разбере, но не и прекалено млада, за да получи един изстрадан урок.“

— Дядо ти беше много богат човек, който ценеше нещата, а не хората. Аз бях едно от скъпите му притежания, а той се грижеше добре за тях, държеше ги подредени на лавицата, за да може, когато пожелае, да ги извади и да им се възхищава. В замяна на това всяко мое желание биваше изпълнявано. Нямаше никаква причина да мечтая за друго, да правя каквото и да било усилие — Елоиз говореше тъжно и замислено, сякаш само на себе си. После се усмихна и потупа момичето по бузата. — А точно мечтите са онова, което ни кара да се чувстваме живи. Не го забравяй.

Преди да успее да отговори каквото и да било, Шана чу високи гласове, които се приближаваха към тях. Хората шумно поздравяваха някого. Усмихна се, когато видя баща си да си проправя път през тълпата. Той бе пропуснал церемонията и сега наваксваше, влизайки в ролята на идеалния домакин. Никой, освен майка ѝ нямаше да му се сърди за закъснението.

— Как минаха дебатите между фракциите? — запита с искрен интерес Шана, веднага щом той бе на разстояние да я чуе.

Роджър Брейди взе ръката на тъща си в големите си длани.

— Отхвърлянето на законопроекта е в джоба ни — намигна ѝ той. След всички тези години с Рийна и собствените му сестри, той никога нямаше да престане да се учудва, че Шана проявява интерес към действителния механизъм на политическата игра, а не само към шума и блясъка, които я съпровождаха.

Извъръщайки кобалтовосините си очи към единствената жена, която по негова преценка струваше нещо на този прием, той целуна

меката грапава ръка. Шана се усмихна на себе си, защото баба ѝ се държеше така, сякаш всичко това изобщо не я вълнува. Но Шана знаеше със сигурност, че не е така. Напротив.

Очите на сенатора бяха изпълнени с искрена привързаност към тъща му.

— Как си, Елоиз?

Тя чинно скръсти ръце си в скута си. Гласът ѝ прозвуча силно и ясно.

— Все още дишам, все още съм тук.

Роджър се засмя, вземайки чаша вино от един от минаващите покрай тях сервитьори. Позволи си една глътка, преди да се обърне отново към Елоиз:

— И ние всички сме ти много благодарни за това.

Елоиз винаги бе смятала, че Роджър е прекалено добър за дъщеря ѝ. Той бе едно почтено човешко същество. А Рийна отдавна вече не принадлежеше към тази категория. Вирвайки брадичката си, старата жена го прикова с поглед.

— Не започвай да ми демонстрираш предизборния си чар, Роджър. Знаеш, че винаги можеш да разчиташ на моя глас.

Те се разбираха много добре, той и тази стара жена, чийто баща бе използвал не съвсем законни пътища, за да натрупа богатството си. Но когато в крайна сметка парите се използваша за добро, греховете се прощаваха, и Калвин О'Хара, един от босовете на мафията в младостта си, бе умрял като обичан филантроп. Роджър се наведе и целуна силно набръчканата буза.

— А ти винаги можеш да разчиташ на мен.

Шана вдигна поглед и видя хладното раздражение върху лицето на майка си, докато Рийна се приближаваше към тях. Тя несъмнено бе ядосана от закъснението на сенатора и от това, че не си бе направил труда да се обади първо на нея. Премести поглед от майка си към съпруга си, напълно пренебрегвайки дъщеря си.

— Каква трогателна сцена — тя поднесе бузата си за целувка на Роджър, устните ѝ леко докоснаха страната му. Упрекът бе в гласа, но не и на устните ѝ. — Не е прилично да закъсняваш чак толкова, скъпи. И то точно за сватбата на племенницата си.

Роджър отпи още една глътка вино, мечтаейки си за нещо по-силно.

— Сигурен съм, че след няколко години Сидни ще намери още някой и тогава ще мога да се отсрамя.

Дори и когато беше седнала, Елоиз Фитцхъг имаше способността да кара всички наоколо да изглеждат някак по-дребни. „Това явно е фамилна черта, която се надявам по някакъв начин да се предаде и на мен“ — помисли си Шана, потискайки една усмивка, докато наблюдаваше как баба ѝ се изправя в защита на баща ѝ.

— Това не е сцена, скъпа, това е истина — тя съзаклятнически докосна ръката на Роджър. — Сцените са нещо, което се разиграва пред публика, Рийна. Но ти май ги разбираш по-добре тези неща.

— Звукът на пистолети, които се зареждат наблизко, за мен винаги е бил знак да се оттегля — заяви небрежно сенаторът. Той допи остатъка от виното и остави чашата на една близка масичка. — Изглеждаш чудесно, както винаги, Елоиз — той се поклони на старата жена. — Рийна, отивам да се видя с гостите, както ти със сигурност би желала.

Роджър си тръгна, преди двете жени да успеят да кажат каквото и да било. Шана съзна, че и сега, от чиста разсеяност, баща ѝ забрави за присъствието ѝ. Не беше за пръв път, но никога не можа да свикне с тези неща.

За момент си помисли, че престрелката между баба ѝ и майка ѝ ще продължи, но после видя, че Рийна се отказа, като войник, предпочитащ отстъплението пред риска от поражение. Отнякъде я повикаха и тя веднага се отдалечи. Удостои възрастната жена само с един бегъл поглед.

— Съобщи ми, когато решиш да си тръгнеш, мамо, за да изпратя някой да те придружи.

— Ти ще си първата, която ще научи — Елоиз явно имаше пред вид отстъплението на дъщеря си. Ясните сини очи се спряха на Шана и тя поклати глава. — Ще ми се да кажа, че е осиновена, но истината е, че аз съм я родила — Елоиз направи съзнателно усилие да смени темата. За нея Рийна беше изгубена кауза. Тя помилва лицето на Шана. — И тъй, кога ще имам правнучета?

Шана несигурно сви рамене, спомняйки си разтревожения поглед на мъжа си, когато веднъж се опита да повдигне въпроса.

— Джордан не иска деца точно сега.

Повече от ясно бе, че Елоиз намира отговора ѝ за неубедителен и абсурден.

— Така ли? Но пък едно момиче винаги може да забрави да вземе някое от онези проклети хапчета — никога не бе позволявала на мъжките желания да застанат на пътя ѝ, а бе живяла в далеч по-строги времена. — Всичко се случва.

Шана вдигна глава, доволна от смяната на темата. Баба ѝ понякога звучеше като активистка на някое феминистко дружество.

— Но това би било измама.

Елоиз не познаваше поражението.

— Или хитрост. Думите се подбират от човека, който разказва историята, дете мое. А победителите пишат историята, която ще се чете — толкова много неща искаше да каже на Шана, толкова неща ѝ бе нужно да знае. А ѝ оставаше съвсем малко време. Онзи великолепен млад доктор, при когото бе миналия месец, се бе постарал да говори обнадеждаващо, докато ѝ съобщаваше новината, но тя си знаеше. Краят можеше да настъпи всеки момент. Ако не бе Шана, Елоиз щеше да се чувства повече от готова да си отиде. Но тя се тревожеше за нея, за това как щеше да се оправя — невинен, уязвим делфин в един свят на свирепи акули.

Елоиз хвана ръката на внучката си и я привлече към себе си.

— Искам да ти кажа нещо, детето ми. Нещо, което държа да знаеш.

Шана бе свикнала с мрачното изражение на баба си и с високите ѝ фрази, но преди в очите ѝ винаги проблясваше някаква жизненост. Тази жизненост сега бе изчезнала и това я разтревожи.

— Какво има? Да не си болна?

— На моята възраст едва ли бих могла да се чувствам много добре. Всичко се разпада, остават само отломъци.

Шана се огледа за баща си.

— Може би трябва...

Елоиз притисна ръката ѝ.

— Може би просто трябва да седнеш и да ме изслушаш.

Шана седна послушно, разбирайки, че в момента най-важното е да успокои баба си.

— Да, бабо.

— Знаеш ли за какво живее човек, Шана?

Странен въпрос. Да не би тя да се шегуваше?

— В двадесет и пет думи ли да ти отговоря или в по-малко?

Върху лицето на старицата нямаше и помен от усмивка.

— Говоря сериозно. А не за това — тя махна с ръка към гостите на приема. — Говоря за избора, Шана. Човек винаги е изправен пред някакъв избор. Някой, който можем да направим, някой, който би трябвало да направим, но не правим, и някой, който вече е бил направен заради нас — тя присви очи и от полезрението ѝ изчезнаха всички, освен те двете. Сега идваше най-важното, онова, което Шана на всяка цена трябваше да разбере. — Но човек никога не е пленник на съдбата си. Не бива да стоиш на едно място и да се надяваш, че животът от сами себе си ще стане по-добър. Направи го по-добър. Можеш или да се носиш по течението, или сама да определяш нещата — Елоиз се наведе още по-напред и сложи ръката си върху ръката на Шана, сякаш опитвайки се да внуши целия си опит на внучката си. — Решавай сама, Шана, винаги решавай сама.

Въздишайки тежко, Елоиз се надигна, като се облегна на бастуна си. Шана скочи на крака и подхвана баба си за лакътя, опитвайки се да ѝ помогне, доколкото може. Старата жена пристъпваше несигурно и изглеждаше някак съвсем крехка. Елоиз ѝ се усмихна.

— А сега уморената възрастна дама си отива у дома — тя огледа големия двор и нареди мрачно: — Но не казвай на майка си. Ще бъде прекалено щастлива да се отърве от мен.

Докато вървяха, някой блъсна Шана и промърмори някакво извинение. Тя инстинктивно се наведе, за да предпази баба си.

— Ти май не харесваш много мама?

Елоиз гордо вдигна глава.

— Тя е мое дете. И аз я обичам. Но... — въздъхна тя — не я харесвам. Тя е кучка по рождение. Както всички жени от рода Фитцхъг.

Шана внимателно водеше старата жена към двойната френска врата в задната част на къщата.

— Но не и ти.

Последва дрезгав, измъчен смях.

— Аз съм О'Хара, мила, не Фитцхъг — Елоиз спря за миг и погледна Шана. — Но проклятието те е прескочило и ще бъда вечно благодарна за това — ако я попитаха дали наистина обича някого на

този свят, Елоиз бързо и без всякакво колебание би посочила внучката си, единствената искра добродетел в едно мръсно и застояло блато.

— Обичам те, бабо — прошепна Шана.

Тя не очакваше нещо по-малко, но сърцето ѝ трепна от радост.

— И сигурно така трябва да бъде. Освен баща ти, ти си всичко, което имам в тази помийна яма.

Шана си даде сметка, че баба ѝ съзнателно се въздържа да включи Джордан в този изключително тесен кръг. Но, каза си тя бързо, вероятно причината е, че не го познава достатъчно. Баба ѝ никога не бързаше с преценките си. Тя чакаше и наблюдаваше.

— Защо не почакаш тук? — предложи Шана. — Ще наредя да ти докарат колата.

Елоиз отказа с небрежно движение на ръката си, по която нямаше никакви украшения.

— Не се безпокой. Хъксли ще се погрижи за мен — тя кимна към иконома, застанал недалеч от тях. Погледът ѝ обгърна двора, изпълнен с множество скъпо облечени хора, които ядяха, говореха и пиеха. Гледката ѝ напомни една известна картина със сюжет от залеза на римската империя. Е, скоро щеше да се отърве от всичко. — Върви и се опитай да се позабавляваш малко, Шана. Ти май не предприемаш нищо в това отношение.

От опит знаеше, че е безсмислено да спори с баба си по каквото и да било въпрос. Шана отстъпи назад, позволявайки ѝ да съхрани своето изключително достойнство.

— Да, бабо.

Тя проследи с очи как Елоиз се отправи към къщата като кралица Виктория, която се сбогува с народа. В същото време се питаше какво ли бе подтикнало баба ѝ към тези неочаквани откровения. Нима старата жена виждаше у нея неща, които дори самата тя не смогваше да си обясни? Нима баба ѝ усещаше смътното неудовлетворение, което покълваше в нея? Елоиз винаги бе притежавала способността да прониква до същността. Тия дни наистина трябваше да я посети и да поговори както трябва с нея.

Тази мисъл ѝ подежда ободряващо. Тихичко тананикайки, тръгна да търси съпруга си.

Джордан бе точно където предполагаше — до сенатора Кайлс. Слушаше и поглъщаше всяка негова дума. Тя видя как ръката на

съпруга ѝ се сви около чашата, когато най-сетне му се удаде възможност и той да изрази мнението си. Очевидно правилно мнение, защото Кайлс се засмя и го потупа по рамото.

„Джордан има невероятен усет към момента“ — помисли си тя, заставайки недалече от тях и колебаейки се дали да му се обади. Знаеше, че сега той бе едва в началото, че само преди три години бе завършил юридическото си образование, но притежаваше блясък и замах, сякаш цял живот се бе готвил за събирания като това и за моменти като този.

— Ето го и малкото момиченце, което чака да го поканят — прогърмя един глас в ухото ѝ и една голяма ръка се стовари върху рамото ѝ.

Шана нямаше нужда да се извъръща, за да се убеди, че сенатор Хъг Уитни е застанал зад нея.

— Здравейте, сенаторе — поздрави го топло тя. С ъгълчето на окото си забеляза, че все още развеселеният Джордан също бе вдигнал очи към нея.

С буйната си бяла коса, наподобяваща лъвска грива, и чорлавите вежди, които стърчаха като тампони памук върху бледото му лице, сенатор Уитни винаги напомняше на Шана портретите на Марк Твен в напреднала възраст. За да бъдеше приликата съвсем пълна, сенаторът се нуждаеше единствено от бял костюм и панамена шапка.

Уитни се приведе над Шана, дъхът му леко лъхаше на бърбън. Ръката му все още стискаше рамото ѝ.

— Майка ти ми каза, че имаш желание да зарадваш сърцето на един стар човек с присъствието си на неговото скромно парти?

Шана се усмихна. Сенаторът от Южна Каролина я бе люлял на коленете си, още докато е била в пелени, и ѝ беше купил пони за петия рожден ден. Той бе щедър, шумен и тя знаеше много добре — понякога твърде груб, макар и в нейно присъствие винаги да се изразяваше с трогателна старомодна официалност. Старомоден и консервативен до крайност, Уитни все още смяташе, че мястото на „дамите“ е на пиедестала, и в същото време, че не би трябвало да се мяркат пред очите на мъжа, преди да ги повикат. Но когато бе в настроение, той с удоволствие се вживяваше в ролята на великодушния стар чичо.

Шана с усилие обви ръка около доста широкия му кръст.

— Около вас никога не е имало нищо скромно, сенаторе, и ние двамата го знаем твърде добре.

Той се разсмя от сърце и я притисна още по-силно до себе си.

— Все още си моята любимка, макар че разби сърцето ми, когато се омъжи за тоя хубавец — той направи небрежен жест с чашата си към Джордан.

Играта ѝ бе позната и тя пое топката. Въпреки цялата си галантност и пищна реторика, сенаторът бе напълно безобиден и предан на съпругата си вече цели тридесет и две години.

— Но вие сте женен, сенаторе!

— Знам — той въздъхна дълбоко. — Но се надявах ти да бъдеш резервният ми вариант. Анабел заплашва да ме напусне още отпреди ти да се родиш. Все някой ден ще изпълни обещанието си — намигна ѝ той. И тогава ще имам нужда от утеха.

Притисна я още веднъж към себе си и я пусна.

— А дотогава си добре дошла, ако желаеш да послушаш споровете на една дузина мухлясали старци по търговския закон. Кой знае защо си мислех, че някой толкова млад като теб би бил отегчен до смърт. С Анабел винаги е така — очите му светнаха, когато забеляза приближаването на един сервитьор. Сенаторът му махна и замени празната си чаша с пълна. Явно за него нямаше никакво значение, че този път в нея имаше шампанско, а не бърбън. Пиенето си беше пиене и крайният резултат бе винаги един и същ. Обичаше да се хвали, че е отгледан с контрабандна ракия и сигурно затова има чугунен стомах. — Както и с майка ти.

Сравнението с майка ѝ обезпокои Шана. Напоследък този момент в разговорите предизвикваше у нея все по-остра вътрешна съпротива. Усмивката ѝ леко помръкна, когато отново погледна сенатора:

— Аз не съм майка ми.

„Духът, ето къде е причината“ — помисли си Уитни, виждайки блясъка в очите ѝ. Той винаги се бе възхищавал на духа — както у конете, така и у жените.

— Да, това е съвсем сигурно. Ти си нещо съвсем друго, Шана — той се усмихна широко. — Не се съмнявай, че ще наредя да ти запазят място на масата идния петък.

Тя забеляза, че Джордан е престанал да говори и ги гледа, въпреки че една млада блондинка се опитваше да привлече вниманието му.

— Две места? — Шана се притисна още веднъж до Уитни. Той вдигна чашата за на здравица и за момент завидя на Джордан за добрия брачен избор.

— Две места — потвърди, преди да отпие голяма глътка.

След като сенаторът се отдалечи, Шана най-сетне си отдъхна и кимна утвърдително на Джордан. Чувстваше се много задължена на майка си.

Усмивката, която се изписа върху устните му бе толкова лъчезарна, че заличи всичките ѝ угризения по отношение на средствата, които бе използвала, за да стигне до целта.

ГЛАВА 5

Лунните лъчи нахлуваха през прозорците и обгръщаха леглото, където допреди малко се бяха любили. Сребристите струи светлина осветяваха само отделни части на стаята и ѝ придаваха някакъв ефирен блясък. Те танцуваха по голото тяло на спящия Джордан, чаршафът се бе събрал в краката му.

Той сякаш излъчваше сияние в мрака. Тъжна усмивка докосна устните на Шана.

Тя присви крака под себе си на креслото, докато го наблюдаваше настойчиво, позволявайки си за първи път да го види такъв, какъвто е, а не такъв, какъвто би искала да бъде. Сгуши се на стола, търсейки топлина и уют, в безплодно усилие да прогони надигащото се болезнено усещане за празнота.

Джордан я беше любил тази нощ. Диво, неистово. Бързо. А после само за няколко мига бе заспал, напълно изтощен. Същите онези действия, които го изчерпваха напълно и го приспиваха, нея я държаха будна.

Бяха ли се любили току-що, или просто бяха правили секс? Вече не бе сигурна, че може да усети разликата, макар и да знаеше, че някога това бе възможно.

Шана сви дланите си в юмруци и ги притисна към гърдите си. Тя просто не можеше да се отърси от чувството, че в онези няколко толкова лични мига, които винаги трябваше да бъдат много особени, за Джордан всъщност нямаше кой знае какво значение дали в ръцете му е тя или някоя друга. Нямаше любовни обяснения, нямаше думи на обожание, които да я отличат от огромното множество жени без лица, които се появяваха и изчезваха във вашингтонското общество, търсейки компания за няколко часа и анонимно удоволствие. Нещата между тях сякаш не бяха достатъчно лични. Той се отнасяше към нея само като към едно изпълнено с готовност тяло в ръцете му и нищо повече.

Шана отметна косата от лицето си с все още треперещи пръсти. Трябваше да престане. *Разбира се, че има и друго, глупачке. Та той е твоят съпруг. И те обича, забрави ли?*

Господ бе свидетел, че Джордан го бе казвал достатъчно често. Обичам те. Обичам те. Обичам те. Защо тя не го усещаше в сърцето си, където единствено би имало значение? Защо не се чувстваше щастлива, защитена, обичана?

Може би защото думите му винаги звучаха прекалено гладко, сякаш заучено.

Дори и през първата си брачна нощ тя усети, че нещо липсва. Нямахше дълги, томителни мигове, които да подготвят кресчендото, което смяташе, че трябва да очаква. През сватбената си нощ тя бе дошла при Джордан като девица — нещо, което напълно го бе смаяло. Една двадесет и една годишна девственица бе изключителна рядкост, но тя бе решила да съхрани тази своя особеност, това последно късче от собствената си идентичност, и да даде скъпоценния дар на мъжа, за когото ще се омъжи.

Затвори очи и си спомни зашеметяващата, пронизваща болка, която изпита, и развеселения му поглед. Той едва не се засмя, когато му каза, после бързо заяви, че нервите са виновни за интензивната ѝ реакция. Думите му „Интензивна реакция“. Това я бе поуспокоило. Особено когато той съвсем искрено ѝ призна, че е също така напрегнат в желанието си да ѝ достави удоволствие, както и тя.

Първият път. Толкова години го бе чакала, а всичко бе свършило тъй бързо. Нима бе само това? Нима за това бе мечтала в унес дни наред, чакала го бе с такова нетърпение? Някакви полудели движения? Разкъсаната ѝ рокля и опипващите му ръце? Нетърпеливото му проникване, последвано мигновено от болката? И после нищо? Нима беше това? Наградата за копнежа ѝ, за огромното вълнение, за очакването и желанието?

Разочарованието бе смазващо.

А наоколо нямаше нищо, за което да се хване. Нямахше с кого да сподели преживяванията си, нямаше близка приятелка, на която да се довери. Стеснителна и прикована в своя затворен свят, Шана се чувстваше много по-спокойна със старите политици, отколкото с млади жени на нейната възраст. Следователно не ѝ оставаше нищо, освен да вярва, че има и нещо друго извън това мъчително чувство.

Шана въздъхна, потръпвайки, и се сви още повече на стола си. Спокойното равномерно дишане на Джордан долиташе до нея и ѝ се искаше и тя да може да заспи тъй лесно като него. Искаше ѝ се да получава удоволствието си също тъй бързо като него. Но, кой знае, може би просто бе чела прекалено много книги, гледала прекалено много филми и таила твърде много мечти.

Мечтите са всичко, което имаме, Шана.

Думите на баба ѝ звучаха отново и отново в съзнанието ѝ като стар рефрен, който, веднъж чут, отказваше да си отиде. Вярваше в тези думи. Мечтите бяха неразделна част от живота, както и борбата за тяхното осъществяване.

Джордан промърмори нещо в съня си и тя присви очи, вглеждайки се в лицето му. Изглеждаше невинен и сладък. За нея това явно имаше прекалено голямо значение.

„Джордан също има мечти — помисли си тя, опитвайки се да го оправдае. — И неговите са съвсем на прага на осъществяването.“

Но защо не и нейните? Та те бяха много по-скромни. А може би не?

— Държа ги в ръцете си, Шана! — бе извикал ентузиазирано той тази вечер, когато влязоха във великолепната джорджианска къща, сватбен подарък от баща ѝ. Изтощен, невероятно доволен от себе си и от вечерта като цяло, Джордан се запъти право към спалнята. Вървейки, съблече сакото си и го пусна зад себе си.

Следвайки го, Шана машинално го вдигна и го изтупа. Влезе в спалнята и грижливо го окачи в гардероба.

— Да, така е — съгласи се тя, обхваната също от чувство на гордост.

Имала бе възможност да се убеди в отношението на другите мъже на партито към Джордан. Когато той заговори, сякаш някаква искра припламна в стаята. Завист се изписа върху лицата им. Завиждаха му, защото той беше млад и с тяхната подкрепа политическата арена щеше да бъде открита за него. И щеше да му предостави възможности, недостъпни за тях, защото търсенето на лидери вече се ориентираше към младите и силните.

Джордан ритна едната си обувка в единия край на стаята, другата в другия, после скръсти ръце и зачака. Шана прибра скъпите

италиански обувки и ги сложи в шкафчето на гардероба. Той леко се намръщи на дребнавото ѝ, предсказуемо държание.

Но вечерта бе прекалено успешна за него, за да се замисля точно сега какво безлично слугинче беше жена му. Дръпна папийонката си и двата ѝ края увиснаха като уморени черни знамена. Припомняше си върховите моменти на вечерта. Всички се бяха умълчали, за да чуят спора, който той трябваше да спечели.

— Сложих оня стар чудак на мястото му, какво ще кажеш?

Тя изчака, докато той издърпа папийонката от ризата си, взе я от ръцете му и я прибра. Напоследък изпитваше някаква необяснима нужда да слага нещата в ред. Поне тази малка част от живота ѝ зависеше само от нея.

Не ѝ харесваше да вижда Джордан такъв, какъвто беше тази вечер. В мига, когато той буквално съкруши Роулинг, езикът му бе остър като шпага. Съзряла бе у него една безпощадност, която би я изплашила, ако не бе толкова влюбена. И ако не го познаваше толкова добре. И все пак наистина бе жестоко.

— Този „стар чудак“ има зад себе си двадесетгодишен опит в управлението.

Изпитваше нужда да защити потърпевшия. Той отдавна бе член на тяхната лига.

— Но мухлясал опит — подчерта Джордан. — История, Шана. Минало — махна с ръка във въздуха, сякаш да хване нещо, което тя не виждаше. Нещо, видимо само за него и означаващо твърде много. Отвори ръката си, разпери пръсти и вдигна длан. Поднесе я на Шана като щедър подарък. — Аз искам бъдещето.

„Пиян е — помисли си тя. — Но не от алкохола.“ Джордан винаги пиеше съвсем умерено. Почти наужким докосваше устни до чашата си. Не желаше нищо да замъглява ума му и да се изпречва на пътя на възможностите, които можеха да се появят. Не, това опиянение бе съвсем друго. Тя отгатна какво се криеше зад него, но се опита да не се тревожи. Джордан бе пиян от обещанието за власт.

Това откритие не и хареса.

Сваляйки шнолите, които прикрепяха косата ѝ, тя съзнателно направи усилие гласът ѝ да прозвучи весело. Знаеше, че би трябвало да е щастлива заради Джордан, заради успеха му, който изглеждаше предопределен. Но кой знае защо сега, когато целта му вече

изглеждаше толкова близо, той започваше да се превръща в някого, когото тя почти не познаваше.

Сложи шнолите на тоалетката.

— Татко изглеждаше много добре настроен, когато си тръгнахме. Изглежда те действително обмислят кандидатурата ти за мястото, освободено от Галагър — Адам Галагър бе заседавал в конгреса в продължение на четири мандата и щеше да се оттегли в края на този. Влошеното здраве и умората от дългогодишните битки бяха предизвикали решението му.

Джордан застана зад нея и плъзна ръце около талията ѝ. Баща ѝ бе човекът, който вмъкна името му в дискусиата тази вечер. Време бе да ощастливи дъщерята.

— И защо не? — той си припомни множеството мастити господа, които „намираха“ подходяща подкрепа и пари за кандидатите, на които се бяха спрели. Кандидати, които можеха да спечелят симпатиите на избирателите, като в същото време прокарат програмата на тяхната партия. „Също като да обслужваш лични интереси“ — мислеше си усмихнато той. Не виждаше нищо лошо в подобна тактика. Тя чудесно се съчетаваше със собствените му намерения.

Проследи извивката на врата ѝ, обсипвайки го с леки целувки.

— Аз съм млад, енергичен. Готов — с върховете на пръстите си той започна да сваля ципа на роклята ѝ надолу, по голия ѝ гръб. Усмихна се самодоволно, когато тя инстинктивно се притисна към него, търсейки топлина като малко котенце край огнището. — Кой би бил по-добър от мен?

Шана си спомни мъжете, които работеха всеотдайно в офиса на Галагър през последния мандат.

— Джек Питърс, например — усети как пръстите на Джордан пуснаха ципа и се свиха в юмрук на гърба ѝ. После той ги отпусна отново.

Джек Питърс. Предложението направо бе смешно. Той бе един наивен реформатор с нездрав цвят на лицето, който едва ли някога щеше да бъде нещо повече, освен тор за такива като него.

— Тая смачкана мижитурка? — Джордан изпсува полугласно, защото знаеше, че Шана най-много мрази това, и усети как тя се вцепени в ръцете му. — Тоя тип е безцветен като черно-бял телевизор.

„Външността невинаги е най-важното“ — помисли си тя, отбранявайки се вътрешно, загледана в собственото си отражение в огледалото през критичните очи на майка си.

— Той е искрен — натърти упорито тя. — Не е справедливо някой като него да бъде отблъскван, само защото няма подходящия „имидж“ и подходящия „вид“.

— Той винаги ще бъде сред губещите — продължи да настоява Джордан, раздразнен, че тя защитава този човек.

Шана отвори уста, за да напомни доброто име, с което той се ползваше като асистент на окръжния пълномощник, но се отказа. Нима точно сега трябваше да спори с Джордан? Това бе първата му голяма изява и тя се радваше за него. Тревожеха я само методите му, които оставяха трупове по пътя към триумфа.

Шана се извърна и му се усмихна през рамо.

— А ти не си от губещите.

Така бе по-добре. Настроението му се разведри.

— Съвсем честно казано, не съм. Никога не съм бил и никога няма да бъда — произнесе яростно Джордан, дръпна силно ципа, но той се запъна. Смъкна роклята надолу по бедрата ѝ и я извърна с лице към себе си.

Застанала пред него само по бикини, тя усети, че се изчервява, и сведе поглед. Дори и сега, след две години брак, не можеше да преодолее чувството на смущение, когато бе съблечена. Вдигна роклята от земята и му я подаде:

— Ти я повреди.

Той дръпна дрехата от ръката ѝ и я хвърли настрана.

— И какво от това? — усети остротата в гласа си и побърза да я смекчи с усмивка, слагайки собственически ръце върху раменете ѝ. — Та ти имаш толкова други. Просто исках да те докосна, красавице.

Сърцето ѝ подскочи. Не понасяше подигравките, не и от него.

— Не ме наричай така!

„По дяволите, какво ѝ става пък сега на тая малка кучка?“

— Защо?

— Защото и двамата знаем, че не съм.

Значи не бе толкова глупава, колкото предполагаше. Но не беше и достатъчно умна. Хлапашката усмивка, която бе очаровала цял легион жени, озари лицето му.

— Разбира се, че си. Между другото — рече той меко, — ние сме в света на политиката, Шана. А там всичко е илюзия — той смъкна ризата си и я пусна върху повредената рокля. Когато Шана понечи да я вдигне, хвана ръката ѝ и леко я разтърси.

— Остави.

Тя прехапа устни. Никога не се бе опитала да имитира елегантната небрежност на майка си по отношение на вещите и парите.

— Просто исках да...

— Казах ти да я оставиш — нареди строго той.

На Джордан му доставяше удоволствие да захвърля скъпи дрехи, убеден, че може да има много, ако поиска. Че винаги ще има много, когато поиска. Платил си бе за тази привилегия. И продължаваше да плаща.

След като свали и бикините ѝ, той смъкна панталона си и нарочно го подритна към останалите дрехи. „Тази малка купчинка струва повече пари, отколкото един работник в Бюрегард може да спечели за цяла година.“ — помисли с огромно удоволствие. Прокара пръсти през косата на Шана. Дъхът му докосна лицето ѝ и я накара да потрепери.

— Камериерката ще се погрижи за тях — прошепна Джордан, когато възбудата му започна да иска своето. В тъмното жените твърде много си приличаха, а тялото на Шана бе зряло и стегнато, макар и тя да не го вдъхновяваше в никое друго отношение. — Точно сега имам да върша нещо много по-неотложно от това да сгъвам дрехи.

За да подсили думите си, той я привлече още по-плътно до себе си, притискайки напрегнатото си тяло към нейното. Взря се в очите ѝ, очаквайки да види в тях лумването на желанието. Егото му никога нямаше да престане да се опиянява, виждайки как една жена откликва, как започва да го иска.

Начинът, по който ѝ се усмихваше, сякаш не бе най-искрен, и все пак накара пулса ѝ да се ускори. Може би този път тя също щеше да стигне до върха. Може би...

Джордан я целуна силно, разранявайки устните ѝ със зъби. Стенейки я тласна към леглото. Хвърли се върху нея, буквално без да ѝ позволи да си поеме дъх. Ръцете му бяха навсякъде, преброждаха я

като позната, омръзнала територия. Търсеха нещо, което тя не знаеше как да му даде.

Шана усети зъбите му, когато той засмука гърдите ѝ, и се опита да го отблъсне. Единственото, което искаше, бе Джордан да намали поне малко темпото. За да може да го следва. Ридание се надигна в гърлото ѝ.

„Трябва ми време! — мислеше си отчаяно. — Време“. Искеше да се нагоди към трескавия му ритъм. Искеше да сподели преживяното, а не да остава встрани, бидейки същевременно негов инструмент.

— Чакай, Джордан — помоли тя, но думите ѝ бяха погълнати, защото съпругът ѝ продължаваше свирепо да поглъща устните ѝ.

Той се надигна на лакти. Все пак я беше чул. Очите му станаха тъмни, пронизващи, за момент ѝ се стори съвсем чужд човек.

— Никога вече няма да чакам за нищо, Шана — и се хвърли върху нея толкова грубо, че тя извика от болка и изумление.

Джордан доведе нещата докрай, после изтощен падна върху нея. Когато се любеше с други жени, винаги траеше доста по-дълго. Но у Шана нямаше нищо, което да го вдъхнови, да го поведе към нови висоти, и затова той грабваше бързо предопределената му наслада и се оттегляше.

— Нараних ли те? — промърмори той във възглавницата. Бегло бе доловил стоновеите ѝ, но те бяха заглушени от завладелия го екстаз. Тая кучка не бе нищо друго, освен един проклет робот.

Шана преглътна сълзите, нахлули в очите ѝ. Не искаше той да ги види. Никога нямаше да я разбере.

— Не — прошепна тя.

— Добре — той ѝ подари една бегла целувка. „Жените очакват нежности след това — спомни си, — или някакви подобни глупости.“ — Дори и да съм го сторил, не е било нарочно. А само защото те искам толкова много — последните думи заглъхнаха на устните му и той като упоен потъна в дълбок сън.

Би трябвало да е щастлива, че я желае така неистово. Но не беше. Той се бе претърколил настрана и моментално бе заспал.

Разстроена и объркана, Шана се взираше в тавана, отчаяно мъчейки се да проумее какво не е наред с нея, с тях, и как да поправи нещата. Трепереше. Треперенето ѝ се увеличаваше и тя не можеше да

се овладее. Уплашена, да не би да събуди Джордан, стана и облече халата си.

Не бе в състояние да спре тръпките, които я разтърсваха, дори и след като навлече дебелия си вълнен жилет.

Седна в креслото. Заразтрива ръцете и раменете си в очакване топлината да се върне. И тялото ѝ да престане да се тресе.

Дълго стоя така, в очакване.

ГЛАВА 6

Когато Джордан задейства до краен предел механизма, предоставен му, с цел да осигури успеха на първата му кампания, твърде спокойният дотогава живот на Шана сякаш бе понесен от някакъв ураган. Не че тя бе съвсем неподготвена. Баща ѝ се бе кандидатира за първи път, когато бе шестгодишна, и през изминалите осемнадесет години оттогава изобщо не бе напускат политиката. Предизборната треска, под една или друга форма, винаги бе представлявала част от живота ѝ.

Но тя бе за първи път съпруга на кандидат и досега не бе съзнавала напълно хилядите неща, които щяха да се изискват от нея, за да подпомогне усилията на Джордан. Като дъщеря на кандидат ролята ѝ се бе свеждала до второстепенни неща от рода на снимки и кратки интервюта за светската хроника.

Майка ѝ никога не бе изминавала изцяло пътя, който сега предстоеше на Шана, тъй като това донякъде би я отпратило на заден план. Щеше да изглежда, че се намира в сянката на съпруга си, а подобно нещо Рийна не би позволила никога. Тя укрепваше позицията на Роджър, дърпайки конците иззад кулисите, което бе далеч по-удобно. И винаги успяваше да диктува играта.

Шана нямаше собствена среда и собствени връзки, които да привлече в помощ на Джордан. Независимо от това трябваше да бъде един плюс за него, да придава стойност на всяко негово усилие. „Ще му помогна — мислеше си тя, застанала до него, докато той обявяваше кандидатурата си пред представителите на пресата. — Макар че ще са нужни абсолютна преданост и много работа.“ В началото несигурно, после все по-уверено, тя се хвърли с цялото си сърце в изработването на предизборната му стратегия. Или поне се опита.

Но за своя изненада и разочарование Шана бързо разбра, че Джордан всъщност я счита за пречка, а не за преимущество. Изобщо не я слушаше, когато се опитваше да му предложи нещо. Вместо да я включи като пълноценен партньор в плановете си, той очевидно я

предпочиташе в ролята на малката предана съпруга, която се облича добре, изрича празни фрази и винаги се усмихва.

Тя трябваше да се появява на светски приеми и вечери, където се събираха средства за кампанията, и когато ѝ дадяха думата, да повтаря като папагал приповдигнати фрази, подготвени предварително от някой друг. Джордан я бе предупредил, че при никакви обстоятелства не бива да си позволява собствени мнения, дори и когато те напълно съвпадат с неговото.

Повече от ясно бе, че трябваше да бъде само една кукла. От значение бяха единствено името и произходът ѝ. Но не и самата тя. Обидена, Шана нямаше друг избор, освен да търпи и да се надява, че в края на краищата все пак ще промени нещо и ще започнат да зачитат преценките ѝ.

Джордан нямаше време за тривиалния принос на Шана и за благодушния ѝ женски подход към въпроси, които той считаше от първостепенна важност. Налагаше се да се превива гръб пред конгресмени, да се ухажват кметове, да се намират пари. Да се подбират хора и, добавяше си мислено, да се мамят хора.

— Защо не свършиш нещо действително полезно? — запита я веднъж той след една изтощителна среща, в която участваха тъстът му и някои други от старейшините на партията. Търпението му почти се бе изчерпало след часове на любезничене и съгласяване с менторите му. — Имаме апартамент във Вирджиния, но мисля, че ще е по-добре, ако е къща. Това би ни придало известна стабилност в очите на хората. — Да — тя обмисляше думите му. — Ще имам нужда от къща, ако трябва да отговарям на представата за благополучие на хората от Вирджиния.

Цинична усмивка се появи на устните му, но бе бързо заменена от невинното изражение, предназначено за бъдещите избиратели.

— Намери една къща за нас.

„Поне това мога да направя“ — помисли си тя примирено.

— Имаш ли някакви претенции за мястото?

— Вирджиния — защо тя винаги схващаше толкова бавно?

Седмият окръг беше огромен.

— Знам, исках да кажа — къде във Вирджиния?

— Използвай ума си, Шана. Искам някое място, което донякъде да е уединено, но все пак не съвсем недостъпно.

Той не пропусна да я целуне набързо, преди да се оттегли в кабинета си. Трябваше да преработи една реч. Не бе никак доволен от хората, които я бяха подготвили. Те бяха скучни глупаци, които не знаеха как да въздействат върху масите.

Щеше да е по-добре сам да си пише речите.

— Не искам избирателите да знаят, че вече не сме от техния отбор, нали така?

— Не — промълви тя, питайки се дали това е някакъв фал от негова страна, или той действително се смята за нещо повече от хората, които се стремеше да представлява. „Джордан се превръща в сноб — помисли си тъжно. — Променя се.“

Следващата сутрин Шана се обади на секретарката на майка си, Денис, за да я попита дали знае имената на някои добри посредници при продажбата на недвижими имоти, с които би могла да се свърже във Вирджиния.

— Ще се местите ли, Шана? — запита я сърдечно жената. — Много ще ни липсваш тук — Денис, самотна майка на три деца, упорито бе останала при Рийна цели десет години, минавайки през огън и вода и издържайки на острия ѝ език.

— Джордан има намерение да стане кандидат на Седмия окръг, във Вирджиния. — Конгресменът Калхуун. Това ѝ прозвуча някак приятно. — Имаме апартамент там, но и двамата бихме предпочели да е къща.

Денис я разбра.

— Ще видя какво мога да направя.

Шана предполагаше, че ще ѝ се обади следобед или на другата сутрин. Последното нещо, което бе очаквала, бе посещение от страна на майка си на следващия ден. Дневният ѝ график и без това вече бе изостанал с половин час. Трябваше да хване редовния полет до Вирджиния и да посрещне Джордан на събранието в един голям бизнес център, в самото сърце на Седмия окръг.

— Мамо, какво правиш тук? — извърна се сепнато, забелязвайки отражението на Рийна в огледалото. Майка ѝ имаше ключ от къщата и го използваше, когато ѝ хрумнеше. Затова Шана никога не усещаше дома си напълно свой.

Рийна стоеше на прага на спалнята и разглеждаше критично светлосиния костюм на дъщеря си. Поклати глава.

— Не ти харесва — рече Шана, макар да бе повече от ясно.

— Състарява те, кара те да изглеждаш съвсем консервативна. Причината, поради която избраха този твой съпруг, е именно защото изглежда адски млад и енергичен — тя се намръщи. — Престани да се обличаш тъй, сякаш си негова майка.

„Поне веднъж бих искала да чуя нещо положително от нея по мой адрес“ — помисли си Шана. Но явно не бе възможно.

Тя се огледа за чантичката си.

— Ще ми се налага да се ръкувам с хората по улицата, мамо. Не отивам на коктейл.

Изящните рамене се надигнаха и спуснаха под елегантния жакет.

— Прави каквото искаш. Откъде ли аз ще знам как трябва да изглежда съпругата на един преуспяващ политик.

И без друго опънатите нерви на Шана вече бяха на път да ѝ изневерят.

— Дойде само да ме огледаш ли, или има и друга причина за посещението ти? — съзирайки чантичката си върху бюрото, тя я отвори и прибра вътре портмонето и ключовете. Замисли се за миг, после пушна и ролка ментови бонбони.

Рийна изгледа отвисоко дъщеря си.

— Станала си доста сприхава сега, когато имаш кой да те топли в леглото. Дойдох с благотворителна мисия. Да ти дам това — Рийна извади от плоската си чантичка снимка на двуетажна къща в колониален стил и я подаде на дъщеря си.

Шана я погледна смаяна. Ето че нещата отново се повтаряха. Майка ѝ вземаше решения вместо нея. Кога най-сетне щеше да свърши всичко това?

— Денис ми каза, че търсиш подходяща къща във Вирджиния. Обадох се на Хоули и Холмс, моите посредници, и те ми изпратиха по факса сведения за няколко къщи — аленият нокът докосна снимката в ръката на Шана. — Накарах ги да фотографират къщата за тебе, след като взех решение. Това място ще бъде идеално за двама ви. Вече направих офертата.

Гърлото на Шана се сви. *Престани, мамо! Престани да се разпореждаш с живота ми.* Но успя да овладее гласа си.

— Още не съм я видяла.

Рийна се намръщи на тихата упоритост, която долови в тона ѝ. Не бе свикнала да очаква възражения, най-малко от Шана.

— И тъй?

Не, това не можеше да продължава вечно. Все някога щеше да ѝ се наложи да сложи край. И защо не днес? Шана дълбоко си пое дъх.

— Може и да не я харесам.

На Рийна и през ум не ѝ бе минавало да се съветва с Шана, както и че тя изобщо би могла да има мнение. Момичето никога не проявяваше добър вкус или някакъв усет към нещата.

— Аз я харесах.

Тогавата ти живееш в нея. Шана бавно праметна чантата през рамо, мъчейки се да попречи на дълго трупаната неприязън да избие в нея като през тънък лед.

— Чудесно. И това означава, че вероятно аз също ще я харесам?

Извърна се към майка си, търсейки по лицето на Рийна поне искрица разбиране. Нима не проумяваше, че тя искаше да има своя собствена индивидуалност? Да води свой собствен живот, несвързан нито с Брейди, нито с Фитцхъг, нито с която и да било друга псевдодинастия?

Не, майка ѝ не бе способна да проумее подобно нещо. В очите ѝ откри единствено раздражение.

— Но аз просто искам първо да я видя, мамо. Заедно с Джордан.

Очевидно момичето желаше да спори заради самия спор. Глупаво.

— Няма да ти стигне времето — изтъкна Рийна.

Шана не искаше да се предаде.

— Ще намеря кога да видя къщата, в която ще живея.

Рийна ядосано вдигна вежди, очите ѝ се присвиха. Дъщеря ѝ бе упорита глупачка, също като баща си.

— Посредникът иска отговор до края на седмицата. Някакво друго семейство също е проявило интерес. А дотогава ти имаш да присъстваш на две срещи за събиране на средства и на един прием. Как ще успееш да отидеш и до къщата? И то с Джордан — прибави мило Рийна, сякаш в последния момент се бе сетила.

И тъй, тя бе добре запозната с предстоящата програма. Шана нямаше представа, че майка ѝ в такива детайли се интересува от живота ѝ. Спомни си всички онези самотни години в детството си,

когато бе копняла за вниманието ѝ. Нима само по този начин можеше да го привлече? С възможността най-сетне да застане в светлината на рампата? Усети горчив вкус в устата си.

— Все някак ще се вместим във времето. Искам да видя каква е кухнята, мамо, и как са разположени спалните.

Рийна се приготви да тръгва. До гуша ѝ бе дошло от ината на Шана. Нима тази малка глупачка смяташе, че тя няма какво друго да прави, освен да търси подходяща резиденция за дъщерята на сенатора Брейди? Сложи ръка върху бравата и я погледна.

— Ти търсиш къща. Какво значение има как изглежда кухнята? — пълните устни на Рийна се изкривиха в злобна усмивка. — А и съм сигурна, че съвсем скоро Джордан ще изпробва всяка една от спалните.

Недвусмисленият намек накара Шана да се вцепени. Нямахше смисъл да кара майка си да разбере каквото и да било.

— Искам да я видя просто заради себе си.

Рийна небрежно сви рамене, отваряйки външната врата.

— Както искаш. Няма да е моя вината, ако пропуснеш и тази възможност. Само се опитах да ти помогна — на излизане тя затръшна вратата след себе си.

Ехото от удара отекна в къщата.

— Да — промълви на себе си Шана, гледайки втренчено след нея. — Предполагам, че е така — но тази помощ не ѝ трябваше. Не искаше да я третираят като безличен субект, искаше да се съветват с нея. Като с равностоен партньор.

Разбира се, преди всичко тя трябваше да докаже, че е *равностойна* на Рийна.

А това щеше да е трудна, мъчителна битка.

Ръката го болеше от безбройните ръкостискания, усещаше лицето си като разпънато от постоянната усмивка. А сега тя хленчеше заради някаква къща, която майка ѝ бе уредила.

Джордан не можеше да си позволи публично да се намръщи на жена си, но като нищо би я удущил, ако се намираха някъде, където никой не би могъл да ги види.

Той не обърна никакво внимание на фотографията, която тя се опита да му покаже през едно от кратките затишия в програмата, като горещо желаше да може по същия начин да пренебрегне и нея.

— Виж какво — каза ѝ меко, като внимаваше да не ги чуят. — Всяко място е достатъчно добро, след като съдържа подходящото послание.

Шана бавно преплете пръсти. Бе стояла само през половината от времето с него тук, на „Хемптън Плаза“, а вече всички стави я боляха. Знаеше за какво послание говори той. Стари пари. Достопочтеност. Всичко, което се предполагаше, че тя олицетворява. Нима затова се бе оженил за нея? Защото тя също изпращаше „подходящото“ послание към избирателите?

Улиците пак започнаха да се изпълват и нова тълпа се приближи към тях. Сякаш в този район хората се движеха на приливи и отливи. Шана се стегна за новия рунд. Навсякъде около тях по многолюдния площад се виждаха доброволците на кампанията на Джордан. Те носеха сини ленти на ръкавите си, които съответстваха на цвета на очите му. Името му бе написано с бяло върху лазурния фон, дамгосвайки доброволците, докато те приветливо раздаваха ласкателна литература за Джордан. Зад тях цяла една стена бе облепена с бели плакати, върху които големи букви в изненадващо кралско синьо прокламираха: „ДЖОРДАН ЗА КОНГРЕСА“.

Усмивката на Джордан стана още по-широка, докато се ръкуваше с един представителен възрастен господин и му се представяше. После изрече през зъби:

— Майка ти вероятно е избрала нещо напълно подходящо.

Как би могла да отстоява себе си, след като никой не ѝ даваше възможност да се прояви? Нима бе толкова чудно, че иска да види къщата, преди да се нанесат? Вече наистина не знаеше.

— Но...

Какво ѝ ставаше на тази жена?

— Рийна притежава изисканост и вкус, Шана — натърти Джордан, мрачният му напрегнат глас контрастираше с момчешката усмивка на лицето. — Ще приемем къщата, която е избрала, и точка по въпроса — свързал се бе с това семейство именно за да се възползва от възможностите, които подобно роднинство би му предоставило. Защо Шана непрекъснато се съпротивляваше?

Джордан пристъпи напред, за да хване една друга ръка и да я разтърси здраво. После леко побутна Шана към високия непознат.

— Здравейте, аз съм Джордан Калхуун, а това е жена ми, Шана — само за секунда погледна към нея, без да променя усмивката си, и премести очи върху човека, чиято ръка държеше. — Смятам, че мога да бъда ваш представител в Конгреса, защото добре разбирам нуждите ви.

Шана се ръкува с мъжа, който изглеждаше на около тридесет години, и се усмихна колкото се може по-топло. Винаги бе ненавиждала тълпата. Имаше нещо смазващо в морето от тела, блъскащи се и борещи се за място. Но го правеше за Джордан, повтаряше си отново и отново, и даваше най-доброто от себе си.

И докато стоеше до него, разменяйки любезности с жени и мъже, които нямаше никога повече да види, а всичко се запечатваше от видеокамерите на местните телевизионни станции за вечерните новини, тя всъщност жертваше още една частица от себе си. След като всичко свършеше, щеше да се обади на майка си и да ѝ каже, че Джордан е съгласен за къщата.

Както винаги, доминираше не тя, а майка ѝ. Чувствуваше се все по-засенчена.

Не.

Думичката бунтовно се оформи в съзнанието ѝ. Не, тя щеше да съобщи мнението на Джордан на майка си, след като отидеше и видеше къщата. Къщата, която обитаваха в Джорджтаун, им бе подарена от баща ѝ. Не желаше и тази да бъде купена единствено заради преценката на Рийна. Тя имаше право на собствено мнение и собствен избор. Искаше да остави някаква следа, преди напълно да бъде погълната от света около нея.

— Ще ѝ кажа — обърна се тя към Джордан, когато една друга ръка леко стисна нейната.

За да издържи изпитанието, Шана съзнателно се опита да се дистанцира вътрешно и да възприема само като зрител на ставащото наоколо. Морето от лица постепенно се сля в някаква неясна мъгла, докато тя стискаше ръце, усмихваше се безлично и плахо повтаряше „Здравейте“.

Съзнанието ѝ възприе мъжа някак постепенно. Отначало той бе само някакъв неясен силует, стоящ на известно разстояние. Когато

погледът ѝ се съсредоточи върху него, човекът ѝ се стори почти неподвижен на фона на разлюляното множество от добре облечени делови хора и гигантски небостъргачи от хром и стъкло. Някак си бе не на място тук, седнал зад правоъгълния мраморен фонтан. В дрипави, провиснали стари дрехи и окъсано палто, той би изглеждал не на място и навсякъде другаде. Цветът на лицето му бе жълтеникав, отчасти скрит от наболата прошарена брада.

Шана се опита да отгатне възрастта му, но не успя дори и приблизително. Беше някъде между тридесет и петдесет. Но бе трудно да се каже на колко точно, най-вече поради отчаянието и поражението, белязали го много по-силно от мръсотията по дрехите и лицето му.

Джордан направи знак на един от хората си и само след миг черната лимузина, която тъстът му беше предоставил, се приближи. Трябваше да отидат на един друг оживен площад и да спечелят още една тълпа. Но когато шофьорът отвори вратата на Джордан, Шана се извърна настрана. Съпругът ѝ я хвана за ръката, когато тя тръгна през площада към бездомника.

— Къде отиваш? — попита той тихо, махайки на една жена наблизко. — Хей, как си? — ръката му още по-здраво стисна Шана в очакване на отговор.

— Искам да му дам малко пари — тя кимна към мъжа.

— Защо? Той не може да гласува — „Не бива да изглеждам раздразнен пред хората“ — помисли си Джордан. — Задачата ти е да стоиш тук, при мен. Забрави ли?

Сърцето я заболя при вида на безнадеждността, изписана върху лицето на скитника.

— Но той сигурно е гладен, Джордан.

Съпругът ѝ едва погледна нататък.

— Някакъв скитник — усети, че тонът му е рязък, и се опита да се овладее. Шана щеше да му е необходима още дълго време и бе далеч по-лесно да я манипулира с ласкави обноски, отколкото с грубост.

— Слушай, знам, че имаш добро сърце, но какво искаш да направиш? Да раздадеш на всеки от тези мърляви скитници по пет хиляди долара? — той не успя да прикрие пренебрежителната си усмивка. — Дори и баща ти няма толкова много пари. И защо те не си направят труда да поработят? — той я побутна към лимузината. Шана

неохотно седна на задната седалка. Джордан използваше същия необоримо убедителен тон, който прилагаше и при избирателите. — Те просто не желаят да се заемат с каквото и да било. Харесва им да са извън обществото и някой друг да се грижи за тях.

В колата Шана промени мястото си и проследи с поглед мършавия човек в окъсани панталони в цвят каки, който уморено закрачи покрай една от сградите. Хората минаваха покрай него, сякаш той изобщо не съществуваше.

Някой, когото никой не желаше да забележи. Заля я вълна от състрадание. Знаеше какво значи да се отнасят с теб тъй сякаш не съществуващ.

— Може и да си прав — рече тя тихо. — Но това, че утре той би си намерил работа не променя факта, че сега е гладен.

Джордан намести вратовръзката си и критично огледа дрехите си. Трябваше да изглежда свеж за следващия момент от програмата.

— Е, някой друг ще го нахрани. Той не е твой проблем, Шана. Сега изборите са единственото, за което трябва да мислиш. Така ли е? — изчака, докато тя кимна с глава. Струваше му се, че дресираща някое глупаво малко кученце. Сложи ръката си зад нея на седалката. — Когато ме изберат, ще помисля какво може да се направи за тези бездомници.

Поредното предизборно обещание. Съпругът ѝ я успокояваше с предизборни обещания. Тя се запита дали той не я възприема като един от своите избиратели. Но и в двата случая нямаше никакъв смисъл да спори с него.

Лиз Конуей, секретарката по кампанията на Джордан, се облегна на колата откъм страната на Шана. Тя бе жена с впечатляваща външност и съзнателно се обличаше така, че да изпъкват всичките ѝ предимства. Яркосиният пуловер бе толкова тесен, че Шана се чудеше как изобщо успява да диша.

Лиз ѝ подаде няколко листа, защипани с кламер, и ѝ кимна да ги даде на Джордан. Като се изключи това, тя изобщо не ѝ обърна внимание.

— Програмата ви за останалата част от следобед, господин Калхуун — тя кимна към площада. — Изглежда направихме добро впечатление тук.

— Не бих могъл да го постигна без теб.

Лиз засия.

Импулсивно Шана измъкна една банкнота от портмонето си. Знаеше, че има по двадесет и по петдесет долара, но дори не погледна какво бе извадила. Подаде я на Лиз.

— Вземи. Дай ги на оня скитник ей там.

Джордан промърмори нещо в смисъл, че си пилее парите заради разни глупаци, и даде знак на шофьора да тръгва.

Лиз стоеше, взирайки се в петдесетачката в ръцете си, докато лимузината завиваше зад ъгъла.

— Кой скитник? — попита тя високо, оглеждайки се наоколо. Навсякъде виждаше само мъжете и жените, дошли да бъдат очаровани от Джордан. На известно разстояние забеляза някакъв смачкан старец, който се отдалечаваше.

Свивайки рамене, тя мушна банкнотата в собствения си джоб. Нямахше намерение да тича подир някакъв глупак. Джордан би могъл да я потърси.

Или поне се надяваше да стане така.

ГЛАВА 7

Силен порив на вятъра придружи Шана, когато тя отвори махагоновата врата с тежка резба и забързана влезе във френския ресторант. Нужни ѝ бяха няколко мига, за да дойде на себе си. Ушите я заболяха от рязката промяна на температурата.

„Размразявам се“ — каза си усмихнато, докато бавно сваляше черните кожени ръкавици. Обстановката ѝ поддържа успокояващо. „Шез Чарлз“ бе като добър стар приятел, с когото не сте си омръзнали през годините.

— А! — метр д'отелът с подчертан левантински тен леко плесна с ръце и прекоси разстоянието от бюрото си до входа. Усмивката му бе топла и искрена. — Малко подранихте, госпожо Калхуун — той пое ръката ѝ и дълбоко се поклони.

Но дори и в това положение бе в състояние да я гледа право в очите. „Колко е висок — помисли си тя, — и колко слаб.“ Винаги се учудваше, че някой, заобиколен от много храна, би могъл да остане толкова слаб.

С елегантни и обиграни движения той ѝ помогна да свали тежкото зимно палто.

Шана пусна ръкавиците в чантичката си. Върховете на пръстите ѝ започнаха да се позатоплят. Във Вашингтон снежната буря току-що бе утихнала, но вече се задаваше друга. Като никога метеоролозите бяха познали. Но този път на нея ѝ се искаше да сгрешат. Мразеше снега в големия град.

— Никой не кара баба ми да чака — отвърна тя любезно. После се огледа наоколо. В камината примамливо гореше огън. Тежките кресла, наредени около нея, все още бяха празни. В ресторанта имаше съвсем малко хора. — Още не е пристигнала, предполагам?

Метр д'отелът поклати глава. Шана се намръщи. Не трябваше да се съгласява да се срещнат тук. Ами ако нещо се бе случило? Рефлексите на шофьора не бяха същите както някога.

— Времето е ужасно, но се надявам, че всичко е наред.

Зад нея тежката врата леко изскърца, блъсната от вятъра, който продължаваше да свири злокобно.

Когато сутринта Елоиз се обади и предложи да се видят на обяд във френския ресторант, който посещаваха още от детските години на Шана, тя предложи вместо това да посети баба си вкъщи. Времето бе прекалено противно, за да се осмели старата жена да излезе. Но Елоиз остана непреклонна и както винаги постигна своето. Сега на Шана ѝ се искаше да бе настояла по-категорично.

Връчвайки ѝ менюто, метр д'отелът побърза да я успокои.

— Без съмнение някое задръстване е забавило многоуважаемата госпожа — очите му светнаха, когато външната врата рязко се разтвори, но не от тласъка на вятъра, а явно от човешка ръка. — Както виждам, напълно съм прав — той припряно започна да жестикулира зад нея.

Шана се извърна, когато вратата вече се затваряше. Баба ѝ, настанена в стола на колела, станал неизменна част от ежедневието ѝ малко след Деня на благодарността, се приближи. Милдред, дебелият негърка компаньонка — Елоиз отказваше да я нарича медицинска сестра — вървеше непосредствено след нея.

Забелязвайки Шана, Милдред се усмихна и изтръска снежинките от косата си.

— Баба ви е извънредно упоритата старица, госпожо Калхуун — тя разкопча горните копчета на палтото си и разхлаби шала. — Не успях да я накарам да се вслуша в здравия разум.

Елоиз задейства управлението на своя подвижен стол и го извъртя тъй, че да може да гледа към Милдред. С решителността, белязала целия ѝ живот, тя бе прекарала дълги часове в упражнения със стола, докато обръщанията ѝ станаха абсолютно гладки, а движенията — плавни и безупречни. Въпреки упоритите тренировки обаче тя мразеше проклетото превозно средство, мразеше онова, което то символизираше, нейната слабост. Знаеше, че в края на краищата ще трябва да се примири пред неизбежното, но това я ядосваше.

— За седемдесет и девет години никой не успя да стори това, Милдред, защо пък да бъдеш точно ти? — после се извърна към метр д'отела:

— И тъй, Андре, готова ли е нашата любима маса?

— Както винаги — усмихна се Андре. Елоиз Фитцхъг посещаваше този ресторант още от времето, когато той го откри с парите, които дискретно му бе заела. Почетното ѝ място се пазеше дори и във вечерите, когато имаше най-голям наплив. Никой друг нямаше право да сяде на нейната маса.

— Заповядайте, госпожо Фитцхъг.

Заведе ги до масата, от която се откриваше изглед към Потомак. Този ден реката бе тъмна и неспокойна, развълнуваните ѝ води отчаяно се бореха с прииждащия сняг.

Андре ѝ държа стола, после размени с нея още няколко любезни фрази, преди да се оттегли. Както винаги, той лично взе поръчката им за ордъовъра и напитките.

— Все още не разбирам защо просто не дойдох у вас, бабо — рече Шана, след като Милдред взе кожената пелерина на Елоиз и остави двете жени сами. Сестрата бе промърморила нещо от рода, че ѝ се налага да напазарува, докато те обядват. Шана знаеше, че това е само претекст, но ѝ бе благодарна. Днес не искаше да дели Елоиз с никого. Срещите им бяха толкова редки, че времето прекарано заедно действително бе скъпоценно.

По навик Шана погледна менюто, макар и отдавна да го знаеше наизуст. То почти не се променяше. Ресторантът бе привлекателен със своята изисканост, а не с разнообразието на ястията си.

— Алис би могла да ни приготви нещо и...

Елоиз нетърпеливо махна с ръка.

— Омръзнали са ми гозбите на Алис — тя кимна на младия келнер, който им донесе ордъоврите, кошничка с хляб и напитките. Когато той се отдалечи, продължи: — И ми е омръзнало да седя вкъщи. Омръзнало ми е — повтори с въздишка. Видя загриженото изражение на Шана. Не я бе извикала тук да ѝ се оплаква. — Родена съм и съм израсла в Минесота, детето ми. И не се боя от лошото време — после добави по-меко. — Опитай се да ме поразвеселиш.

Шана се усмихна, отчупвайки си парче хляб. Имаше голяма слабост към топлите френски хлебчета.

— Страхувам се, че няма да мога.

Елоиз отпусна вилицата и остро изгледа внучката си.

— Не бъди такава.

Шана бързо преглътна първата хапка. Не разбираше причината за рязката промяна в настроението на баба си.

— Каква?

„Прекалено съм рязка“ — помисли си Елоиз. Но сега не беше време за съдържани любезности. Можеше и да няма друг път. Тя го усещаше.

— Не се страхувай, Шана. Никога, никога не се страхувай. Страхът е за слабите.

Погледът в очите на баба й я разтревожи. Шана се опита да поразведри разговора.

— А ти никога ли не си се бояла?

— Не! — изстреля отговора си Елоиз.

А после се усмихна, преобразявайки се за миг въпреки сбръчканата и повехнала кожа в младо момиче, криещо някаква палава тайна.

— Или поне не така, че някой да забележи. В противен случай — добави вече съвсем сериозно тя, защото това бе най-важното от всичко, в което вярваше, най-важното от всичко, което искаше да разбере Шана, — в противен случай щяха да ме смажат.

Покри ръката на внучката си със своята. Вече нямаше сила, която да даде на момичето, а само топлина. Няколко последни мига безценна топлина.

— По начина, по който се боя да не се случи с теб — тя съзря изненадата в очите на Шана. — Виж какво, боя се от нещо, но ще го призная само на теб.

Келнерът пристигна с горещия шоколад на Шана. Тя си позволяваше това удоволствие в присъствието на баба си, защото да отпиваш от горещия шоколад и да седиш до Елоиз, означаваше да си заобиколен от чудесни спомени. Джордан се бе присмял на този й навик, казвайки, че горещият шоколад не е нещото, което се очаква тя да пие на партита. Имиджът, винаги имиджът. Тъй че никога не си позволяваше тази напитка, когато бе с него.

Вгледа се тревожно в угриженото лице на баба си. Не искаше старата жена да се безпокои за нея. И без това имаше достатъчно проблеми с влошеното си здраве.

— Но аз съм добре, бабо.

Елоиз стисна устни.

— Не, ти имаш възможност да си добре. И сила. Но трябва да вземеш живота си в свои ръце — тя направи на Шана знак да замълчи, защото келнерът се бе върнал.

— Наред ли е всичко? — запита любезно той. След положителния отговор взе поръчката им и се оттегли. Малко по-късно се върна с основното ястие.

Но храната вече не интересуваше Шана. Опитваше се да разбере накъде бие баба ѝ. Дали тя нямаше пред вид начина ѝ на живот сега, когато кампанията на Джордан преобърна всичко с главата надолу? Случваше се дни наред изобщо да не го види.

— За кампанията на Джордан ли говориш? — знаеше, че въпреки всички добри намерения бе отстъпила на заден план като личност, но това бе само временно. Така ставаше винаги с жените на кандидатите, с изключение на Елеонор Рузвелт и Жаклин Кенеди, може би. И с изключение на майка ѝ. Но това се случваше изключително рядко. Жените на повечето кандидати лепяха пликосе, пишеха речи и стояха в дъното, ръкопляскайки на съпрузите си.

Само по себе си това не бе чак толкова лошо. Но Елоиз знаеше, че в случая нещата са по-дълбоки.

— Говоря за целия ти живот, Шана. Бог ти е дал чудесен баща, който обаче е твърде зает, за да разбере какво съкровище е създал, и майка, която е прекалено суетна, за да отдели време и да те обича по начина, по който трябва да бъдеш обичана. Дори и аз не успях...

— Бабо... — нима това бе причината да се срещнат? Вината? Та тя дължеше на баба си всичките си щастливи спомени от детството. Шана протегна ръка, но старицата дръпна своята. Все още не бе свършила.

— А що се отнася до съпруга ти...

Погледът на Елоиз бе мрачен като бурята навън. „Значи е решила да говори за Джордан“ — помисли си тъжно Шана. Тя ровеше из чинията си.

— Ти не го харесваш, нали?

Елоиз гледаше красиво подреденото блюдо с „соф ау вин“ и откри, че също няма апетит.

— Едва ли някога ще реша, че някой е достатъчно добър за теб, но бих се съгласила на компромис, ако чувствах, че Джордан наистина те обича. Ако видех любов в очите му.

Едва ли имаше смисъл да протестира, а и Шана винаги бе уважавала вродения инстинкт на баба си.

— Защо, бабо? И какво виждаш ти?

— Мъж, напълно погълнат от себе си.

Шана си спомни малкото нежни моменти през неговото, завъртяло я като вихрен водовъртеж ухажване, начина, по който се чувстваше, когато той ѝ казваше, че я обича. Не, не можеше да бъде истина. Не можеше да се отнася към нея така и в същото време да е напълно безразличен.

— Греша, бабо.

Момичето бе упорито. Все още има надежда, реши Елоиз. Но само ако упорството не бе придружено от слепота.

— Искрено се надявам да си права.

Лекото чувство на прилошаване, което на приливи и отливи измъчваше Шана през цялата сутрин, се надигна отново неочаквано силно. Светът наоколо се сви в малка черна точица. Тялото ѝ се вцепени.

Елоиз вдигна поглед, когато вилицата на момичето издрънча върху чинията. Внучката ѝ бе преbledняла като платно. Старата жена се разтревожи.

— Какво има, момичето ми?

Шана се опита да се съвземе, отблъсквайки тъмнината, която за няколко мига я бе погълнала. След малко ресторантът отново се появи около нея. Видя, че баба ѝ говореше.

— Какво? — Шана дълбоко си пое въздух, опитвайки се да успокои лудото биене на сърцето си. Покри лицето си с ръце. — О, съжалявам. Наистина няма нищо — не искаше точно сега да създава проблеми. — Просто пак ми се зави свят.

— Пак ли? — в гласа на Елоиз имаше тревога и загриженост. Тя внимателно се вгледа в лицето ѝ, търсейки някакъв знак.

— На пристъпи е — сви рамене Шана, облекчена, че не се изложи и не припадна. — Миналата седмица веднъж дори изгубих съзнание — тя втречено се загледа в чинията си и реши, че не е в състояние да хапне каквото и да било! Взе чашата с шоколада, която келнерът бе напълнил отново. — По това време на годината винаги върлува грип.

Елоиз се наведе напред и сграбчи ръката ѝ. В малката крехка длан имаше повече сила, отколкото би предположила. Може би здравето на баба ѝ все пак се подобряваше. Или поне се надяваше да е така.

— Сутринта беше ли ти лошо?

Бедата я бе сполетяла през последните две седмици и непрекъснато се чувстваше зле.

— Да, тази сутрин също... — видя, че очите на баба ѝ просветнаха. Знаеше много добре на какво се надява старата жена. Болеше я, че ще я разочарова, но помежду им никога не бе имало лъжи и полуистини. — О, бабо — поклати глава. — Не съм бременна.

Елоиз отгатна причината.

— Все още ли вземаш хапчета?

— Да.

Но Елоиз не се предаваше лесно. Разбираше много добре онова, което виждаше.

— Те не са съвсем сигурни, а като имам пред вид с какъв глупак спиш... — Шана отвори уста, за да възрази срещу това определение за Джордан. Баба ѝ пусна китката ѝ и махна с ръка. — Да, да, знам, че той те обича — съгласи се нетърпеливо, но после смекчи тона си, като видя несигурност в очите на момичето. — Може наистина да е така, но искам да се убедя със собствените си очи.

Тя се облегна назад и опита винения сос, в който бе потопено пилето ѝ. Сигурна бе, че е отличен, и все пак вкусът ѝ си оставаше все така възискателен както някога. „Още едно проклятие на старостта“ — помисли си недоволно. Изисканата храна бе сред нейните слабости, макар и през всичките тези години да бе успяла да се съхрани тънка като вейка. Е, скоро и тя самата щеше да се превърне в храна. В храна за червеите.

Съсредоточено погледна Шана.

— Той държи ли се мило с теб?

— Да — отвърна бързо Шана, после повтори малко по бавно. — Да, разбира се.

Може и да бе стара, но все още чуваше твърде добре.

— Долавям едно „но“ в гласа ти. Какво има, детето ми?

Шана сви рамене.

— Нищо.

— Винаги съм предпочитала сама да преценявам нещата.

Шана никога не бе изричала това гласно, а може би трябваше.

— Не зная. Но усещам, че нещо липсва — тя направи безпомощен жест. А може би бе просто луда и искаше прекалено много. — Дори не мога да го обясня.

Елоиз отлично я разбираше.

— Когато нещата са наред, то се усеща. И без думи.

Колкото и да не ѝ се щеше, все пак нямаше право да остави внучката си без всякаква надежда. Шана обичаше този самовлюбен идиот, който беше неин съпруг.

— А може да е въпрос на време — рече Елоиз, макар и от тона ѝ да личеше, че се съмнява. — Но дотогава бих искала да се погрижиш за себе си — тя преднамерено втренчи очи в тънката талия на Шана. — И за моето правнуче.

Шана се разсмя и небрежно докосна плоския си корем. Нямаше нищо лошо да се пошегува с баба си, макар да бе сигурна, че всичко е само от грипа. Всъщност какво лошо би имало да се престори? Нямаше нищо, което би желала повече от това, да има дете от Джордан. Едно бебче, което да ѝ се усмихва с неговата прекрасна усмивка.

— Обещавам ти, че ако е момиче, ще го кръстя на теб.

Елоиз я погледна тъй, сякаш си бе загубила ума.

— Няма да правиш нищо подобно.

— Защо?

— Аз може и да съм суетна, детето ми, но не съм отмъстителна. Помисли си колко нещастно би се чувствало едно момиче с име Елоиз — тя потръпна само при мисълта за това. — Винаги съм мразила това име, макар че то бе далеч по-приемливо за моето поколение, отколкото за твоето.

— Никога не съм предполагала — когато баба ѝ я изгледа скептично, побърза да обясни: — Че мразиш името си.

Елоиз се разсмя. Твърде късно беше. Твърде късно беше да сподели всички онези неща, които искаше. Нямаше никаква полза да се рови в миналото. Това бе истинско проклетие.

— Има твърде много неща, които не знаеш за мен.

Шана се приведе напред, подпряла с юмрук челото си. Яденето бе небрежно отбутнато настрана.

— Разкажи ми.

Толкова много неща имаше да ѝ казва, а времето бе толкова кратко. А и всичко се размиваше в съзнанието ѝ като рисунка с тебешир на тротоара под проливния дъжд.

— Аз съм една отегчителна стара досадница.

Усецане за неотложност прониза Шана. Не вярваше в предчувствията, но реши да се довери точно на тях.

— Не и за мен.

„Да, наистина“ — съзна Елоиз, това бе една от причините Шана винаги да означава толкова много за нея. Момичето я обичаше такава, каквата бе.

— Добре — тя се намести върху възглавничките на стола си. — Ти ме помоли.

Гласът на старата жена потъваше в тишината на ресторанта, докато всички останали, редовни клиенти започнаха да пристигат за обед. Навън снегът продължаваше да вали в един град, който никога не почиваше.

Шана се бе превърнала цялата в слух, доволна от образа, очертал се пред вътрешния ѝ взор, представяйки си баба си като младо момиче. Елоиз говори близо час, преди Милдред да се върне. Когато дойде време да си тръгват, Шана съжали, че следобедът свърши. Това бе един от най-спокойните следобеди, които бе прекарвала от много, много време.

— Обичам те, бабо.

Тя целуна коравата старческа буза, преди да отстъпи назад и да отвори вратата пред Милдред.

Елоиз кимна. Беше неин дълг. И в сърцето си знаеше, че никой друг не я обича.

— Да, зная.

— Ще се видим скоро — викна Шана след нея.

Шофьорът бе докарал лимузината до входа на ресторанта, за да помогне на Милдред да настани по най-бързия начин вътре баба ѝ.

— Може би — промълви Елоиз, знаейки, че внучката вече не може да я чуе. — Може би.

Думите ѝ бяха погълнати от вятъра.

ГЛАВА 8

Пронизителният настойчив шум не преставаше. Той постепенно проникна в съзнанието на Шана и тя отвори очи. Схваната и дезориентирана, разкърши рамене и си даде сметка, че все още седи на канапето в дневната. Изтощена от един претоварен ден, тя бе седнала там преди известно време, за да почака Джордан.

Книгата, която съвсем повърхностно бе задържала вниманието ѝ, лежеше в краката ѝ. По включения само за фон телевизор, който ѝ правеше компания в огромната притихнала къща, вървеше някакъв стар черно-бял филм, картината имаше жълтеникав оттенък. Пукането на лентата почти заглушаваше актьорите.

Тя погледна часовника си: 2 след полунощ. Шумът, който я бе събудил, продължаваше да настоява за вниманието ѝ.

Телефонът. Телефонът звънеше. Тя затаи дъх, когато най-сетне разпозна звука.

Отново погледна часовника си. *О, боже, нещо се е случило с Джордан!* Спъна се в книгата, когато скочи към апарата. Нямахше представа откога звъни. Ами ако затвореха, преди да отговори? Тя грабна слушалката и я притисна към ухото си.

— Ало?

— Госпожа Калхуун?

Гласът звучеше някак познато, но не можеше да си спомни жената. Сърцето ѝ се разтуптя от напрежение. Тъмнината винаги засилваше смътните страхове.

Да?

— На телефона е Милдред Харлоу, госпожо Калхуун — звучеше авторитетно и професионално. Но и с болка, която говорещата не се и опитваше да скрие. — Медицинската сестра на баба ви.

Шана се разсъни моментално. Стисна слушалката с две ръце, сякаш това бе нишката на живота, която я свързваше не с Милдред, а с баба ѝ. Страхове придобиха съвсем определена форма.

— Защо се обаждате? Да не би състоянието ѝ да се е влошило?

Настана мълчание, сякаш краткото отлагане би могло да направи нещата по-лесни. Но не беше възможно.

— Тя почина, госпожо.

Не!

Шана искаше да изкрещи тази дума, да накара Милдред да признае, че си прави някаква ужасна шега. Баба ѝ не можеше да бъде мъртва. Тя бе прекалено реална, за да умре.

— Но нали аз съвсем скоро я видях! В понеделник, преди два дни! — настоя безсмислено, очаквайки Милдред да признае, че лъже.

Гласът на компаньонката бе мек, утешаващ. Толкова пъти бе преживявала подобни ситуации. Но това далеч не я улесняваше.

— Да, знам. Тя разбираше, че умира и затова искаше да ви види още веднъж.

— Но как...?

Думите се отцеждаха от мозъка ѝ като малки перли влага в пустинята. Мъртва. Баба ѝ беше мъртва. Разтреперана, Шана седна на пода, голямата дневна изведнъж се сви и изчезна, остана единствено тя, стиснала телефона.

Сега, когато Елоиз вече я нямаше, не бе необходимо да крият повече.

— Сърцето ѝ не издържа, госпожо. Докторът я бе предупредил, че не ѝ остава много време. Нямаше никаква възможност за трансплантация. Тялото ѝ не би понесло операцията.

Студът запълзя от върховете на пръстите и я обхвана цялата. Шана се вкочани. Кога? Как? Никога не бе имало и намек за приближаващия край.

— Нямах представа...

— Тя не желаше вие да знаете. Не искаше никой да знае. Казваше, че не би понесла да бъде обект на съжаление.

Шана кимна мълчаливо, макар че другата жена не би могла да я види. Едва ли имаше нещо, към което баба ѝ да проявява по-малка търпимост, от съжалението, ако не се брояха слабостта и измамата.

Е, сега нямаше да ѝ се налага да търпи нищо.

Мъртва. *Баба е мъртва.* Шана затисна устата си с ръка, за да заглуши едно ридание. Елоиз не би одобрила плача ѝ. Опита да се съсредоточи върху думите на Милдред.

... Господин Стюарт, изпълнителят на завещанието ѝ — продължаваше сестрата, — ще уреди всички формалности по погребението — тя за момент замълча, сякаш търсеше думи. — Съжалявам, че точно аз трябва да ви го съобщя, госпожо Калхуун, но госпожа Фитцхъг искаше вие да научите първа, ако нещо се случи.

„Защото ме е обичала“ — помисли си Шана и риданието се надигна отново. Тя се опита да се овладее.

— Ще дойда още сутринта, Милдред — безупречното възпитание дори и сега не ѝ позволи да си изпусне нервите. — Благодаря ви, че се обадохте.

— Съжалявам, че поводът беше такъв — в гласа на Милдред имаше истинска скръб. — Тя бе истинска дама. Дочуване.

Шана също промърмори нещо за сбогом и пусна слушалката. Дълго седя на пода онемяла, неподвижна, неспособна да разсъждава разумно. Кой знае защо, въпреки крехкото здраве на старата жена, въпреки появата на инвалидния стол, тя винаги бе вярвала, че баба ѝ ще живее вечно. Духът ѝ винаги бе тъй силен, тъй неукротим. И тъй непобедим.

А сега нещо я бе победило. Смъртта.

Шана се почувства изоставена.

— Трябваше да ми кажеш — прошепна тя, когато сълзите, горещи и отчаяни, започнаха да се стичат по бузите. Малките капчици попиваха в материята на фланеления ѝ халат. — Трябваше да ми кажеш.

Някаква част от съзнанието ѝ регистрира звука от отключването на външната врата. Все още седейки на пода, Шана вдигна глава, когато Джордан влезе в стаята.

С палто, праметнато през ръка, той прекрачи прага, опитвайки се да го направи колкото се може по-тихо.

Спря, когато видя Шана на пода.

По дяволите! Смяташе, че вече е заспала. Той се приближи, вглеждайки се в лицето ѝ. Ужасно — тя плачеше.

Безсилен гняв се надигна у него. Да не би някой „доброжелател“ да го бе видял да влиза в жилището на Лиз тази вечер и да се бе обадил на Шана, защото „тя има право да знае“ или с каквото ѝ друго клюкарите да оправдаваха действията си? Мамка му, та той беше толкова внимателен. Нямаше значение, че те напоследък се бяха

преместили в това скъпо имение на цели два акра и че телефоните бяха сменени. Ключарите винаги те откриват. Джордан се стегна, за да овладее положението.

Хвърли палтото си на канапето и се приближи до жена си. Концентрира се, за да даде отпор на обвиненията, които неизбежно щяха да последват. Заставайки над нея, сложи ръка на рамото ѝ.

— Виж, Шана, знам, че закъснях, но заседанието по стратегията продължи до късно, а после ние...

Шана стисна пръстите му, но остана на мястото си, събирайки сили. Струваше ѝ се, че краката ѝ няма да я удържат, ако се опита да стане.

— Тя е мъртва, Джордан.

Тя? За кого, по дяволите, говореше? Нямахте ни най-малка представа.

Когато Шана внезапно се надигна и се хвърли в ръцете му, хълцайки, той машинално погали косата ѝ. Обгърна с ръка раменете ѝ и я привлече към себе си. Трябваше да бъде успокоена на всяка цена, макар че и тази нощ, както и всички предишни, вината си беше само нейна. Ако бе поне малко по-добра в леглото, той нямаше да се чувства чак толкова привлечен от други жени.

Но тъй като се познаваше достатъчно, той си даде сметка, че дори и тогава нещата едва ли щяха да са по-различни.

— За кого говориш, миличко? — приласка я нежно. — Кой е починал?

На Шана ѝ се искаше да се сгуши в гънките на сивото му сако и да остане в това скривалище, докато нещата се оправят. Но вече не бе малко момиченце. И бе длъжна да приема живота такъв, какъвто е.

— Баба.

Джордан би могъл да изкрещи от облекчение. Шана не знаеше нищо за връзката му. Огромен товар се смъкна от плещите му.

После думите ѝ проникнаха до съзнанието му. Значи старицата най-сетне бе хвърлила топа. Той потисна една усмивка. Старата вещица бе луда по Шана. А това означаваше, че ѝ е оставила цял куп пари в завещанието си. Новината го въодушеви. Елоиз Фитцхъг никога не бе го харесвала, а сега беше мъртва. Добре. Съдбата наистина бе на негова страна.

— О, мъничката ми, толкова съжалявам — промълви той, галейки косата ѝ. — Наистина я обичах.

Шана вдигна глава и го погледна. Очите ѝ блестяха от сълзи. За нея бе изключително важно да узнае, че той действително е държал на баба ѝ.

— Така ли? Имах впечатлението, че е точно обратното.

Джордан лесно разчете съмнението в очите ѝ.

— Тя беше тази, която не ме харесваше — рече невинно. — И не би трябвало да ме обвиняваш, че в известна степен се защитавах.

— Не — въздъхна тя. Отстъпи назад и прокара ръка през косите си. Гласът ѝ още трепереше. — Предполагам, че е така — отпусна се на канапето.

Джордан погледна към спалнята. Всичко, което искаше да направи сега, бе да се срине в леглото и да заспи. Тази вечер Лиз бе направо пощуряла. На два пъти буквално трябваше да сграбчва ръцете ѝ, за да не му остави изобличаващи следи. Беше буквално съсипан и едва се добра дотук.

Но сценарият трябваше да се изпълни докрай, тъй че той се отпусна на канапето до Шана. Обгърна раменете ѝ и я привлече към себе си.

Тя облегна глава на гърдите му. От него струеше топлина и сигурност. Мълчаливо поблагодари на бога за Джордан.

— Утре заран ще отида да помогна за подготовката на погребението. Ще дойдеш ли с мен?

— Не мога — той я погледна умолително и погали ръката ѝ. — Но ми се обади кога е погребението и ще накарам Лиз да освободи графика ми.

Шана стисна ръката му.

— Не мога да повярвам, че я няма.

Джордан запази усмивката за себе си, докато я прегръщаше.

— Нито пък аз, миличка. Нито пък аз.

Погребението бе голямо и показно — или всичко онова, което Елоиз винаги бе мразила. То се състоя два дни по-късно. Шана прекара бдението и църковната служба в състояние на пълна замаяност, в която неверието и чувството на неотвратима загуба се редуваха. Нужна ѝ бе

и последната частица от силите ѝ, за да сведе поглед надолу към ковчега и да види там баба си. Когато най-сетне откъсна очи от нея видя, че е останала сама. Джордан бе успял да потъне в тълпата и не можа да го открие.

Вглеждайки се в лицето, което бе обичала толкова много, Шана неочаквано почувства, че ѝ се вие свят. Отчаяно се вкопчи в ковчега, за да не падне.

В същия миг усети, че една ръка я хвана за лакътя.

— Не се излагай да припадаш — изсъска Рийна през стиснатите си устни.

Свикнала да действа решително, майка ѝ също погледна надолу към ковчега. След като разбра за смъртта на Елоиз, тя извика Александра и настоя пред директора на погребалното бюро да използва нея при обработката на лицето на майка ѝ, а не жената, която обикновено вършеше това.

На Александра не ѝ стана никак приятно, но нямаше как да откаже.

В продължение на няколко мига Рийна изучава лицето на майка си, после дръпна Шана настрана.

— Мисля, че сега тя изглежда по-добре, отколкото когато беше жива.

Шана се дръпна от ръката ѝ, опитвайки се да защити Елоиз.

— Не ме интересува как е изглеждала. Просто бих искала да е сред нас.

Борейки се с пристъпите на гадене, които я измъчваха, Шана тръгна да търси Джордан. „Как можа Рийна да каже нещо толкова лекомислено и коравосърдечно!“ — мислеше ядосано. Та нейната майка току-що бе починала. Нима действително нямаше никакви чувства?

Шана знаеше добре отговора на този въпрос. Двете жени не бяха в добри отношения. Нямаше причина да предполага, че погребението ще промени отношението на майка ѝ към Елоиз.

Какво ли щеше да чувства тя, когато дойдеше ред и на майка ѝ? Шана се зачуди какво ли ще изпита тогава, докато си проправяше път през препълнената зала. Нима също всичко щеше да бъде само едно представление за публиката, без всякакво съдържание? Нима и тя щеше да бъде толкова безразлична? О, боже, дано не бъдеше!

По време на религиозния ритуал присъствието на баща ѝ действаше успокояващо. Той искрено тъгуваше за смъртта на Елоиз. Докато стояха в църквата, Шана непрекъснато се озърташе за Джордан. Той би могъл да ѝ предложи утехата, от която се нуждаеше. С малки паузи той стоя до нея почти през цялата сутрин. Лиз бе преработила твърде натоварения му график, така че да разполага с време да окаже на Елоиз дължимото ѝ уважение.

Благодарната усмивка на Шана го убеди, че и този път е направил добър ход. А и тук имаше хора, с които съвсем не бе излишно да се срещне. Положението на опечаления зет-внук му даваше възможност да заговори някои финансисти и богати индустриалци, с които иначе едва ли би имал шанс да се срещне. Очарователен и елегантен както винаги, Джордан претърсваше с поглед залата, погълнат единствено от мисълта за бъдещото си издигане.

След ритуала на гробищата всички се върнаха в къщата на сенатора в Джорджтаун за един помпозен прием. Рийна не би допуснала нещата да бъдат организирани по друг начин. Шана се чувстваше не на място повече от всякога и направо се задушаваше в кръжащото наоколо множество. Отговаряше с благодарност на съболезнованията, които ѝ се изказваха, но още при първа възможност побърза да се измъкне. Искаше да остане сама с мъката си.

Нейната някогашна стая бе най-подходящото място за целта. Докато се качваше по стълбите, видя, че навсякъде беше пълно с хора. Не можеше да не се запита дали те всички са познавали баба ѝ, или просто са дошли да се покажат. Още едно цирково представление.

Когато отвори вратата на стаята си, Шана чу тих звук. Някой плачеше. Тя вдигна глава, опитвайки се да разбере откъде идва плачът. Би могла да се закълне, че е от стаята на майка ѝ. Прекоси коридора, сложи ухо на вратата и го чу още по-ясно.

Колебливо откряна вратата. Майка ѝ щеше да побеснее, ако разбере, че някой е влязъл в стаята ѝ. Трябваше да разбере кой е, преди Рийна да го открие. Шана бе абсолютно неподготвена за гледката, разкрила се пред очите ѝ.

— Мамо?

Рийна, която седеше на леглото, я изгледа сепнато. Опитва се крадешком да изтрие очите си, но после се отказва. Какъв смисъл имаше? Бяха я хванали.

— Тя ми нанесе последния удар, знаеш ли?

Гласът на майка ѝ бе предрезгавял, сякаш бе плакала дълго време. Шана седна до нея и взе ръката ѝ в своята. Не си спомняше някога преди да го е правила. Около нея винаги имаше бавачки и гувернантки, които можеше да хване за ръка, но никога майка ѝ. Пръстите на Рийна сякаш бяха от лед.

— Баба ли?

Майка ѝ кимна. Гледаше право пред себе си, сякаш неспособна да възприеме докосването на Шана. С другата ръка мачкаше кърпичката си.

— Не мислех, че ще ме боли, когато умре. Мислех, че ще изпитам облекчение, задето съм се отървала от нея. Тя непрекъснато ме критикуваше и никога не успях да направя нещо, което да ѝ хареса — Рийна измъчено си пое дъх. — А сега, когато вече я няма, смятах, че ще се освободя от това чувство, от необходимостта непрекъснато да се боря за нечие одобрение — още една сълза капна на бузата ѝ.

Шана я гледаше очарована. Чувства! Нейната майка имаше чувства!

— Но всичко, което изпитвам сега, е само огромната скръб, че никога не я чух да казва, че се гордее с мен — Рийна безпомощно сви рамене. — Сега тя вече няма как да го каже. Което означава, че е победила.

На Шана ѝ се доця да се стуши в майка си, да я прегърне, но знаеше, че Рийна не би позволила.

— Никой не е победител в нещо подобно — тя се надигна с натежало сърце. — Да ти донеса ли нещо, мамо?

Рийна поклати глава, все още не смеейки да я погледне.

— Не, късно е вече.

Шана се измъкна навън и затвори вратата зад себе си.

— Но никога не е късно да открия, че и ти си държала на някого, мамо — прошепна тя. — Нима не го знаеш?

ГЛАВА 9

Шана въздъхна и бавно огледа стаята на детските си мечти. Навън бе станало още по-студено. Пътищата сигурно щяха да бъдат затрупани. Усети, че студът прониква дори през тежката дограма на прозорците. Или просто се бе вледенила от погребението.

Приседна в алкова, вирайки се през прозореца в тъмнината навън. Толкова пъти бе седяла тук преди и винаги се бе чувствала някак странно защитена. Достъпът на мрачния свят отвън бе преграден от извития прозорец. Отражението на стаята ѝ върху стъклата смекчаваше нахлуващата неясна заплаха. Беше ѝ уютно тук като дете. Но нищо повече.

Сега тя знаеше, че истинският свят е извън стъклото, а не пред него. Тъмният, непознат, студен реален свят, където само за миг можеха да станат драматични промени в нечия съдба.

Разтривайки раменете си с ръце, Шана се надигна от прозореца. Бе неспокойна. Нямахше да може да заспи тази нощ.

Предложението на баща ѝ да остане ѝ се бе сторило естествено. Двамата си даваха сметка, че познатата обстановка ще ѝ помогне да се справи с болката от загубата. Макар и думите да бяха най-големият му коз пред публиката, у дома баща ѝ винаги демонстрираше учудваща неспособност да изразява чувствата си. И сега не можеше да предложи на дъщеря си нищо друго, освен физическото си присъствие. Затова той я покани да пренощува, вместо да се връща с колата, и тя прие.

Предполагаше, че Джордан ще остане с нея, но той помоли да го извини. Изгубил бе половината от деня, имаше да навакса куп неща. Вярно, че до определянето на кандидатите имаше още шест месеца, но и двамата знаеха, че това е смешно кратък срок. А не се стремяха към нищо по-малко от една съкрушителна изборна победа.

На вратата Джордан я целуна нежно. В начина, по който се сбогува, сякаш дори имаше искрица сдържана страст.

И все пак Шана продължаваше да крачи неспокойно из стаята, напразно опитвайки се да прогони студа.

Може и да бе егоистично от нейна страна, но тя не искаше Джордан да си тръгва. Нуждаеше се от него точно сега, искаше да я прегърне, трябваше ѝ подкрепата му. Защо той не го бе усетил? Присъствието му тук не би променило факта, че баба ѝ вече я няма и че никога вече няма да прекарва уютни следобеди — в любимия им ресторант, но по някакъв начин щеше да ѝ помогне да прекара нощта.

Шана се хвърли на леглото и започна да трие краката си един в друг. Нямахше смисъл да умува повече върху това, че той не усети настроението ѝ. Тя трябваше да му каже. Дори нещо повече, трябваше да се върне вкъщи с него. Останала бе, защото тук бе преминала голямата част от детството ѝ и защото детството ѝ бе времето, когато баба ѝ бе много енергична и жизнена.

Сега разбра, че не взе правилно решение. Нещата тук никога нямаше да бъдат същите както някога. Тя вече не бе Шана Брейди. И промяната не бе само в името. Една част от нея винаги щеше да бъде Брейди, разбира се, както и Фитцхъг. Но вече не бе дете, не бе само дъщерята на сенатора и на голямата светска дама. Сега тя беше съпруга. И вероятно дори съпруга на конгресмен, ако всичко минеше добре през следващите няколко месеца. И в края на краищата искаше да бъде самата себе си, Шана. Време бе да определи и собственото си място.

Тази мисъл я зарадва. Колкото и далечна да бе въпросната възможност, фактът, че бе направила крачка напред, си оставаше. Детството ѝ бе свършило. Мястото ѝ сега бе при Джордан, в къщата, която двамата бяха купили. И тази стая вече не бе нейният мъничък рай.

Решавайки най-сетне да си отиде вкъщи, тя просто нямаше търпение да тръгне. Бързо събра от шкафа малкото вещи, които си бе донесла, и ги нахвърля на леглото. Тапицирани със сатен закачалки нападаха безразборно по килима. Грабна куфара си и нахвърля дрехите вътре, без дори да си направи труда да ги сгъне.

Отиваше си у дома.

С разкопчано палто тръгна надолу по стълбите. Огледа се за баща си. Не искаше да замине, без да му се обади. Намери го точно там, където предполагаше. В кабинета.

За миг Шана се облегна на рамката на вратата и надникна вътре. Мирисът бе същият, както винаги. На кожа и лимоново масло. Две от

стените бяха от край до край покрити с книги. Като дете тя бе невероятно впечатлена от цялото онова знание, натрупано в тази стая. Убедена бе, че баща ѝ е най-умният човек на света, след като бе прочел всичките тези книги.

Когато Сенатът имаше сесия, живееха тук. В къщата в Илиноис се оттегляха през лятото. Спомените ѝ бяха от този дом. Безброй пъти го бе виждала в същата поза, седнал на бюрото, приведен над някоя реч или над поредния доклад, свързан с някое непредсказуемо гласуване.

Прониза я остро чувство на гордост, което донякъде изненада и самата нея. Толкова ѝ се искаше да го познава малко по-добре. Но се съмняваше, че някога това ще се осъществи.

Джордан имаше нужда от нея и когато най-сетне го избереа, тя знаеше, че вашингтонският водовъртеж изцяло ще я повлече. Скъпоценното време, което щеше да прекарва с баща си, щеше да е съвсем оскъдно и едва ли насаме.

Брейди долови онова странно, смътно тревожно чувство, което обхваща човек, когато усети, че го наблюдават. Когато вдигна поглед и видя Шана на прага, той отмести стола си назад изненадан. Тя изглеждаше много изтощена преди малко и бе предположил, че си е легнала веднага.

В следващия момент видя куфара ѝ.

— Заминаваш ли?

Тя влезе в стаята. Кабинетът бе топъл, уютен. Даде си сметка, че той ѝ действа по същия начин като „Шез Чарлз“.

— Връщам се у дома, татко.

— Разбирам те, Шана. Наистина те разбирам — Брейди се приближи до единственото си дете и взе ръцете ѝ в своите. Почувствува се донякъде лицемер в тази сцена между баща и дъщеря. Но той ѝ беше баща и я обичаше, независимо че никога не бе имал време да ѝ го покаже.

— Но прогнозата е, че отново ще вали сняг. Защо не изчакаш до сутринта?

Предложението му бе съвсем разумно. Но тя бе изпълнена с някакво необяснимо нетърпение, като че ли на всяка цена трябваше да се върне вкъщи. Не утре, както бе решила, а тази нощ. Сякаш някаква външна сила я караше да го направи.

— Ще се оправя — поклати глава Шана. Видя бръчката, оформила се между очите му. — Не че не разбирам твоята загриженост, татко, но...

Сенаторът ѝ направи знак да замълчи. Нямаше нужда от обяснения. Четеше мислите ѝ.

— Знам. Ти си вече голямо момиче. И мястото ти е при съпруга ти.

Той задържа ръцете ѝ в продължение на още един миг, като я гледаше. Действително я гледаше. Пораснала беше, без той изобщо да забележи. На петия ѝ рожден ден се случи на митинг в Тексас, на шестнадесетия — на партийна конференция. Телеграмите се бяха опитали да го заместят. За двадесет и първия ѝ рожден ден бе закъснял с три дни. Спомнил си го бе чак на следващия ден. Тя прие закъснелите му поздравления без какъвто и да било упрек, което засили чувството му за вина. Но винаги имаше нещо по-важно, за което трябваше да се погрижи, някаква ситуация, която изискваше вниманието му далеч по-спешно, отколкото едно тихо малко момиченце, което винаги чакаше.

Всички тези години бяха прехвъркнали като един миг. Шана бе израсла без него и сега той съжеляваше, но миналото не можеше да се върне. Съществуваше единствено настоящето.

— Каж ми, че имаш нужда от мен, Шана.

Тя леко стисна ръката му.

— Благодаря, татко. Така е — и тя си тръгна, тананикайки си.

Бурята, която се бе задала на хоризонта, остана там. Студът я щипеше, но въздухът бе чист и свеж, докато тя бързаше към къщи. През целия път кара с десет мили повече от позволеното, с едно око в обратното огледало, внимавайки за въртящите се червено-сини лампи. За нейно облекчение не се появи нито една. Не искаше да губи време, докато някой полицаи ѝ съставя акт.

Усещането за неотложност, необходимостта да се върне вкъщи се засилваше. Смъртта на баба ѝ я бе накарала остро да осъзнае колко безценно нещо бе животът. И как би трябвало да се радва на всичко хубаво. Натискаше здраво газта, намалявайки само на заледените участъци.

Наближаваше един след полунощ, когато най-сетне сви в пресечката към дома си. За първи път усети импозантната двуетажна къща в стил Тюдор с претенциозните стаи и лакираните пейзажи като свой дом. Доскоро това бе само къщата, избрана за тях от майка ѝ. Тя веднага допадна на Джордан. Но досега Шана не се бе чувствала добре тук.

Иронична усмивка се появи на устните ѝ. В края на краищата майка ѝ се бе оказала права.

Тя слезе, но остави куфара в колата. Щеше да го вземе сутринта. Единственото, за което си мечтаеше сега, бе да се мушне в леглото до Джордан. Набра кода на охранителната система на входа и влезе. Когато тихо затвори вратата зад себе си, системата автоматически се задейства отново. Навън пак валеше.

По това време Джордан сигурно спеше. Макар да ѝ се искаше да го събуди, да поговорят и той да я прегърне, Шана реши, че е егоистично. Но дори и само да легне до него, щеше да ѝ е достатъчна утеха.

Неочаквано я заля вълна от печал, дошла незнайно откъде. Тя се опита да я отстрани от съзнанието си. Баба ѝ бе починала, но животът продължаваше. Елоиз много пъти ѝ бе повтаряла именно това. *Независимо от всичко, животът винаги продължава и ти трябва да го следваш, ако не искаш да бъдеш изтикана настрана или повлечена към дъното.*

Тя събу обувките си и тихо се промъкна към спалнята. Шум от гласове я накара да спре. Напрегна се, опитвайки се да долови думите. Сигурно бе телевизорът. Значи Джордан беше буден и гледаше някакъв филм. Може би му липсваше и той не можеше да заспи. Тя се усмихна. Или поне искаше да се надява, че е така.

Все още с палто и чантичка в ръка, бързо измина останалото разстояние до спалнята. Но спря точно преди да отвори вратата. Гласовете не идваха от телевизора. Беше гласът на Джордан. И на някаква жена.

В нейната спалня?

Сърцето ѝ заби лудо, тя се задъха. Не. Беше телевизорът. Трябваше да бъде. Прехапа устни и отвори тихо вратата, обзета от някаква отчаяна надежда. И изплашена.

Спалнята бе тъмна, ако не се брои светлината, идваща от нощната лампа. Шана не видя нищо друго, освен две голи, преплетени върху леглото тела.

Джордан, целият блестящ от пот, се бе подпрял на лакти, за да вижда жената, която напоследък задоволяваше неговия почти неутолим сексуален глад. Лиз Конуей, секретарката на кампанията му, бе последната в една дълга върволица жени, която стигаше някъде до тринадесетата му година. Като се изключи една червенокоса Нона от Гари, Индиана, Лиз се бе оказала най-страхотната любовница, която бе имал изобщо. С устните си тя можеше да прави неща, които го караха да стене само като си помислеше за тях. Колко жалко, че за общественото ѝ положение не можеше да се каже същото, което е за тялото ѝ. Напрежението в слабините му се надигна отново, настоявайки за освобождаване. Бедрата му се раздвижиха с нарастващо вълнение и той се засмя на не особено настойчивото предложение на Лиз да си тръгне.

— Няма защо да се безпокоиш, казвам ти — остро се вряза в нея и видя как очите ѝ се разшириха и възбудата я заля. И егото, и похотта му бяха задоволени от силното желание, което се изписа на лицето ѝ. — Оная глупава, малка кучка ще остане през нощта при родителите си в Джорджтаун. Толкова е смачкана от мъка, че едва ли би могла да завърже обувките си, камо ли да шофира дотук. Имаме остатък от нощта само за себе си. Не си губи времето да мислиш за нея.

Шана отвори уста, за да изкрещи, сякаш само с това действие би могла да заличи сцената, която виждаше, но в първия миг никакъв звук не излезе от устата ѝ.

Беше се вцепенила. Значи бе вярно, всичко бе вярно. Слуховете, подмятанията на майка ѝ, инстинктивната неприязън на баба ѝ... Истина. Всичко беше истина. Джордан само я използваше. Той не я обичаше. Как можеше да ѝ причини всичко това? Да я мами, когато тя го обичаше толкова много!

Искаше ѝ се да се свлече на колене и да се наплаче до насита. Искаше ѝ се да хвърли нещо по двете гротескни тела върху леглото, които се подиграваха с всичко, в което бе вярвала, подиграваха се със света, който бе създавала за себе си. Искаше да го нарани физически, задето тъй небрежно бе разбил сърцето ѝ, без угризения, без всякаква мисъл.

Искаше да хвърли нещо.

Сълзи се надигнаха в гърлото ѝ и я задушиха. Тя простена и телата върху леглото отхвъркнаха едно от друго.

— Проклет да си, Джордан! — извика Шана, завъртайки се на високите си токове.

— Шана!

Само в един миг светът, който той бе градил години наред, бе разтърсен из основи. Паника, гняв и безсилие го пронизаха в мига, когато я видя. Трябваше да се справи с това. Блъсна Лиз настрана, сякаш бе някакъв неодушевен предмет.

— О, боже, Шана!

Джордан скочи от леглото, сякаш гонен от заплахата да избухне бомба — бомба, която щеше да разруши всичко, на прага на което вече стоеше. Препъна се в чаршафа, замотал се в краката му. Псувайки яростно, той го изрита и хукна след жена си, без дори да си направи труда да си обуе панталона.

Зад него Лиз изпълзя до банята. Части от облеклото висяха от ръката ѝ, когато тя се извърна, за да затръшне вратата. Джордан напълно бе забравил присъствието ѝ.

— Шана! — викаше той, тичайки след нея. — Чакай! Ще ти обясня!

Той имаше златен език. Думите бяха му пробили път в нейния живот и до сърцето ѝ. Шана нямаше да му откаже възможността още веднъж да поговори пред нея.

— Няма нужда — подхвърли му тя през рамо. — Една картина струва колкото хиляди думи, господин „конгресмен“.

— Шана, моля те, съжалявам. Тя не означава нищо. Бях самотен, разстроен от погребението. Тя настояваше да дойде с мен и проявих слабост.

Лъжата я накара да изпита физическа болка и едва не ѝ се повдигна, докато бягаше. Той успя да я хване за рамото, точно когато стигнаха предверието. Шана рязко се извърна. Сварвайки го неподготвен, го удари право в лицето и той политна назад и я пусна. Не искаше да говори с него. Не искаше дори да го вижда.

Не искаше и да живее.

Целият ѝ свят се бе сринал. Нямаше към кого да се обърне, нямаше къде да отиде. Никой не го интересуваше.

Шана дръпна силно външната врата, алармената система се задейства и остър звук прониза въздуха. Тя хукна навън.

Падайки назад, Джордан бе сцепил веждата си. Кръвта незабелязано се стичаше по лицето му. Гол и искрено изплашен за бъдещето си, той стоеше на прага и я викаше да се върне.

Все още боса, Шана изтича през току-що навалелия сняг към колата си. В нетърпението си да види Джордан я бе оставила отключена. Хвърли се зад кормилото, трескаво опитвайки се да запали. Ръката ѝ трепереше толкова силно, че първият път не успя. Опита отново, изплашена, че той може да я последва и да я измъкне навън, преди да е успяла да избяга.

А сега най-важното беше да се махне.

Нужно ѝ бе време да размисли, да намери нещо, за което да се хване. Трябваше да събере разпилените парченца от живота си и да им придаде някакво подобие на смисъл. Но не би успяла да го стори, ако Джордан първо имаше възможност да говори с нея, да я хипнотизира с думите и очите си.

— Мижитурка. Глупава, глупава мижитурка — тя потисна сълзите си, без да знае дали използва това определение за него или за себе си. А може би и за двамата.

Обръщайки колата, както ѝ се стори, само на две колела, тя чу как гумите протестиращо изсвириха, и пое към тъмнината навън. Тъмнината, която сега символизираше живота ѝ.

Зад нея алармата продължаваше да пици, заглушавайки дрезгавите безсилни викове на Джордан, който я молеше да се върне.

ГЛАВА 10

Шана караше, без да вижда, по дългата виеща се алея, която идваше откъм къщата. Нямаше никаква представа къде отива, знаеше само, че иска да бъде колкото се може по-далеч от Джордан. Трепереше толкова силно, че засили парното докрай. Нагласявайки бутона, отклони за миг погледа си от шосето.

Една кола, идваща насреща, едва не връхлетя върху нея. Шофьорът натисна клаксона, проклинайки глупостта ѝ:

— Фаровете, бе идиот! Включи проклетите си фарове!

Опитвайки се да се съвземе, Шана натисна погрешно копче и чистачките се задвижиха, драскайки по предното стъкло. Спря ги и най-сетне намери фаровете. Два златни лъча се очертаха и сляха, осветявайки пътя пред нея.

Дяволите да го вземат! Тя рязко избърса сълзите си. Но не можеше да се справи с тях. Не можеше да се справи с нищо. И продължаваше да плаче.

Проклетата да бе, задето повярва, че някой с външността на Джордан би могъл да се влюби в нея. Проклетата да бе, задето толкова много искаше да бъде обичана.

Тръсна глава, като примигваше и се опитваше да прогони надвисналите по миглите сълзи, които я заслепяваха и ѝ пречеха да кара. Колата криволичеше и се давеше. Овладявайки я, тя най-сетне погледна към скоростомера. Седемдесет и пет. Във вълнението си бе натиснала педала почти докрай. Отпусна крака си.

Как бе могъл? По дяволите, как бе могъл? Как можа Джордан да направи нещо толкова отвратително, и то в деня на погребението на баба ѝ? Нима нямаше никакво чувство за почтеност?

Знаеше отговора на този въпрос. Гневът се надигна в нея и тя несъзнателно отново натисна педала.

Един голям, морскосин седан се появи откъм страничния път в подножието на хълма, без да обърне никакво внимание на стопа. Шана

мигновено натисна спирачките. Колата ѝ се завъртя на заледения път. Още веднъж се отърва почти на косъм. Но не я интересуваше.

Продължаваше напред, мъчейки се да избяга от чувствата си. Ако караше достатъчно бързо, може би нямаше толкова да я боли.

Но бе невъзможно.

„Глупачка, тъпа малка глупачка, ето какво представлявам“ — мислеше си с горчивина, докато пресичаше на червено едно кръстовище. Затваряла си бе очите за всички онези знаци, които непрекъснато бяха около нея. Влюбила се бе в него без всякакви условия и вярваше, че той също я обича. Нахалните подмятания на майка ѝ, тънките намеци на други хора, начинът, по който жените му се умилкваха, бе пренебрегнала всичко това. И колко пъти ѝ бе поднасял крайно неубедителни лъжи! Защото тя искаше да вярва, че всичко, което ѝ казва, е истина.

Че я обича. И че иска да прекара останалата част от живота си с нея.

Да го намери в леглото си с друга жена бе последният удар. Най-сетне трябваше да си отвори очите.

Всичките му думи към нея не бяха нищо друго, освен предизборни обещания. Предизборни обещания, за да стигне до високия пост „зет на сенатора Брейди“. Изведнъж всичко ѝ се стори кристално ясно. Това бе умен план, изготвен със стратегическото умение на голям пълководец. Един Наполеон, съумял да се възползва от своята умираща за малко внимание Жозефин.

Мразеше се заради слабостта си. Мразеше и него, задето бе толкова жесток и я използваше единствено за своя изгода, без да мисли какво ще ѝ причини.

А и защо ли? Него не го интересуваше. Сълзите я задушиха.

Лъч светлина подскочи в огледалото за обратно виждане и избухна в колата, заслепявайки я. Тя примижа и погледна в огледалото. Едва успя да различи някакъв камион, който я застигаше. Силните фарове осветяваха тъмното като рог шосе пред тях.

Неспособна да види каквото ѝ да било, Шана сведе глава, за да избегне заслепяването.

Но не видя заледения участък пред себе си.

Колата поднесе. Тя отчаяно завъртя кормилото наляво, преди да осъзнае, че ще се завърти в кръг, а няма да се измести встрани.

Паниката се сля с болката и отчаянието, погълнали я само преди няколко секунди. Почувства, че губи контрол над колата. За по-малко от миг бе хвърлена в някаква какофония от звуци, изскърцаха гуми, пръсна се стъкло, издрънча метал. Стори се ѝ се, че усети труса от нещо голямо, връхлитащо върху нея.

Писькът, който смътно долови, преди да потъне в дълбоката всепоглъщаща тъмнина, се изтръгна от собственото ѝ гърло.

Бяло.

Нищо, освен бяло. То я заобикаляше отвсякъде, после се разкъсваше на части, срязано от огнените ножици на болката, която безжалостно мачкаше съзнанието ѝ.

Шана отчаяно се опитваше да се надигне, да се освободи. Да се освободи от болката, която я смазваше и я притискаше надолу.

Пъстра мозайка от събития, чувства и звуци се завъртя в ума ѝ и тя се опита да отгатне смисъла. Но нямаше нищо цялостно, никаква картина, само фрагменти. Джордан ѝ се усмихваше с чувствените си устни, ставаше все по-голям и по-голям, докато отвратителни звуци кънтяха наоколо. Баба ѝ, бледа и измъчена, отплуваше все по-далеч и по-далеч, докато Шана протягаше ръка да я докосне. Загубила се бе, тя се беше загубила, но тичаше и се опитваше да намери пътя. Някаква светлина се появи пред нея и тя хукна нататък, докато изведнъж не я заслепи. Една кола се приближаваше право към нея. Тя щеше да умре. Опита се да извика, но не се чу никакъв звук.

И после нищо.

Мъртва ли беше?

Не, болеше я твърде много, за да е мъртва. Когато си мъртъв, едва ли нещо те боли. Или кой знае?

Въпреки огромната тежест, която я притискаше, Шана се опита да отвори очи. Сякаш нещо смазваше клепачите ѝ с невероятна сила и зашеметяваше сетивата. Ако се откажеше, всичко щеше да бъде наред. Нямаше да има нужда да се бори, да се измъчва.

Но тя искаше да отвори очи.

— Изборът, Шана, направи своя избор — прошепна гласът на баба ѝ.

Направих ужасен избор, бабо. Омъжих се за Джордан.

Нима бе произнесла тези думи? Устните ѝ не помръдваха. Сънуваше ли? Нищо не се движеше, освен болката, която на пристъпи се разливаше по тялото, отнемаше дъха ѝ и заплашваше да я тласне още по-навътре в хаоса.

„Със сигурност съм жива — помисли си тя. — Колко жалко.“
Жалко.

Гласът на баба ѝ отново проникна в съзнанието ѝ.

Едва ли има нещо, което да понасям по-малко от съжалението, Шана. А най-лошата му форма е самосъжалението. То те разнища по-сигурно, отколкото ако си кълбо вълна.

„Не, никакво съжаление повече, бабо, обещавам ти“ — закле се тя, привеждайки се пред танцуващите светлини, които скриваха старицата от погледа ѝ. *Никакво съжаление повече. Никаква слабост повече. Никаква Шана Брейди или Шана Калхуун повече. Вече няма Шана еди-коя си. Само Шана.*

Почувства усмивката си, но не знаеше дали се е появила на устните ѝ, или е стаена някъде дълбоко в нея. Но нямаше значение. Всичко щеше да се оправи. Баба ѝ бе тук, за да ѝ помогне да превъзмогне кошмара.

— Бабо? — прошепна тя дрезгаво. Сухи, устните ѝ бяха много сухи и напукани, сякаш някой ги бе нацепил с нож.

Нещо, но не някой, се раздвижи съвсем наблизо. Усети го. Някакъв глас проникна до нея от много далеч, ставайки все по-силен с всяка изречена дума.

— Не, аз съм майка ти, Шана. Чуваш ли ме?

Този път клепачите ѝ се надигнаха. Абсолютната белота, която я обгръщаше, започна да придобива известни очертания. Това бе завесата, близо до леглото ѝ. Всичко останало плуваше в мъгла. Имаше някой при нея. Шана направи усилие да съсредоточи погледа си.

Жена в бяло палто. Бяло кожено палто. Гарвановочерни коси се стелеха по яката на палтото. Парфюм, ухаещ на екзотични цветя.

Мама.

— Чуваш ли ме, Шана? — повтори настойчиво Рийна, стискайки студената, бледа ръка.

Каква бе тази болка? Шана вдигна ръката си, която бе невероятно тежка, и докосна главата си. Не успя да достигне до слепоочието. Нещо дебело и грубо пречеше. Превръзка?

— Чувам те, мамо — опита се да извърне глава и да се огледа. Хиляди стрели пронизаха черепа ѝ. Прехапа устни, за да не изстене, и отново усети болезнения вкус на кръв. — Къде съм?

— В Университетската болница в Джорджтаун. Докарахме те тук веднага щом ни се обадиха от полицията — напълно потресена, Рийна едва бе преживяла тези дванадесет най-ужасни часа в живота си. Гняв се надигна у нея, надмогвайки страховете, сковавали я в продължение на половин денонощие. — Защо, по дяволите, си карала в такова време? Можеше да се убиеш! Да не си си загубила ума?

За първи път гневът на майка ѝ не я разтревожи, не я накара да се свие като пребито кученце. Вече бе откъсвал всичко това.

— Джордан... — започна тя слабо, после замълча. Как би могла да събере опустошителната болка и разбитите мечти в едно изречение?

— Тук съм, миличко.

Не, не тук. Аз те оставих там, в къщата. Гол. Тялото ти бе влажно от потта на онази жена.

Джордан, с очи пълни със загриженост, с набола едnodневна брада върху красивото си лице, бе застанал от другата страна. Взе ръката ѝ в своята, а тя потръпна и я дръпна назад.

Значи още се сърдеше. Но той нямаше да ѝ позволи да му създава проблеми с тази история. „Време, трябва ми само малко време“ — мислеше той, проклинайки вътрешно. Щеше да се държи като каещия се, готов да изкупи вината си съпруг, обещавайки всичко, само ако му прости. След по-малко от седмица тя отново щеше да върти опашка като кученце пред него.

Следващият път, обеща си той, щеше да бъде много по-внимателен.

Докосна нежно лицето ѝ.

— Толкова ме разтревожи. Помислих, че...

Не, стига лъжи, Джордан. Никога вече.

Отнякъде тя призова гнева си и го изправи като щит, който да я предпази от коварството му. Искаше ѝ се да се изправи и да седне в леглото, но знаеше, че силите ѝ няма да стигнат. Запази ги за думите си.

— Махай се.

Джордан безпомощно сви рамене към Рийна, но изражението му не се промени. Взе отново ръката на Шана и влюбено се загледа в

очите ѝ, проклинайки я вътрешно с цялата си душа.

— Шана, скъпа моя, ти не си на себе си, не знаеш какво говориш...

С неочакван прилив на сила, който моментално я накара да се задъха, тя издърпа ръката си. Блъсна поставката на включената система и тя се залюля. Джордан я хвана, преди да падне.

— Внимавай, Шана! — извика Рийна.

Без да обръща внимание на майка си, Шана се бореше да се овладее и да си поеме въздух. Нямахше да изпадне в истерия или да се поддаде на ужасната болка и да припадне, не и преди да го накара да напусне стаята. Не искаше да го вижда повече, докато бе жива.

— Зная много добре какво говоря, Джордан, и точно затова искам да се махнеш. От стаята и от живота ми. Веднага.

Мускулите на лицето му се втвърдиха. Погледна нервно тъща си.

— Шана, моля те...

— Не ме моли, Джордан — гласът ѝ се прекърши. Всяка частичка у нея крещеше от облекчение. — Не ти прилича. А сега се махай — тя извърна лице от него. — Уморена съм. Искам да остана сама.

Джордан кимна, вкопчвайки се в подхвърления претекст. Отстъпи към вратата.

— Разбирам. Сполетя ни ужасна беда, но скоро всичко ще се оправи. Обещавам ти — добави измъчено той. Вгледа се в бледото лице. Защо ли не беше умряла? Беше напълно в неин стил да остане жива и да го кара да страда.

— Скоро ще дойда пак да те видя — обеща успокоително, преди вратата да се затвори зад него.

Когато пламъците в ада замръзват. Тя бавно извърна глава, усещайки, че майка ѝ е все още в стаята.

— Бих искала да си тръгваш, мамо.

— Не още — малката сцена, на която току-що стана свидетел, накара Рийна да се замисли. Тя свъси вежди, приближавайки се до дъщеря си.

— Признавам, че не съм много добра майка, Шана, но едва не те загубих миналата нощ, и искам да знам защо?

Понечи още веднъж да помоли майка си да си върви, но искрицата нежност в гласа ѝ я трогна и сълзи напълниха очите ѝ.

Никакви сълзи вече. И никакво съжаление.

— Върнах се вкъщи — започна Шана, като всяка дума изгаряше гърлото ѝ. Измамена. Джордан бе измамил любовта и доверието ѝ. На кого щеше да вярва сега? На никого. Усещаше в себе си такава огромна празнота, сякаш ѝ предстоеше да скочи в бездънна пропаст. — Върнах се вкъщи — повтори тя, потискайки естествения импулс да скрие срама си. Майка ѝ мълчаливо чакаше, изучавайки лицето ѝ. — И го намерих в леглото с една жена.

„Рано или късно щеше да се случи“ — помисли си Рийна. Докладът на детектива, който бе заключила в сейфа си, изобличаваше Джордан като един модерен сатир. Отвори уста да каже нещо, но се отказа. Какъв смисъл имаше да наранява още повече дъщеря си, и то точно сега, когато лежеше натрошена и окървавена на болничното легло?

— Разбирам — Рийна седна на леглото и взе ръцете ѝ в своите. Бе топъл, обвързващ жест. — И ти избяга.

„Звучи толкова страховито“ — помисли си Шана. Но вече нямаше да се страхува, нямаше да стои в сянка.

— Просто исках да се махна. Има известна разлика.

Рийна си спомни как се бе почувствала, когато ѝ се обадиха от полицията. Страхът бе сграбчил с желязна ръка сърцето ѝ.

— Ако се беше убила, щеше да има известна разлика — рече тя цинично.

Шана не бе в настроение да слуша поучения.

— Още съм жива — дръпна ръката си, но майка ѝ я стисна още по-силно.

— И какво смяташ да правиш сега?

Шана се опита да се съсредоточи върху въпроса. С нарастването на болката бученето в ушите ѝ се усили.

— След като оживях ли?

— Да, и най-вече с господин сваляча — ако опираше до нея, Рийна не би искала нищо повече от това, да го види завързан гол за някоя кола и влачен по натрошени стъкла. Желанието за отмъщение у нея се бореше с навика на всяка цена да избягва скандалите.

— Ще се разведа.

Отговорът на дъщеря ѝ я изненада. Даде си сметка, че бе очаквала да чуе нещо безлично като това, че ще прости на Джордан,

защото той изживява стрес, или нещо от тоя род. Погледна дъщеря си с някакво ново уважение.

— И няма да му дадеш втора възможност?

Устните на Шана изобразиха нещо подобно на измъчена усмивка.

— Смятам, че Джордан дълго време се е възползвал от своя втори шанс, мамо.

Добре, добре, добре, най-сетне тя се беше събудила. Крайно време беше. Усмивката на Рийна стана топла, почти майчинска.

— Ти си много по-умна, отколкото те мислех, Шана — тя се надигна, все още държейки ръката на дъщеря си в своята. Неин ред бе сега да я утеши. — Той ще е онзи, който ще загуби.

— Зная — главоболието ѝ стана непоносимо. Шана здраво стисна устни, когато внезапна мъчителна болка прониза черепа ѝ. Стисна ръката на майка си по-силно, отколкото Рийна изобщо би предположила, че е възможно.

— Боли ли? — попита я загрижено.

— Да — прошепна Шана.

Рийна пусна ръката ѝ и се извърна към вратата.

— Ще извикам сестрата. Нека ти даде нещо.

Сълзи рiekнаха по бузите на Шана. Твърде слаба бе, за да ги крие повече.

— Едва ли има нещо за този вид болка, мамо.

— Разбира се, че има — изрече твърдо Рийна, опитвайки се да внуши на дъщеря си волята, която не я бе напускала и в най-тежки мигове. — И то се нарича време. Сега ще те оставя да си починеш. Баща ти е на път към Илиноис. Оставих съобщение в трите офиса и в къщи. Когато пристигне и разбере, сигурна съм, че веднага ще вземе обратния полет и ще дойде. Двамата с него ще накълцаме твоя тъй наречен бивш съпруг на малки кървави парченца — тя се усмихна, наслаждавайки се на тази представа. — Ще му се доще изобщо да не се е раждал.

— Не, мамо.

— Размисли ли вече? — високият дух твърде бързо бе напуснал дъщеря ѝ, помисли си разочаровано.

— Не, не съм размислила. Но той просто не заслужава това усилие. А и аз не вярвам в отмъщението.

— Жалко — промълви Рийна вече с ръка на бравата. — А аз винаги съм вярвала.

— З... — Шана потъваше в благословен сън. — Но аз не съм ти, мамо.

Дори и в просъница Шана би могла да се закълне, че чу думата „браво“. Звучеше като гласа на баба й, но може да беше и на майка й. Твърде уморена бе, за да разсъждава дълго върху това.

ГЛАВА 11

Тя спа непробудно през следващите тридесет и шест часа. Сънят ѝ бе без сънища и тялото ѝ се възстановяваше. За да се установят вътрешните ѝ увреждания, докторът разпореди серия от изследвания.

Майка ѝ дойде отново, този път с баща ѝ. Лицето на сенатора бе потъмняло от загриженост. Шана не си спомняше някога да го е виждала така състарен и съсипан. Трогна я, че той толкова държи на нея. Празнотата в душата ѝ вече не бе толкова голяма.

Майка ѝ му бе казала, че дъщеря им иска развод, но държеше Шана сама да му обясни причините.

Сенаторът не бе особено щастлив от перспективата за развод в семейството. Независимо от времената, той имаше твърде старомодно отношение към брачната институция. Не проумяваше защо Шана иска да напусне Джордан. Та тя толкова го обичаше.

— Може би все пак е възможно да се помирите — предложи нежно баща ѝ.

Но тя вече бе решила. По този въпрос само нямаше да отстъпи. Бавно поклати глава, обещавайки си, че този път няма да плаче.

— Не, никакво помирение.

Тя изглеждаше толкова бледа като лежеше там, мислеше си Брейди. И толкова крехка. Може би все още се чувстваше объркана.

— Сигурна ли си?

Шана стисна устни и кимна.

— Сигурна съм.

Брейди погали ръката на дъщеря си. Чувстваше се ужасно неловко. Тази роля бе нова за него. В известна степен той все още възприемаше Шана като дете. Вероятно защото не я бе познавал твърде добре през този период. А сега тя беше жена. Как трябваше да се държи бащата на една жена? Какво трябваше да каже?

— Може би като се възстановиш...

— Вече се възстанових — Шана тъжно се усмихна. — От Джордан — ласкавите сини очи на баща ѝ я подтикваха да говори, но

тя не искаше да си припомня отвратителните подробности. Кое беше най-важното? — Не искам повече да съм женена за него, татко. Моля те, не ме питай защо.

Брейди погледна към жена си, но Рийна като никога се въздържа да каже какво знае. Ключките бяха нещо чудесно, когато се отнасяха за другите, но не и за тях самите. Жена му сви рамене.

— Очевидно вече е решила.

Смешно, само преди известно време той би казал, че Шана изобщо не е в състояние да вземе някакво самостоятелно решение. Та тя винаги се съгласяваше с другите. Сега нещата бяха различни.

— Ако това е, което искаш — той въздъхна, мислейки за определянето на кандидатите. — Но ще изглежда доста странно да го подкрепям на изборите, след като собствената ми дъщеря се отказва от него.

Но Шана знаеше, че за баща ѝ няма неловки положения в политиката. Точно това го и беше направило сенатора Брейди.

— Любовта и политиката нямат нищо общо, татко. Винаги си го казвал. Подкрепи го, ако вярваш на онова, което говори. В противен случай се оттегли.

Брейди мълчаливо се вглеждаше в дъщеря си, отбелязвайки си да нареди на Хагърти да се заеме със ситуацията. Щом Шана не искаше да му каже какво става, някой друг трябваше да го стори. Във Вашингтон винаги се намираха хора, готови да съобщят някои подробности. Засега бе напълно достатъчно, че Шана е жива и видимо се възстановява. Бе видял снимка на колата, която бе карала през онази нощ. Автомобилът вече бе в пълна изправност. Не искаше да си представя какво е могло да се случи.

Всички изследвания бяха направени. На Шана ѝ се струваше, че не оставиха и частица от нея непреобърнатата в усилието да изяснят какво точно е увредено при катастрофата. Все още виждаше замъглено и лекарят разпореди снимка на скенер на главата ѝ, за да се установи нараняването на очния нерв, ако имаше такова.

— Имам чувството — промълви тя на сестрата, която я изкарваше от една от рентгеновите лаборатории в приземния етаж на болницата, — че се намирам на основен ремонт.

— Мислете за него като за акордиране. А и знаете, че нищо не е достатъчно добро за дъщерята на един сенатор — добави весело сестрата, докато буташе стола на колела към асансьора.

Думите оставиха горчив вкус в устата на Шана, тъкмо обратното на онова, което се опитваше да ѝ внуши сестрата. Шана знаеше, че родителите ѝ са дарили значителна сума пари на болницата. Струваше ѝ се, че навсякъде, където отиде, произходът ѝ я преследва, дори и там, където най-малко би предположила.

Още едно нещо, с което трябваше да се справи.

Сестрата я заведе в стаята и я остави, за да се погрижи за обяда ѝ, тъй като изследванията бяха продължили след обичайното за храна време. Макар и трудно, Шана се настани в леглото си. В същия момент чу, че вратата зад нея се отвори.

Още едно изследване, помисли си уморено, отново някакви ръце щяха да я опипват и промушват, без да открият нищо. Учудващо бе наистина от колко много сложни системи се състоеше човешкото тяло.

— Не искам никакви изследвания повече — рече шеговито тя, преди да вдигне поглед към влезлия. — Досега ме разкъсвах на парчета.

Усмивката ѝ замръзна.

На вратата стоеше Джордан. Държеше кристална ваза с три дузини жълти рози. Усмивката му бе топла и влюбена, но я остави напълно равнодушна.

— Здравей, как се чувстваш?

Тя се вцепени и болката мъчително я прониза. Не искаше Джордан да идва тук. Защо той продължаваше да настоява? Тя се намръщи на цветята. Жълти рози. Любимите ѝ. Той очевидно използваше всички оръжия. Толкова ли бе уплашен?

— Чувствам се като блъсната от кола. Отвън и отвътре.

Джордан остави вазата на масичката и взе ръката ѝ. Тя я сви в юмрук. Той я задържа още един миг, после я пусна. „Тези неща искат време“ — опита се да се утеши той.

— Толкова неща трябва да ти обясня, Шана.

Тя го погледна. Раменете му бяха отпуснати като на човек, когото са били, като на някой, дошъл да моли за прошка. Болезнено осъзна, че той винаги бе знаел много добре как да играе пред публика, знаел бе как да играе пред нея. А последното му е било особено лесно.

— Не смятам, че в английския има достатъчно думи за твоите обяснения, Джордан. Веднъж вече ти казах да се махнеш и наистина го мислех.

Той нямаше намерение да се откаже толкова бързо. Водил бе мъчителна битка, за да стигне до мястото, където се намираще сега, яростна битка срещу бедността и пренебрежението. Нямаше да се даде на една малка разглезена лигла. Имаше изход от положението.

— Ти беше разстроена, когато го каза, Шана. Не можеше да разсъждаваш ясно...

Тя отбягна погледа му. Красиви и хипнотизиращи, очите му открай време бяха нейната гибел. „И в това отношение вероятно съвсем не съм единствената“ — помисли си с горчивина. Сега вече знаеше, че той е в състояние да омагьоса дори една норка дотам, че тя да не усети как смъкват кожата ѝ. Трябваше да бъде много, много внимателна, за да не попадне отново в капана. Нямаше защо да се преструва пред себе си. Той все още ѝ действаше, все още бе уязвима. Всичко, което чувстваше, когато се влюби в Джордан, бе живо в нея. Достатъчно бе само да му се поддаде.

— Не, Джордан — каза твърдо. — Разсъждавам съвсем ясно, може би по-ясно, отколкото през целите тези две и половина години — вкопчвайки пръсти в матрака от двете страни на нараненото си тяло, тя се надигна и се подпря на възглавниците. В това положение се почувства някак по-уверена. — Наистина го мисля. И искам да изчезнеш от живота ми.

Джордан отново си пожела да бе умряла. Това бе и първата му мисъл, когато от полицията се обадиха, за да му съобщят за инцидента. Ако бе станало така, точно сега ролята на опечаления вдовец никак нямаше да му стои зле. И без съмнение щеше да му спечели гласове на съчувствие при определянето на кандидатите и при изборите. Вместо това той стоеше тук и се пазареше с някаква отмъстителна малка мишка, която, без да знае, държеше бъдещето му в ръцете си.

Докосна бузата ѝ по начина, който знаеше, че винаги бе обичала. Но сега тя се отдръпна. Отново го обзе паника.

— Шана, скъпа, не можеш да захвърлиш всичко, което е било между нас, заради една глупава грешка, заради някаква неразумна връзка. Та тя непрекъснато ме преследваше през последните месеци — той сведе очи. В изражението му Шана трябваше да разчете искрена

молба. — Един мъж явно не може да се съпротивлява прекалено дълго. Но всичко свърши, кълна ти се. Уволних я.

Но Шана изобщо не изглеждаше трогната и той усети, че капчици пот започват да се стичат по гръбнака му. Та кой ли щеше да го подкрепи, ако тя разкажеше на баща си за случилото се? Макар и да се бе умилквал на някои други финансисти, той разчиташе преди всичко на Брейди.

Шана се смая колко искрен изглеждаше Джордан, когато лъжеше. Тъжна усмивка се появи на устните ѝ. Лицето я заболя от напрежение. Слуховете закръжиха в главата ѝ, слуховите, на които бе отказвала да повярва.

— Една? Само една връзка? Нима ме мислиш за толкова глупава, Джордан?

Искаше му се да я удуши. Нарочно ли го правеше, за да си отмъсти, за да го накара да агонизира? Нима не съзнаваше, че става дума за живота му? И всичко само заради проклетата ѝ наранена гордост.

Един мускул заигра на бузата му, когато той приседна на леглото и взе ръката ѝ. Тя бе студена и безжизнена. „Също като нея в леглото“ — помисли си той. И също каквато щеше да бъде неговата политическа кариера, ако не намереше начин да я убеди да го приеме отново. Проклинаше похотта, която го караше да се хвърля от едно топло, очакващо го тяло към друго. Но повече от всичко проклинаше нея.

— Никога не съм мислил, че си глупава, Шана.

Прозвуча толкова заучено. Както и всички негови думи. Как не бе го усетила по-рано? Защо беше толкова сляпа?

— Кога ще престанеш да лъжеш, Джордан? Или вече си лъгал толкова дълго, че не различаваш истината от лъжата и действителността от илюзията?

Търпението му бе на привършване и той пусна безжизнената ѝ ръка.

— Най-добре е да ми спестиш психологическите си сеанси — изрече рязко, преди да осъзнае какво говори. Поемайки си дълбоко въздух, прекара ръка през косата си. — Стоях цяла нощ в оня леден коридор, само за да разбера дали ще оживееш. Знаеш ли какво означава това? Имаш ли най-жалка представа? Какво е да се чудиш

дали вече си вдовец? И да знаеш, че си виновен? И после да дойда при теб и да чуя, че повече не искаш да ме видиш. По дяволите, Шана, та ти ме запрати в самия ад, без дори да се извърнеш назад!

За миг тя му повярва. Изглеждаше толкова наранен, толкова искрен. Но той винаги бе такъв. Насили се да си спомни какво бе казал на онази жена, докато тя стоеше до вратата незабелязана. Беше я нарекъл кучка. Без никаква причина, само защото тя съществуваше и го обичаше. *Кучка.*

Вкопчи се в думата и това ѝ помогна да се окопити.

— Истинска драма — тя бавно поклати глава, сякаш преценявайки неговото изпълнение. — И ти играеш чудесно.

Джордан скочи и закрачи из стаята. Напомняше затворена в зоопарка пантера, която наднича през решетките, знаейки, че няма да бъде пусната на свобода.

О, Джордан, само ако беше честен и ме обичаше тъй, както казваш!

— И затова стигна дотам, където си. Затова аз се влюбих в теб. Ти бе толкова енергичен, толкова целеустремен, толкова по-голям от живота — тя скръсти ръце в скута си и вдигна очи. — Но ти си малко по-малък от него, нали, Джордан? — попита тихо.

Той разбра, че е загубил. Не успя да я изиграе така, както бе правил винаги. Позволил бе нещата да стигнат твърде далеч. Отчаян, опита нещо друго.

— Какво ти става? — гласът му бе натежал от чувство. Сам се поздрави за хрумването си. — Причината е ударът в главата ти, нали? — погледна превръзката на лявото ѝ слепоочие. — И това те кара да говориш глупости.

Тя се разсмя и този звук го прониза.

— Може би наистина трябваше буквално да ме ударят по главата, за да видя най-сетне онова, което толкова други хора се опитваха да ми кажат.

— Кой? — възкликна неприязнено той. — Кой ти е разправял подобни неща? Дай ми имената им, по дяволите! Каж ми кой разпространява лъжи за мен!

Вълнението причини леки пропуквания във фасадата му. Тя се разпадаше буквално пред очите ѝ. Но Шана не изпитваше никакво удовлетворение. Само умора.

— Няма значение кой, Джордан. Особено след като е истина. Във Вашингтон няма тайни. Би трябвало да го знаеш. Винаги някой ще те види, някой ще узнае.

Джордан прекара ръка по устните си. Имаше нужда да размисли, да оформи новата си стратегия. Нещата щяха да дойдат на мястото си, когато я отведеше къщи. Щеше да ѝ окаже вниманието, което тя искаше, щеше да освободи няколко дни от кампанията си и дори да ѝ подари един втори меден месец. И щеше да направи всичко възможно да задържи Лиз колкото се може по-далеч. Да, това беше начинът.

Наведе се над леглото и се подпря от двете страни, затваряйки пространството около нея. С очи, приковани върху лицето ѝ, бавно плъзна ръце по тялото ѝ, милвайки я. Но копнежът и желанието не се появиха в погледа ѝ. Тя го изгледа със съжаление и презрение. Джордан едва потисна желанието да я удари заради това.

Изправи се и ѝ хвърли предупредителен поглед.

— Виж какво, гледай да си починеш и ще поговорим утре заран или когато си дойдеш у дома...

Бе благодарна, че той най-сетне престана. Не бе сигурна колко още щеше да е способна да му се съпротивлява. Въпреки всичко Джордан все още я вълнуваше.

— Нима не разбираш? Ние вече нямаме дом. Ти ще имаш дом и аз ще имам дом. В две отделни къщи.

— Съжалявам, Шана. Толкова съжалявам! — извика той.

Но върху лицето ѝ нямаше нищо. Нищо. Господи, какво трябваше да направи, за да я обърне към себе си?

— Не можеш да направиш това!

„Не, няма да се разплача“ — обеща си Шана. Не и преди той да си тръгне. Не заслужаваше да види сълзите ѝ.

— Защо? Защото съм тиха и кротка? Защото съм обикновена, а ти си красив? И защото трябва да бъда вечно благодарна, задето някой като теб изобщо ме е погледнал?

Никога преди не я бе виждал такава и нямаше представа как да се държи. Обезоръжила го бе напълно.

— Не, но...

— Знам защо ти погледна към мен, само че никога не поисках да си го призная — тя се вкопчи в завивките, опитвайки се да събере кураж. Куражът, който имаше баба ѝ. — Заради моите родители,

заради всичко онова, което са, а не заради мен. Но не искам да ме използваш повече, Джордан. Все пак ми е останала малко гордост.

Той я гледаше, напълно ужасен. Опита отново, мъчейки се да събуди състраданието ѝ.

— Шана, ако ме изоставиш, просто не знам какво ще правя...

В първия момент тя не повярва.

— Ще продължиш напред. Ти си от тези, които оцеляват, Джордан. Ще продължиш напред — устните ѝ се свиха в цинична усмивка. — Едва ли ще получиш скаутска значка за начина, по който го правиш, но ще се справиш чудесно.

Тя видя как потъмня лицето му и прочете мислите му. Сега, когато вече знаеше истината, бе по-лесно.

— Няма да оповестя всичко пред пресата, ако точно за това се тревожиш. Нямам вкус към скандалите. А и не държа целият свят да узнае, че мъжът ми ми е изневерявал. Няма да проваля шансовете ти на изборите.

О, да! Джордан никога не бе вярвал в добрината на другите, не и когато се касаеше за толкова съдбоносен въпрос. Тогава всеки се интересуваше само от себе си. Това бе един от първите уроци, които бе получил от баща си, преди да опита опакото на ръката му. И то неведнъж.

— Но разводът ще го направи.

— И защо? Ще се разделим поради „несходство в характерите“. Случва се понякога — не устоя на изкушението да добави: — Ще спечелиш повече женски гласове — в политиката и в леглото.

— А баща ти... — той си представи подкрепата и парите, които щеше да загуби, и хвана ръката ѝ.

— Не съм му казала защо се развеждаме. Ще трябва сам да се справиш с него. Без да ме намесваш.

Баща ѝ никога нямаше да остане на негова страна, ако разбере. И Джордан дори за миг не повярва, че тя говори истината. Познаваше хората. Едва ли нещо би ѝ харесало повече от това да плаче на рамото на баща си за неговата „измама“.

— Няма да ти позволя да го направиш!

Не, безвъзвратно отмина времето, когато ти имаше право да ми казваш какво да върша и какво не.

— Не можеш да ми попречиш — Шана го погледна право в очите и излъга, отчаяно искайки думите ѝ да отговарят на истината. Някой ден можеше и така да е. — Вече не означаваш нищо за мен.

Погледът му беше бесен и не предвещаваше нищо добро. Тя не го бе обичала повече, отколкото той нея!

— Така ли?

Шана вирна брадичка. Ако можеше, щеше да излезе от стаята. Майка ѝ би нарекла това финална реплика.

— Точно така — болката прониза всяка фибра на тялото ѝ. Бе много по-силна от физическата болка, която я измъчваше. Все още го обичаше, макар и вече да не бе в състояние да понася присъствието му.

Джордан потърси очите ѝ, очаквайки да открие в тях доказателство за лъжата. Те бяха пусти и непроницаеми. Значи я бе преценил правилно.

— Ти винаги си била само една студена мръсница.

Присъдата я прониза като с нож, но тя успя да скрие болката си. Все още си имаше свое достойнство. Дори и то да бе последното, което ѝ оставаше.

— Ако вярваш в това, значи никога не си ме познавал — усети, че долната ѝ устна започна да трепери, и я захапа отвътре, за да не проличи. — Но то си е за твоя сметка, Джордан.

Проклинайки, той перна вазата с ръка и напусна болничната стая. Вазата се пръсна на множество парченца. Розите се пръснаха по пода като разбита мечта.

Звукът от счупването доведе сестрата в стаята. Младата жена смаяно се втренчи в разкрилата се пред очите ѝ гледка. Та съдът бе на доста голямо разстояние от леглото.

— Какво стана?

Шана въздъхна. Чувстваше се напълно опустошена. Дали някога отново щеше да се съвземе?

— Едно малко земетресение.

Сестрата я изгледа любопитно, преди да вдигне рамене на странното обяснение.

— Веднага ще извикам санитарката да почисти — тя сведе очи към часовника си. — Време е да ви измеря кръвното налягане — извади апарата от шкафа. — Обядът ей сега ще пристигне. И тъй, как се чувствате?

Шана погледна към вратата, през която беше излетял Джордан.

— Като мъртва — апатично повдигна ръка.

Сестрата уви сивия маркуч около нея, напоми въздух, а после го отпусна. Механично се заслуша в пулсациите. После се усмихна, поглеждайки уреда. Всичко беше нормално.

— Не, изобщо не сте мъртва, скъпа — свали слушалките от ушите си и ги пусна около врата си. — За щастие никой от вас двамата не е.

Шана изгледа втренчено жената и отпусна ръката си върху леглото. „Никой от вас двамата?“ За какво говореше тя?

— Извинете, не ви разбрах?

— И двамата сте съвсем добре — увери я весело сестрата.

— Кои „двамата“? Само аз бях в колата — за някого друго ли говореше жената? — Мъжът, който ме блъсна ли имате предвид?

Сестрата прибра кутията с уреда в шкафа.

— Не, на него нищо му нямаше. Говоря за бебето.

Гърлото на Шана пресъхна.

— Какво бебе?

Сестрата се извърна и взе графичната схема, окачена на леглото. Измъкна един молив от престилката си.

— Вашето, разбира се — тя нанесе последните данни, после спря и погледна към Шана. — Да не искате да кажете, че не сте знаела?

Те й бяха направили толкова изследвания. Защо едно от тях да не е било рутинният тест за бременност. О, боже, нима се бе оказал положителен?

— Да знам какво?

Моля те, не може да е истина, не сега!

Сестрата й се усмихна лъчезарно. Вчера бе зърнала съпруга на Шана. Макар и да бе преуморен и брадясал, мъжът бе направо великолепен. Бяха чудесна двойка.

— Ами това че сте бременна, естествено.

Гласът на баба й отекна в съзнанието й.

Както знаеш, и те не са напълно сигурни. А като имам пред вид с какъв глупак спиш...

„Откога ли?“ — помисли си безпомощно, слагайки несъзнателно ръка върху корема си.

ГЛАВА 12

Рейд Кинкенън въздъхна и протегна крака на белия плажен шезлонг. Зад него се издигаше хотел „Лоран“, луксозно кътче, където само най-богатите можеха да си позволят да отседнат. Собственият му хотел, далеч не така скъп, но напълно подходящ за нуждите му, бе доста по-надолу край плажа. Харесваше му това място.

Зарови върховете на пръстите си в белия пясък и отново въздъхна. „Шикозна работа — рече си лениво той — за едно селско момче от Айова.“

Наситеният с аромати въздух галеше тялото му с топли омайващи пръсти. Оттатък, в окръг Колумбия, термометърът бе замръзнал на минус четири градуса, и прогнозата беше за сняг през останалата част от деня. Тази сутрин най-напред погледна вестника. Представата, че се намира тук, а не там, увеличаваше почти невинното удоволствие, независимо че скоро отново щеше да се върне.

Тук, на Бахамските острови, сякаш се намираше в някакъв друг свят. Но знаеше, че не е за дълго. Затова се наслаждаваше на всяка от скъпоценните минути, в които напълно можеше да се отпусне. Потъвайки в пълно бездействие, той активно се освобождаваше от стреса, който го бе довел дотук.

Това бе първата почивка, която Рейд изобщо си бе позволявал. Преди винаги му липсваха или пари, или време. Дори и сега разполагаше само с няколко дни, преди отново да потъне в следването си и почасовата работа, предназначена да осигури оцеляването на душата и тялото му, докато завърши.

Рейд се усмихна на себе си. Бе по-стар от повечето студенти, които седяха на банката до него в университета, по-стар поне с десет години. Не беше лесно да започне наново живота си на тази възраст. Но когато си беден и няма кой да те подкрепи, нещата рядко се подреждат идеално във времето. Единственият начин да получи достъп до образованието, за което жадуваше като за хляб и вода, бе

първо да посвети част от живота си на армията. Така и стана. Той изпълни своите задължения, а сега армията му се отплащаше.

„Не бе чак толкова лошо в армията — унесе се в мисли той. — Тя все пак ми предложи временен подслон и ме скри от семейството на Тайлър Пул.“

Мина някакъв келнер и го погледна, явно питайки се дали също е от гостите на хотела. Рейд само му се усмихна и кимна. Гост беше толкова странен термин, след като трябваше да се плаща. А той плащаше, скъпо плащаше за всичко, което имаше. И за всичко, което възнамеряваше да има.

Свидетелството, че е служил в армията, му помогна да стигне до университета. Свидетелството и собственикът на едно бюро за временна работа с вечно кървясали очи, които се присвиваха от уважение при вида на изключителната му издръжливост. Действаше с това темпо вече три и половина години, работейки по две смени през лятото, за да спести пари за есента. Но човек не можеше да издържа вечно така. И в един момент се изправи пред избора или да спре поне за няколко дни, или да се срине мъртъв на земята. И тъй, Рейд предприе това пътуване до островите. Едно необходимо разточителство, което заплашително изпразни фонда му за изключителни случаи.

Днес бе последният му ден тук.

В края на седмицата започваше новият семестър. А и можеше да си позволи да отсъствува най-много четири дни. На почасовите работници им се плащаше само когато бяха там.

Чу в далечината крясъците на чайките. После погледна часовника си. Единадесет. Време беше.

Рейд се обърна надясно в очакване тя да дойде.

Точна като часовник, стройната медноруса жена с тъжните очи се появи. Облечена бе в скромен бледорозов бански костюм. Движеше се грациозно, но някак унесено, сякаш не съзнаваше красотата на фигурата си. Още от самото начало тя бе разбудила въображението му, разбира се дотолкова, доколкото той сам си позволяваше. Както винаги, беше сама и като че ли не забелязваше нищо наоколо.

Точно както бе правила и през изминалите три дни, тя постла яркосинята си хавлия върху белия пясък, сложи малкия си сгъваем стол, после седна и се загледа в океана, протягайки напред дългите си

бедрата. Край нея нямаше нито радио, нито книга, нито списание, които да я разсейват. Просто гледаше право напред. Часове наред.

Отседнала бе в хотел „Лоран“. От вниманието на Рейд не бе убягнало колко угоднически се въртяха келнерите около нея и се питаше дали е някоя важна личност, или просто красива жена дошла на почивка. Искаше му се да е отседнал в нейния хотел. Това би му дало някакъв повод да я заговори. Или поне „случайно“ да се сблъска с нея във фоайето. Но той не можеше да си позволи хотел „Лоран“, макар и само за един ден.

Все пак до плажа имаше свободен достъп и дори една котка би могла да се люби на някоя кралица.

Коя ли беше, зачуди се отново Рейд. И защо ли, след като очевидно всичко бе на нейно разположение, изглеждаше толкова нещастна?

Знаеше, че никога вече няма да я види, но не спираше да мисли за нея. Хората винаги го бяха интересували, начинът им на мислене, начинът им на действие, и какво правеше един човек щастлив, след като при почти същите обстоятелства някой друг се чувстваше нещастен. Люлеейки чашата със сок в ръката си той я гледаше, давайки простор на фантазията си.

Шана премигна, когато над главата ѝ с крясък прелетяха чайките. Искаше ѝ се да бъде също толкова свободна. Искаше да се носи из въздуха и да не чувства нищо друго, освен хладния въздух, който обгръща тялото.

Въздъхна и отново се загледа в океана. Не беше казала на никого. Когато излезе от болницата миналата седмица, не намери нито думите, нито куража да съобщи на родителите си, че е бременна.

Тихичко се усмихна на себе си, макар че в цялата работа нямаше нищо смешно. Чак сега бе събрала куража да го признае дори пред себе си. Докторът, разбира се, ѝ представи категорично доказателство. Донесе ѝ резултата от изследването, когато прочете съмнението в очите ѝ. И дори тогава умът ѝ отказа да го приеме. Бебе. Нещо, което винаги бе искала толкова много, а сега то ѝ тежеше като желязна верига.

Лекуващият лекар бе продължил изложението си, за да потвърди съмненията ѝ относно зрението. То бе трайно увредено от удара в главата, но очила или контактни лещи лесно щяха да коригират проблема. Всичко друго, уверил я бе той весело, беше наред.

Много знаеше той, рече си Шана.

Бременна. Тя беше бременна.

О, боже, какво ли знаеше за майчинството? Та тя едва сега прохождаше като човешко същество, учеше се как да се справя сама с нещата. Как би могла да поеме отговорност за още един мъничък живот? Та досега не бе имала дори и кученце. Нищо, освен онази златна рибка в аквариума.

А това нямаше да е същото като да имаш златна рибка.

Двама влюбени, хванати за ръце, крачеха по плажа в далечината. Вятърът донесе звука от смеха им. Шана вдигна глава и видя как се прегърнаха и целунаха. Дори не си направи труда да даде вид, че това не я вълнува. Вълнуваше я. Ужасно.

Но щеше да го преодолее. Стисна юмруци толкова силно, че ноктите се забиха в дланите ѝ. „Ще го преододея!“ — даде си дума.

Майка ѝ бе предложила да отпътува за известно време на островите, дори бе предложила да дойде с нея, но Шана ѝ отказа. Имаше нужда да остане сама. За нейна изненада, Рийна не възрази. Изглежда я разбра. Майка ѝ не бе тъй студена и безсърдечна, за каквато я мислеше. Всеки ден научаваше нещо ново.

Дошла бе на островите, за да помисли, за да се опита да подреди нещата, но досега изобщо не бе успяла. В съзнанието си откриваше само една безкрайна пустота, подобна на океана пред себе си. Той сякаш се простираше в самата вечност и в същото време граничеше с нищото. Сигурно някъде в това огромно пространство се намираше и решението на нейния проблем, но тя не го виждаше, както не виждаше и сушата от другата страна на океана.

И все пак знаеше, че то съществува. Не бе изгубила надежда.

Една дълга сянка падна върху нея. Тя извърна глава, примижавайки на слънцето, и установи, че трябва да погледне доста нависоко, за да види лицето на оня, който я хвърляше. Очите ѝ се плъзнаха по дължината на едно твърдо, мускулесто мъжко тяло, върху което нямаше нищо друго, освен плувки. Плувките бяха спортен тип, а не онзи прекалено изрязан модел, който предпочиташе Джордан.

Мъжът, застанал до нея, притежаваше тяло, което не за един ден бе станало така съвършено. Здраво и силно, то напълно съответстваше на изваяните черти на лицето му. Те съвсем недвусмислено говореха за стоманен характер. Шана се зачуди дали същото може да се каже и за дългия тънък белег от едната страна на гърдите му. Инцидент с лудешки карана кола? Или нещо, свързано с търкаляне с мотоциклет по хълм? Да, това по би му подходило. Имаше нещо опасно и безразсъдно у него. Черната му коса бе доста по-дълга, отколкото повеляваше последната мода, бе тъмна и буйна като лъвска грива. Да, точно това ѝ напомняше — лъв, който очертава границите на своята територия.

Господи, не я интересуваше.

Тя го погледна, после преднамерено отмести очи. Само преди няколко седмици едва ли щеше да е способна да го направи. Преди няколко седмици тя бе само една плаха душица, бояща се да изкаже мнението си достатъчно високо, винаги притеснена да не засегне някого. Но кротките винаги биваха сполетени от нещастия, които ги опустошаваха напълно. Нещастия като Джордан.

„Студена е“ — помисли си Рейд. Но очите ѝ говореха друго. А и днес беше последният му ден. Какво би изгубил, освен малко време? Направи небрежен жест, гласът му прозвуча съвсем приятелски:

— Плажът наистина е чудесен.

— Да, и достатъчно голям.

Намекът в гласа ѝ бе повече от ясен. Никога преди не бе имала смелост да бъде рязка, никога не бе изпитвала желание да нагруби някого. Но сега искаше единствено светът да я остави на мира, да размисли на спокойствие. И да забрави чувствата си. Абсолютно не бе в настроение да се занимава с натрапници, особено с хубави мъже, които смятаха, че външността им позволява да правят каквото си искат. Тя намести слънчевите си очила, сякаш поставяйки бариера между него и себе си.

— Но на мен ми харесва точно този участък — Рейд подвиг дългите си крака и седна по турски на пясъка. — А, както виждам, и на вас също.

„Колко нежен е профилът ѝ — помисли си той. — Като на дрезденска кукличка.“ Улови се, че се пита дали чувствата ѝ не се

намират някъде под повърхността на кожата ѝ и какво ли трябва да направи, за да ги събуди.

Последното нещо, от което се нуждаеше сега, бе някакво случайно запознанство. Тя сведе поглед към ръката си. Все още носеше пръстените. Ръката ѝ се струваше съвсем оголена без тях. Освен това венчалната халка ѝ осигуряваше известно спокойствие. Досега.

— Съпругът ми също го харесва — чакаше мъжът да се оттегли. Но той не го направи и тя отпусна ръка в скута си.

Рейд видя диамантения венчален пръстен, коствал на Джордан половината от спестяванията му.

— Много впечатляващо — можеше да си позволи един намек, реши Рейд развеселен. Надигна се, изтръсквайки пясъка от бедрата си. Малките парченца слюда проблеснаха върху кожата му като дъждовни капки. — Но той не излиза често, нали? — видя израза на недоумение върху лицето ѝ. — Съпругът ви. Не съм го виждал с вас, откакто дойдохте.

— Той е в хотела — рече тя бързо, после си свали очилата и погледна Рейд. — Значи сте ме наблюдавал?

Може би той съвсем не бе някакъв безобиден тип, който се опитваше да си осигури развлечение за нощта. Можеше да е нещо друго. Отвлечането бе заплаха, под която бе прекарала целия си живот. Вместо да се свие от страх, Шана реши да му даде да разбере. Длъжна беше. Наоколо нямаше към кого да се обърне. „Не само наоколо, но и в целия ми живот“ — поправи се веднага. Вече не.

— Защо ме наблюдавате? — настоя тя.

„Тази е лесна“ — помисли си Рейд.

— Защото сте прекрасна. И тъжна — изкушаваше се да докосне лицето ѝ, само за да види дали кожата ѝ наистина е толкова нежна. Но не го направи. — Питях се защо.

Не, нямаше вид на бандит. Може би бе един от онези ужасни репортери, които пълнеха рубриките на жълтата преса с объркани полуистини, гъделичкащи любопитството на публиката. Ядоса се, че нарушиха уединението ѝ.

— Това не е ваша работа.

— Не е — съгласи се веднага той. — В никакъв случай. Но просто се питах защо.

Тъй като натрапникът явно нямаше намерение да си тръгва, Шана реши, че е време тя да го стори. В противен случай знаеше, че няма да я остави на мира. Изпъшка и посегна към плажната си чанта.

Рейд автоматично сложи ръка върху нейната, за да я спре. Погледът, който Шана му хвърли, го накара моментално да я пусне и да се отдръпне. Вдигна и двете си ръце с дланите нагоре и отстъпи крачка назад.

— Почакайте — видя съмнението в очите ѝ. — Аз и без това изчезвам. Днес е последният ми ден тук.

Тя отново сложи слънчевите си очила и се загледа в океана. Чудеше се дали той лъже. Нещо повече, чудеше се дали някога изобщо щеше да е в състояние отново да повярва на някого, дори и за най-обикновени неща.

— Приятно пътуване.

— Благодаря.

Рейд се усмихна на себе си, когато закрачи обратно. „Чудесна работа“ — каза си иронично. Би се обзаложил, че на съпруга ѝ не му е лесно с нея. Под тези дълги хладни погледи без съмнение се криеше истински огън.

Но тя беше права. Не бе негова работа. В живота му сега нямаше място за връзки, независимо колко кратки и приятни биха могли да се окажат. Не и преди да подреди нещата така, както искаше. Трябваше да завърши, трябваше да получи степен. После можеше да се погрижи и за някои по-земни радости.

С крайчеца на околото си Шана проследи отдалечаването му, макар и да се преструваше, че гледа единствено към океана. „Той без съмнение е някой богат безделник — предположи тя, — от онези, които не се занимават с нищо друго, освен да усъвършенстват телата си и да задоволяват апетитите си.“ Нима и на нея ѝ оставаше нещо друго, освен да мързелува? Един живот, в който ще има само луксозни плажове и помпозни приеми, където хората ходят единствено за да гледат и да бъдат виждани. Без дори да имат какво да покажат.

От самото начало не ѝ харесваше този начин на съществуване. Но не бе направила нищо, за да го промени. Завършила бе колежа, а после, за нейно съжаление, само се бе носила без посока, докато Джордан дойде, за да изпълни целия ѝ свят.

„Не, той никога не го изпълни изцяло — поправи се тя, — не дори и когато бях до уши влюбена в него.“ Спомни си онова странно безпокойство, което усети за първи път на сватбата на Сидни. Почувствала бе, че нещо не е наред, като че ли отделните части на живота ѝ вече не бяха на обичайното си място или вече просто не ги намираще. Това бе преди по-малко от година. А Сидни вече се развеждаше. Поради несходство в характерите.

„Е, в това отношение между мен и братовчедка ми има много общо“ — реши философски Шана. Те и двете се развеждаха, използвайки старата изтъркана фраза, за да обяснят своята отговорност за разбитите си мечти. Майка ѝ бе споменала, че Сидни заминава за Ривиерата, за да възстанови.

„Връщам се вкъщи“ — реши Шана. Нямаше никакъв смисъл да седи тук на плажа и да гледа как вълните се гонят до безкрайност. Време бе да стане активен участник в живота, а не само пасивен зрител, който плахо се надява, че нещата ще се оправят без нейна намеса.

Време е да последвам съвета ти, бабо.

В края на краищата сега живееше и за някой друг, не само за себе си. Време бе да направи първата крачка. Време бе да заживее истински.

Рейд се извърна, за да зърне за последен път дрезденската кукличка. Но когато се огледа наоколо, установи, че се бе прибрала.

Вероятно при съпруга си. „Щастливец“ — помисли си той и продължи пътя си.

ГЛАВА 13

Решението бе взето по време на обратния полет. През всичките тези дни от престоя си на Бахамските острови, през всичките тези дни на плажа Шана внимателно бе премислила живота си и всичко, което имаше значение за нея. Колкото и да не ѝ се щеше, мислите ѝ непрекъснато я отнасяха към кампанията на Джордан. В началото тя просто се опита да ги изключи. Не искаше да си спомня нищо, свързано с него. Но спомените от този кратък период непрекъснато ѝ се натрапваха. Поради вродената си плахост тя никога не бе обичала тълпите. Но след първите няколко дни у нея настъпи някаква промяна. Откри, че ѝ харесва да излиза, да се среща с хора и да говори с тях. Чувстваше се някак по-жива, имаше усещане за някаква цел, което бе липсвало почти през целия ѝ живот.

Та тя дори не си спомняше, преди да е излизила в истинския смисъл на думата. И сега бе дълбоко заинтригувана от индивидуалността на хората, които срещаше. Някои я засипваха с проблемите си с надежда, че ако Джордан бъде избран, ще им помогне. Шана искаше да им помогне. Искаше да съдействува за промяната на нещата. *Като политик.*

Вместо да вземе такси от летището и да се прибере у дома си в Джорджтаун, тя отседна в хотел „Хей-Адамс“. Не можеше да понесе мисълта да остане сама в празната къща, измъчвана от спомени. Нямаше представа къде е Джордан, а и не искаше да знае. Единственото, в което бе сигурна, бе, че не иска в никакъв случай да го среща.

Служителят на рецепцията ѝ даде стая на третия етаж с изглед към Белия дом. Влизайки в стаята, Шана спря само за да свали палтото и обувките си и се запъти право към телефона. Даде поръчка за разговор с дружеството за недвижими имоти, което бе уредило покупката на къщата във Вирджиния.

„Още едно нещо, за което адвокатът трябва да се погрижи“ — помисли си тя, докато диктуваше множеството цифри, които щяха да я свържат с кантората. Помоли да ѝ се обади Хоули и изтърпя задължителната размяна на любезности, преди да му опише какъв точно апартамент търси. Човекът обеща скоро да дойде при нея.

Тъй като колелото вече се бе завъртяло, тя се обади и на семейния адвокат. По-малко от половин час след като бе хапнала малко от сандвича с шунка и сирене, донесен в стаята ѝ, Шана бе готова да се впусне в точка трета от плана си.

Сенатор Роджър Брейди бе възприел подсъзнателно почукването на вратата, но не отговори. Не желаше да го прекъсват. Когато неканеният звук се повтори малко по-настойчиво, той разбра, че няма да успее да избегне разговора със стоящия от другата страна на вратата на офиса.

Къде, по дяволите, беше Елен? Казал ѝ бе да не го безпокоят при никакви обстоятелства. Разполагаше само с четиридесет и пет минути, за да подготви доклада, преди да се срещне с Уитни и да уточнят стратегията си за предварителното гласуване в подкомисията по образованието, изкуствата и хуманитарните науки. Имаше трима души, които не споделяха тяхното виждане, трима души, с които трябваше да се срещнат и да ги убедят преди началото на заседанието. Нямахше време за никакви непредвидени кризи.

Стресът бе неразделна част от политическата игра и той дори не бягаше от него. Но напоследък, колкото и да не му се искаше да признае, бе започнал да му се отразява. Да се бори за преизбиране и в същото време да се опитва да налага виждания, които бяха от изключителна важност за него, на моменти бе почти непосилна задача.

„А може би остарявам“ — помисли си той. Никога не бе вярвал, че ще му се случи.

Отново се почука.

— Да, какво има?

Овладя се само секунда преди да изстреля грубия отговор. Никога не губеше самообладание, нито пред публиката, нито вкъщи, още от петнадесетгодишна възраст. И сигурно затова имаше язва. Но

след като цял живот бе упражнявал пълен самоконтрол, бе твърде късно да се променя.

Вратата леко се откряна и Брейди с изненада видя секретарката си, Елен Хейл. Неговото куче-пазач се бе превърнало в натрапник.

Елен, дребничка жена с остро лице, която предпочиташе дългите сиви поли и строгите блузи, му се усмихна несигурно.

— Знам, че сте зает, сенаторе...

Той погледна към бюрото си. Толкова много работа и толкова малко време.

— Много съм зает, Елен. Мисля, че помолих да не ме безпокоят.

След дванадесет години работа при сенатора Елен инстинктивно усещаше кога може да наруши правилата. Сега случаят беше точно такъв.

— Дъщеря ви е дошла да ви види, сенаторе.

Брейди си свали очилата и потърка върха на носа си. „Защо не изобретят очила, които да не се усещат като такива?“ — запита се разсеяно той, докато възприемаше думите ѝ.

— Дъщеря ми ли? Та тя е на Бахамските острови — за какво говореше Елен?

— Не — Шана се появи зад секретарката. — Тя е тук — приближи се до бюрото му и леко го целуна по челото. — Здравей, татко.

Изненадан и загрижен, Брейди кимна на Елен. Жената излезе, тихо затваряйки вратата зад себе си. При вида на дъщеря си сенаторът леко се намръщи. Нещо не беше наред.

— Рано се връщаш. Очаквахме те чак другата седмица.

„Не, не съм подранила“ — помисли си тя, оглеждайки офиса. По собствените ѝ пресмятания дори бе закъсняла. С двадесет и пет години. Но всичко това щеше да се промени.

— Време е да се заема с живота си.

Брейди кимна, без да е напълно сигурен накъде бие тя. Това бе една от онези смътни философски фрази, които хората изричат, когато не намират отговор. Спомни си, че тя учеше философия в колежа. Даже, като че ли специализира нещо такова.

— Защо не се обади на мен или на майка си? Щях да изпратя някой да те посрещне на летището.

Удобно и сигурно и винаги под крилце. Какъв нежен капан. Време бе да излети от гнездото. Крайно време. Шана седна в черното кожено кресло срещу бюрото на баща си и бавно свали ръкавиците си. Въздухът в окръг Колумбия все още щипеше от студ.

— Взех такси. Това е един от начините да започна сама да се справям с живота си, татко. Вече съм на двадесет и пет. И е време да се заема с нещо свое.

Брейди не искаше тя да се чувства сама. Винаги бе липсвал в предишния ѝ живот, но не искаше да ѝ липсва сега. Тя бе вече жена, а той знаеше как да говори с възрастните. Детето, което беше преди, почти го плашеше. Сега можеше да го признае пред себе си.

— Ще живееш при нас, разбира се.

Тя поклати глава.

— Засега съм отседнала в „Хей-Адамс“. Свързах се с посредника на мама, за да ми намери някакъв апартамент — видя, че баща ѝ се намръщи още повече, и побърза да го успокои. Може би се опитваше да намери своята собствена идентичност, но все още ѝ бе приятно да знае, че семейството ѝ държи на нея. По някакъв начин това ѝ действаше успокояващо. Винаги бе смятала, че няма никакво значение, освен като придагък, като продължение на някаква династия. — Сигурно известно време ще живея на Уотъргейт, докато нещата се избистрят.

Сенаторът се облегна на бюрото си.

— А къщата в Джорджтаун? — вече знаеше отговора на въпроса си, но искаше да го чуе от нея.

— Ще се споразумеем — трябваше да отиде там и да опакова вещите си, но нямаше друг изход. А с къщата във Вирджиния щеше да се заеме, когато събереше малко повече решителност. — Сигурно ще бъде продадена.

— Разбирам — той изучаваше лицето ѝ. Винаги бе притежавал изключителна проникателност. Сега трябваше да я използва и по отношение на дъщеря си. — Все още ли настояваш да направиш това? Да се разведеш? — със сигурност нямаше право да я обвинява, след всичко, което бе научил за Джордан след катастрофата. Винаги се намираха хора, готови да изяснят нещата, дори и когато най-малко очакваш.

— Настоявам да се разведа повече от всякога.

Време беше да го попита. Усети, че стомахът ѝ се стяга от напрежение и си каза, че е глупава. Та той ѝ беше баща, а тя вече съвсем не бе малко момиченце, молещо за услуга великия сенатор. През последните две седмици бе остаряла поне със сто години.

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и започна:

— През нощта след погребението на баба ти ми каза да дойда при теб, когато се нуждая от нещо.

— Разбира се.

Значи сега бяха стигнали до този момент. Шана никога преди не бе идвала в офиса му. Стори му се доста странно, че го направи точно сега, когато имаше толкова неприятности.

— От какво имаш нужда? Някъде другаде ли искаш да отидеш?

Тя поклати глава, леко усмихната. Никога не би отгатнал. И защо ли? Та той почти не я познаваше, макар да бе негова плът и кръв. Дори самата тя едва сега опознаваше себе си. Едно разтърсващо преживяване, макар и напоследък да бе започнало да ѝ става приятно.

— Имам нужда от работа.

Очите му се свиха.

— Какво?

Шана се приведе напред, желанието се бореше с неувереността. Побърза да ускори нещата, преди да се е изплашила и разколебала. Ами ако той откажеше поради някаква причина? Ами ако помислеше, че нещата няма да изглеждат добре, или поради някаква причина му станеше неприятно? Мотивите на хората бяха така неразгадаеми.

— Бих искала да работя. Тук, при теб.

Брейди никога не си я бе представял да работи. Рийна щеше да получи удар. Не че точно това би го спряло. Даже щеше да е интересно. Но сериозно ли говореше дъщеря му?

— Шана, мисля, че...

Тя долови отказа от мили разстояние. Вдигна ръка и го прекъсна.

— Само ме изслушай, татко. Не съм създадена, за да бъда една отегчена богата наследница. Искам да направя нещо с живота си. Но образованието не ме подготви за нищо друго, освен да застана на някой ъгъл и да измислям теории за живота.

— Ако се опиташ да ги приложиш в политическата дейност, всичко ще бъде наред — усмихна се и едва тогава забеляза колко

сериозно говори дъщеря му. Скръсти ръце, готвейки се да я изслуша.
— Продължавай.

Може би все пак щеше да стане.

— Никога не съм се чувствала по-жива от времето, когато работех в комитета по кампанията на Джордан. Дори и най-дребните подробности тогава бяха от значение. Целият екип бе обединен в името на една цел. И ми бе хубаво да съм част от всичко това.

Брейди видя светлината, струяща от очите ѝ. Това го заинтригува. И тъй, значи Шана имаше вкус към политиката.

Беше го доловил и преди във въпросите, които задаваше, в това, че обичаше да се мотае наоколо и да слуша политически дискусии. Но не бе предполагал, че интересът ѝ стига толкова далеч.

— Разбирам, съпругата на един кандидат...

Тя поклати глава.

— Това, че бях негова съпруга, не беше най-важното, татко. Естествено, исках да помогна, но всъщност бе нещо повече. За мен означаваше повече. През малкото време, когато работих, самата аз се почувствах по-добре — тя се надигна, слагайки ръка на рамото на баща си. За първи път се отнасяше към него като равна, разговаряше като възрастен човек. — Искам отново да изпитам онова чувство, татко. Искам да променя нещо — тя се усмихна. — И вярвам в теб.

Той бе трогнат повече, отколкото допускаше, че е възможно. Сложи ръка върху нейната. През годините бе чувал много похвални думи за себе си, някои искрени, повечето не съвсем. Но не си спомняше някога да е бил толкова трогнат.

— Приятно ми е да го чуя след всичките тези години, Шана.

Думите нямаха особена стойност в политиката, и двамата го знаеха твърде добре. Хората търгуваха с тях по всички възможни начини, умилквайки се и подмазвайки се. Шана искаше баща ѝ да усети искреността ѝ.

— Наистина го мисля. И не защото си мой баща и очаровах всички — комплиментът го накара леко да сведе глава, а тя се усмихна открито за първи път, откакто бе влязла. — А защото винаги си държал на едно нещо — на почтеността — тя си помисли за Джордан. — Във Вашингтон това никак не е лесно. Тук непрекъснато се продават души само заради единия глас.

Макар и да бе добре избирателите да го възприемат в тази светлина, Брейди не искаше дъщеря му да има излишни илюзии. И той не бе много по-различен от останалите простосмъртни.

— Не ме слагай на пиедестал, Шана. И аз не съм невинен като новородено.

Тя си помисли, че го харесва точно такъв. Искрено го харесваше. Беше приятно да откриеш нещо подобно у собствения си баща.

— Не, ти също си мъж и човек. И все пак никога досега не са те обвинявали в корупция. Познавам репутацията ти. И знам, че винаги си бил с нещо по-различен. Искам да ти помогна да съхраниш тази разлика.

— Не съм предполагал, че ще чуя такива високопарни неща на тази фаза от кариерата си.

Той седна и обърна стола си тъй, че да я гледа право в лицето. За миг забрави работата, гласуването, което разчиташе на влиятелната му подкрепа. Ставащото в момента тук можеше и да не повлияе на събитията от национален мащаб или на световната история, но бе важно за самия него. Взе решението си, като разбираше, че не би могъл да каже нищо друго.

— Добре. Считай се за назначена. По една случайност имам нужда от още един помощник. Обади се на Хагърти да ти намери място в офиса.

Брейди видя облекчението, изписано върху лицето ѝ и разбра, че се е бояла да не ѝ откаже. На собствената си дъщеря? Та нима толкова малко се познаваха? Никога нямаше да престане да се учудва. Със сигурност познаваше Хагърти по-добре, отколкото Шана. Но след като тя бе тук, с божия помощ щеше да има възможност да поправи нещата. Брейди се намести на стола си, подпрял с палец бузата си, като я наблюдаваше.

— С какво можеш да се заемеш? — още едно нещо, което не знаеше.

Тя сви рамене.

— Нещо, което трябва да бъде свършено — тя си спомни щаба на Джордан. Някой друг беше на сцената, но тя вършеше работата. — Аз съм страхотен организатор. И не проявявам излишна гордост — спомни си Джордан и последната им среща и устните ѝ едва

забележимо се втвърдиха. Гордостта не ѝ бе позволила да му прости. Гордостта и добрият нюх. — Или поне когато трябва да се работи.

Той се засмя и кимна.

— Звучи добре. И в двата случая — сенаторът погледна доклада върху бюрото си. Отговорностите го чакаха и можеше да ги отложи само в частица от времето. — А сега, ако ме извиниш... — вдигна найгорните две папки. — Трябва да...

Шана трябваше да му каже всичко. След като вече щеше да работи за него, той и без това щеше да научи. Стисна страничните облегалки на стола, сякаш това щеше да ѝ помогне да изговори думите.

— Има още едно нещо, което трябва да знаеш.

Тонът ѝ го накара да вдигне вежди, без да знае какво да очаква.

— И какво е то?

Тя изрече думите в съзнанието си, преди да ги каже гласно. Като генерална репетиция.

— Ще ставаш дядо.

Това бе последното нещо, което бе очаквал, по-невероятно дори и от желанието ѝ да работи в офиса му. Погледна я смаяно.

— Какво? Как...? — за миг загуби дар слово.

Шана сви рамене, опитвайки се да се възползва от чувството си за хумор.

— Ами по обичайния начин. От птичките и пчеличките.

Но баща ѝ не бе в настроение за шеги.

— От Джордан ли е? — Брейди видя изненадата, примесена с обида, в очите ѝ и бързо махна с ръка. Не трябваше да го казва. Той никога не правеше грешки пред публика. Но това бе нещо лично. — Да, да, разбира се, че е от Джордан. Извинявай — очите му я гледаха умолително. — Но ми дойде напълно неочаквано.

Не само на него. Шана се усмихна тъжно. Сенаторът се зачуди дали Рийна знае.

— Ще го задържиш ли?

Шана се усмихна и докосна с ръка корема си, сякаш да защити мъничкото съществуване, което живееше в нея. По време на обратния полет бе решила и това. Но то някак си ѝ бе ясно от самото начало. Не можеше да има друго решение.

— Да. Собствеността е девет десети от закона, а и със сигурност ще получа всички права.

Това поставяше нещата в нова светлина. С изключение на обичта му към нея.

— Джордан знае ли?

Шана вирна брадичка. Баща ѝ почти разпозна движението. Напомни му за Елоиз.

— Не.

— Ще му кажеш ли? — запита той нежно.

— В края на краищата сигурно ще се наложи — нямаше как да го избегне. Джордан имаше право да знае за своето единствено законно дете. Тя се запита колко ли други бяха родени „по погрешка“. — Но това не променя нищо — потърси погледа на баща си. — Нали така?

„Ето, затова ѝ е нужна подкрепата ми“ — помисли си той.

Нямаше да я изостави.

— Разбира се, че не променя нищо. Както ти казах, обади се на Хагърти. Когато ти е удобно.

Тя стана и отдаде чест.

— Тъй вярно, сенаторе. Сега всичко е наред — и си тръгна с усмивка.

Сенаторът трябваше да направи огромно усилие, за да се съсредоточи върху доклада си, макар и да знаеше, че подкомисията чака.

ГЛАВА 14

Шана имаше намерение да изпълни всяко свободно пространство и всяка малка пролука в живота си с работа. Тя се хвърли в нея още от първата минута, след като влезе в офиса на баща си. Първата седмица наподобяваше истински водовъртеж, в който се опитваше да се ориентира, останала без дъх, изтощена и пълна с надежди. При това темпо почти нямаше възможност да се замисля за непроницаемата чернота, в която бе потънал личният ѝ живот. Единственото време, което отделяше по въпроса, бе да се увери, че на делото за развода ѝ е даден ход.

Измъквайки се за един час от офиса, Шана настойчиво заяви пред адвоката си, че не е променила мнението си по въпроса. Искаше нещата да станат бързо и без усложнения. Не желаше и пазарлъци по въпросите на имуществото на следващия етап. Всички разумни претенции на Джордан щяха да бъдат удовлетворени. Все едно ѝ бе какво ще поиска той от къщите и обзавеждането. Но трябваше да изчезне от живота ѝ. Завинаги.

Макар и да бе ужасен от мисълта, че Шана е готова да отстъпи по всички точки, адвокатът Джон Стюарт се съгласи да се погрижи за нещата колкото е възможно по-дискретно. Не смяташе обаче да пилее парите ѝ.

— Не можеш да дадеш на тоя мошеник от кариерата всичко, което му скимне да поиска — настоя Стюарт от висотата на своето двестагодишно бюро, покрито с тежка резба.

Звучеше така, сякаш съвсем наскоро бе говорил по телефона с майка ѝ. В същия момент закуската, която бе хапнала преди малко, неприятно напомни за себе си, и тя побърза да приключи разговора. А и без това трябваше да се връща на работа.

— Така е — съгласи се Шана. — Парите са мои. И на семейството ми. Джордан може да задържи онова, което е спечелил и спестил по време на брака ни — спомни си, че последният път, когато видя фиша от банковата му сметка, тя беше почти празна.

Шана се надигна, премятайки чантичката си през рамо.

Стюарт я изгледа иззад дългия си тънък нос. Служеше на семейството вече толкова години, че бе престанал да ги брои. Считаше за свой дълг да пази интересите им. Всичко, което засягаше клана Брейди, засягаше и него. Харесваше Шана и не искаше хората да я смятат за хрисима малка глупачка.

— Ти най-сетне прояви малко разум.

Шана се усмихна.

— Благодаря, господин Стюарт. Уча се, макар и бавно.

На излизане от офиса му тя вече приличаше на млада жена, която започва да се превръща в някой, с когото се налага да се съобразяват. Стюарт се надяваше да живее достатъчно дълго, за да види това със собствените си очи. Но тези неща искаха време, а той отдавна вече не бе млад.

„Нещо, за което само можеш да си мечтаеш“ — каза си той, докато палеше една от вносните пури, които си позволяваше всеки ден. Позвъни на секретарката си.

— Никакви телефонни разговори, госпожице Джейкъбс — нареди той, после се облегна назад, за да се наслади на единствения си порок.

Шана се върна от офиса на адвоката си и потъна в работа. Искаше да забрави развода и всичко случило се преди него. Животът ѝ започваше днес, сега.

С изключение, разбира се, на малката подробност с бременността ѝ. Тя я свързваше с миналото. Отчаяно се надяваше, че когато вече всеки ден ще гледа лицето на бебето си, няма да вижда в него завърналия се Джордан.

След като събра папките с последните данни за жилищната криза в родния щат на баща си, подготвени от нея и още един помощник, Шана ги занесе в офиса. Познаваше графика на сенатора по-добре и от своя собствен. Не бяха предвидени никакви заседания за днес.

Завари баща си погълнат от приятелски разговор със сенатора Уитни. Последният се бе настанил удобно на светлокафявото кожено канапе, а широката му челюст изглеждаше още по-изпъкнала от последния път, когато Шана и Джордан присъстваха на соарето му. Той

широко се ухили, когато я видя да влиза, после поклати глава недоумяващо.

— Какво става тук всъщност? Баща ти ми каза, че работиш при него, но аз не му повярвах — Уитни я погледна съчувствено. Брейди му бе споменал за развода. — Как се справяш, миличка?

Тя остави дебелия папка върху бюрото.

— Това са данните за жилищната криза, току-що разпечатани — после се обърна към Уитни. Макар й да ценеше загрижеността му, не желаше да бъде обект на съжаление. — Чудесно, сенаторе. На път съм да стана незаменима. Нали така, татко?

Брейди прегледа набързо доклада и остана много доволен.

— Абсолютно — отговори той на въпроса й. Видя снизходителната усмивка на лицето на Уитни. — Говоря сериозно. Никога не съм знаел, че притежава такива способности — Брейди прекара длан по корицата на папката. — Тя умее да разговаря с хората. Стига до дъното на нещата и успява да се справи с тях.

С бащинско движение, което напоследък ставаше все поестествено за него, Брейди обгърна с ръка раменете на Шана. Беше с цяла глава по-висок от нея, но и двамата имаха същата стройна, стегната фигура и еднакъв цвят на косата. Напоследък бе започнал да вижда у нея много повече от себе си, отколкото когато и да било. Но си даваше сметка, че никога преди не се е вглеждал така в нея.

— Тя е истински дар божи за офиса ми. Справя се чудесно с подготовката на пропагандните материали и умее да печели избирателите.

Уитни слушаше впечатлен. Независимо от ситуацията, Брейди едва ли би си губил времето в празни хвалби.

— Заповядай и в моя офис — възрастният държавник направи широк жест към Шана. — И аз бих могъл да използвам едно хубавичко личице там.

Шана потупа приятелски гладката му като на бебе буза. Малко бяха хората, с които се чувстваше така свободно както с Уитни.

— Просто погледнете в огледалото, сенаторе.

Той изръмжа доволно. Обичаше да казва, че като младеж е бил направо грозен. Твърдеше, че жена му се омъжила за него от чисто съжаление и заради доброто си сърце. Сега, когато годините безспорно придаваха характер на чертите му, той продължаваше да се стеснява от

вида си. Когато Шана веднъж го сравни с Марк Твен, той не се зарадва кой знае колко.

— Тя е станала нахална, Брейди — и кимна два пъти след тази констатация. — Но няма нищо лошо. Само не я оставяй да надебелее — той комично разшава рунтавите си вежди, опитвайки се да имитира някой стар развратник. — Харесвам тънките женички. Месо можеш да намериш и у една пуйка.

Шана сведе поглед. Талията ѝ все още бе тънка, тъй като често повръщаше и нямаше никакъв апетит. Но утринното прилошаване все някой ден щеше да изчезне. А когато това станеше, тя имаше чувството, че тялото ѝ ще експлодира и ще удвои размерите си.

— По-добре ще е да ми се полюбувате сега, сенаторе. Боя се, че няма да остана все така тъничка още дълго.

Уитни премести поглед от Брейди към Шана, после вдигна глава недоумяващо.

— Как да разбирам това?

Явно, баща ѝ не му беше казал. Тя изпита благодарност към дискретността му.

— Баща ми ще става дядо — съобщи тя на Уитни, успявайки да задържи усмивката на устните си. Видя как гневът пламна върху червендалестото лице. Когато се ядосаше, Уитни ставаше опасен човек. Тя имаше късмет, че никога досега не бе ставала обект на неодобрението му.

— Тоя кучи син! — изфуча той, смутен от грешката, която бе направил, но все още бесен. — Извини ме, Шана — за първи път, през всичките тези години, откакто се познаваха, той си бе позволил да изругае пред нея. — Изоставил те е бременна? Там, откъдето съм, имат начини да се справят с измет като Калхуун.

Звучеше, сякаш тя бе ненужна вещ, която бяха захвърлили. Шана реши да коригира представата, която неволно сама бе създадала за себе си.

— Не бъркайте нещата, сенаторе — каза тя тихо. — Джордан не ме е напуснал, аз го напуснах — тя вирна глава. — Това бе моят първи акт на независимост и аз се гордея с него.

Гневът към Калхуун все още го задушаваше и Уитни не знаеше какво да каже. Донякъде Шана приличаше на собствената му дъщеря.

— Но... — той погледна към корема ѝ.

Тя го разбра.

— Никакво „но“. Има достатъчно самотни майки в тази страна, сенаторе. Събитието съвсем не е изключително. Аз просто ще бъда една от тях.

Нещата едва ли бяха чак толкова прости. И трябваше да се обмислят.

— И името на твоя бивш вече е в калта. Няма да може да припари никъде в този град — погледна Брейди, раздразнен, че не му е казал. По дяволите, та той почти, бе член на семейството. — Или най-малкото няма да бъде под крилцето на баща ти или на мен.

Шана сложи ръка на рамото на Уитни като че ли да го възпре. Лицето ѝ бе сериозно.

— Няма нужда никой да се бие за честта ми, сенаторе. Мога да се погрижа за себе си. Тази история засяга само Джордан и мен — изражението ѝ се смекчи, тя му се усмихна с обич. — Не желая никой да го дебне, за да му „даде да разбере“. Или да съсипва репутацията му. Той сам ще го стори, стига да има достатъчно време.

Уитни погледна Брейди, който сви рамене в знак, че тези неща не зависят от него.

— Нахална и упорита. Ама че дъщеричка си имаш, приятелю.

Брейди се засмя с широката си примамлива усмивка, която избирателите му познаваха добре и на която вярваха.

— И аз самият едва сега го откривам.

Времето летеше толкова бързо, че Шана едва успяваше да държи сметка в кой месец е. Рутинната работа в офиса не биваше да се изоставя, а кампанията по преизбирането на баща ѝ все повече набираше темпо. Помагаше му да подготвя срещите, речите и докладите си, както и заседанията на подкомисиите. Нямахше минутка свободно време, в която да откъхне и да ѝ се наслади.

А точно това бе целта ѝ.

Първоначално ѝ възлагаха съвсем малко работа. Арън Хагърти, който ръководеше офиса на сенатора откакто Брейди бе пристигнал във Вашингтон, познаваше Шана почти толкова отдавна, колкото и Уитни. Брейди умееше да задържа при себе си хората, проявили лоялност и компетентност. Впоследствие всички те действаха като

добре смазан механизъм. Когато Шана се присъедини, не знаеха нищо за способностите ѝ. Възприемаха я като онези студенти по право, които идваха на практика през летните месеци. Хагърти нямаше представа дали тя се появява само временно на сцената, водена от желанието да надникне в света на работещите хора, или смяташе да остане задълго. Наблюдаваше внимателно начина, по който напредваше. След като се убеди в качествата ѝ, започна да ѝ възлага повече работа. И по нейно настояване — дори съвсем отговорна. Бърза, енергична и инициативна, Шана упорстваше и работеше за двама.

Вроденият скептицизъм на ръководителя на екипа се превърна в загриженост да не се преумори. Той носеше отговорност за всеки един от хората. Дъщерята на шефа му също не бе изключение.

— По дяволите, Шана — промърмори той, мръщейки бухналите си червеникави мустаци и взе от ръцете ѝ грамадната купчина книги, с която тя се бореше. Последва я до бюрото ѝ. — По дяволите, Шана — повтори. — Та ти си бременна — тръсна книгите с трясък, в който отекна раздражението му.

Тя бавно се отпусна на стола и изрита настрана обувките си, гледайки втренчено малкото възвишение пред себе си. През последните месеци бе наедрияла повече, отколкото очакваше, но не бе станала тровава или непохватна. Съзнателно се бе стремил да не го допусне и изглежда бе успяла.

Изборът, както казваше баба ѝ. Нещата винаги бяха въпрос на съзнателен избор. Но тя невинаги бе разбирала, че той съществува.

Засмя се на намръщената загриженост на Хагърти.

— Каж ми нещо, което не знам.

Без да бърза, той възседна стола до нейния.

— Просто смятам, че сега трябва да караш малко по-спокойно, да не си в такова напрежение.

— Да седя с подпреди високо крака и да плета терлички ли? — намигна му тя. — Ах, ах, не е в моя стил, Арън — Шана въздъхна дълбоко и посегна към най-горната от книгите. До края на седмицата трябваше да приготви още един доклад. — След като веднъж вече влязох в ритъм, никак не ми се иска да спирам — несъзнателно подпря книгата върху корема си. Можеше да ѝ служи за удобна подложка. — Направо потръпвам, като си помисля колко време съм изгубила.

— Нямало е как да те пуснат да работиш на десет години — усмихна ѝ се той бащински. — Има закон против експлоатацията на детския труд.

Хагърти имаше четири дъщери, всичките по-възрастни от Шана. Но само Анжела се бе оказала работохоличка като него. След като бе направил това признание на самия себе си, разпознаването на симптомите на заболяването у другите бе станало по-лесно.

Шана вдигна очи, когато той стана.

— Както знаеш, не е редно да се подиграваш на дъщерята на шефа си.

Той скръсти ръце пред гърдите си. Единият му ръкав се разкопча. Хагърти го нави нагоре, откривайки малките червеникави косъмчета по китката си.

— Смятах, че в офиса това не е от значение — ъгълчетата на устните му се повдигнаха.

— Освен когато аз реша — тя изведнъж усети, че е гладна. Погледна купчината книги и за миг се поколеба. Но кажи-речи цяла седмица бе карала само на сандвичи от бюфета. Потърси с крака обувките си под бюрото и ги нахлузи.

— Какво ще кажете, господин Хагърти, може ли един начинаещ помощник да ви покани на обяд?

Той издърпа назад стола ѝ, когато тя стана.

— Ти никога не си действала като начинаеща, Шана.

„Може би — помисли си тя, — но винаги съм имала твърде ниско мнение за себе си.“ С времето обаче нещата, като че ли се оправяха.

Хагърти хвърли поглед към краката ѝ, докато излизаха от офиса. Тя носеше осемсантиметрови токове. Дори и да не беше бременна, не би могъл да си представи по-голямо мъчение за краката ѝ.

— Как можеш да вървиш на тия неща?

— Лесно — тя мина през вратата пред него. — Въпрос на избор. На ниски обувки изглеждам направо като патица.

Шана съзнателно се опитваше да избегне всяка среща с Джордан. Независимо от всичко, Вашингтон бе един малък град, натъпкан до пръсване с политици. Вероятността пътеките им да се

пресекат бе изключително висока. И тя вземаше всички мерки да не се случи.

Не че бягаше, уверяваше сама себе си. Но просто не желаше да поема никакви ненужни рискове. Искаше да е съвсем сигурна, че напълно е скъсала с Джордан в себе си, преди да го види отново. Макар че лицето, което я гледаше всяка сутрин от огледалото, изглеждаше просветлено и цъфтящо от здраве, в сърцето си тя знаеше, че ако попадне в едно помещение с него, ще се почувства като непохватно грозно патенце. Сцената щеше да наподобява красавицата и звяра, но тя щеше да е в ролята на втория. Той ѝ бе причинил всичко това, без дори да изрече и дума. Той я караше да се чувства по този начин. Огромна, с детето, което не ѝ трябваше точно сега. Или изобщо.

Чула бе, че независимо от факта, че баща ѝ и сенатор Уитни са оттеглили подкрепата си от Джордан, той е намерил други хора, които да му станат ментори и да го подпомогнат финансово за кампанията. Хора, които познаваха други хора и които им бяха задължени за някакви услуги. Той винаги бе знаел как да обърне ситуацията в своя полза. За съвсем кратко време Джордан съвършено бе усвоил правилата на играта и бе заел мястото си в нея. Независимо от положението си той винаги знаеше какво да каже и какво да направи.

„И около него винаги се разнася ухание на рози“ — мислеше си тя, докато влизаше в апартамента, нает от баща ѝ, за да могат хората му да гледат по телевизията резултатите от първичните избори.

Но за да пораснат розите, бе нужен тор, а „тор“ бе само един учтив израз за мръсотията, в която Джордан бе затънал до колене. Знаеше, че някой ден той ще си получи заслуженото. Или поне горещо се надяваше да стане така.

Но някой ден със сигурност не означаваше днес.

Когато влезе в препълнения апартамент, я блъсна вълна от оглушителен шум. Като че ли всичките ѝ колеги бяха тук, заедно със семействата и приятелите си. Придвижването в тази обстановка бе крайно затруднено, особено в сегашния ѝ вид. Оглеждайки стаята, забеляза баща си в другия край на помещението. Говореше с Хагърти и Уитни. Той ѝ махна. Майка ѝ, както обикновено, щеше да се появи чак късно вечерта, малко преди да излязат на вечеря. Този род политически стълпотворения винаги я дразнеха. Рийна предпочиташе не така шумни, не така трескави сбирки.

Шана обичаше шума и ентузиазма, който припламваше тук като природно електричество. Тя спря за момент, поглъщайки го със сетивата си. Това бе генералната репетиция. Истинското изпитание щеше да е през ноември. Баща ѝ бе безспорен титуляр и не участваше в определянето на кандидатите. Но там бяха много от хората, които той подкрепяше.

Тази вечер щеше да се реши и съдбата на Джордан.

Годината бе изборна и на хората им се струваше, че кандидатите са едва ли не повече от избирателите. Различните лица се появяваха едно след друго върху мониторите, които баща ѝ бе наредил да се разположат в апартамента. Накъдето и да се обърнеш, някакъв коментатор излагаше прогнозите си, основани на социологическите извадки, които щяха да засегнат живота на толкова хора.

Тя се извърна, опитвайки се да си пробие път до баща си, когато екранът отдясно привлече вниманието ѝ. Лицето на Джордан, измамно невинно, се появи на екрана. До него една руса обиграна журналистка, с поглед втренчен в личния ѝ монитор, съобщаваше на публиката, че на своя първи тур Джордан Калхуун се очертава като безспорен фаворит. Широка усмивка озаряваше лицето ѝ.

„Още една жена, попаднала под магията му“ — помисли си Шана в пристъп на съжаление към жертвите, които той най-безскрупулно щеше да използва в политическата си кариера. Почувства облекчение, че навреме се е отървала.

Две силни ръце се отпуснаха върху раменете ѝ.

— Той води — каза без нужда баща ѝ, застанал зад нея. Имаше нотка на извинение в гласа му.

Шана не откъсваше очи от екрана, откъдето Джордан я гледаше втренчено. През последните шест месеца не бе поглеждала дори негова фотография. Всички албуми от къщите в Джорджтаун и Вирджиния бяха прибрани и заключени. Всички следи от Джордан — с изключение на онази, която растеше в нея, бяха изтрити. Докато гледаше лицето му, очакваше болката да се върне, но с облекчение установи, че вече е почти изчезнала.

— Не съм и очаквала друго — каза тя на баща си. Трябваше да повиши, глас, за да я чуе в шумотевещата.

Брейди се наведе напред и рече в ухото ѝ:

— Той няма да стигне далеч, Шана.

Тя се извърна.

— И защо не? Джордан притежава идеалните качества за един преуспяващ политик. Ти винаги си бил черната овца. Много трудно е да спечелиш, ако си почтен и честен.

Брейди се засмя и целуна косата ѝ.

— Ето кое обичам най-много — безусловната подкрепа — после я погледна загрижено. Всички наоколо непрекъснато се суетяха насам-натам, блъскаха се. Мястото ѝ не беше тук. — Трябва да си починеш. Искаш ли да помоля някого да те изпрати до вкъщи?

Тя поклати глава.

— Не, но наистина ще си тръгвам — отбила се бе за момент, защото му обеща и той щеше да се безпокои, ако не я види. — Има още някои неща, които трябва да довърша в офиса.

Отговорът не му хареса. Множеството им направи път, докато я изпращаше до вратата.

— Те ще изчакат до сутринта. Не искам да поемаш ненужни рискове за здравето си. Не искам да поемаш изобщо никакви рискове.

Шана поклати глава.

— В никакъв случай. А и имам още цял месец до термина.

Брейди никога не бе вярвал кой знае колко в тези пресмятания. Твърде дълго бе живял в един свят, изпълнен с неочакваности.

— Никога не се знае.

— Вече ми се струва, че съм бременна от векове — потупа корема си и трепна, когато бебето ритна. — Нямам търпение най-сетне да стане.

Замълча за миг, защото си спомни как веднъж Джордан бе използвал почти същите думи, за да изрази нетърпението си да започне кариерата си. Прогонвайки тези мисли, тя бързо целуна баща си по бузата.

— Ще се видим по-късно, татко, и приятна вечер. Виж — тя посочи към най-близкия монитор, където се появи едно ново лице. — Уолтърс е вероятният победител в неговия окръг — човекът бе едно от протежетата на баща ѝ и някога бе работил в офиса му. — Моите поздравления.

Брейди потри ръце, когато някой друг в стаята, следящ предаването, започна да ръкопляска.

— Свършват още едни първични избори, а като си помисля, че съм участвал в дванадесет. И все пак — почти извика в ухото ѝ той, човек никога не знае — Брейди никога не броеше победите си, след като вече бяха факт.

— Така е — съгласи се тя, мислейки за невероятните обрати в живота си напоследък. — Човек наистина никога не знае.

ГЛАВА 15

О, не, не можеше да бъде!

Вкопчвайки се с две ръце в стола си, Шана неуверено се опита да стане. Прониза я силна болка. Остротата ѝ я изненада и тя отново се отпусна. Готова за най-лошото, си пое дълбоко дъх, напрегна мускули и опита отново. Този път не я заболя. Отмести се, извърна се и погледна мястото, където беше седяла.

О, боже, дано си въобразявам!

Но беше истина. Върху бежовата тапицерия имаше голямо кръгло петно. Опипа тъмносинята си рокля и установи размерите на петното и върху нея. Шана притвори очи. Свлече се отново на стола, без да обръща внимание на мокрото място. Краката ѝ изобщо не я държаха.

Но не само че не се чувстваше добре. Имаше и постоянни контракции. Водите ѝ току-що бяха изтекли и тя седеше наред бащиния си офис в 7,30 вечерта. По това време тук нямаше никого.

— Спокойно, само спокойно — каза си тя гласно, опитвайки се да се пребори с връхлетялото я остро безпокойство. — Милиони жени са минали през всичко това преди мен.

„Да — помисли си веднага след това, тъй като паниката ѝ не изчезваше, — но те не са били аз“.

Случило се бе прекалено рано, не навреме.

— Очаквах те най-рано след месец — каза обвинително на детето в утробата си.

Болката отново се върна, капчици пот избиха по челото ѝ.

Мислите запрепусаха в съзнанието ѝ, блъскайки се една в друга. Трябваше да се овладее. Господи, защо нямаше още някой в офиса! Защо прояви такова упорство да настоява да работи? Всички други бяха в хотелския апартамент и празнуваха.

Шана изчака края на контракцията, после вдигна поглед към големия часовник на стената. Проследи измъчено придвижването на дългата стрелка. Затаи дъх в ужасно предчувствие. Знаеше, че денят и

часът на бебето все някога ще дойдат, но не го очакваше точно сега. Не и тази вечер. Не беше готова.

Сякаш измина цяла вечност, преди да започне следващата контракция. Но когато дойде, я погълна напълно, захапвайки я с железни челюсти и отнемайки дъха ѝ. Тя впи очи в часовника, забивайки нокти в дланите си.

Десет минути. Десет минути между контракциите. Отметна косата от лицето си. Бретонът ѝ лепнеше от пот.

Нещата бяха сериозни, без съмнение. Но защо сега? Защо тази вечер? Вечерта на първата политическа победа на Джордан. Колкото и глупаво да звучеше, не искаше детето ѝ да се ражда точно сега.

Сложи ръка върху огромната издутина, която, незнаяно и непредставимо как, съдържаше едно малко човешко същество.

— Май че не си в настроение да ме слушаш, а?

Потта се стичаше между гърдите ѝ и се събираше в малката вдлъбнатинка над опънатия ѝ корем. Побърза да набере номера на лекаря си, преди да я повали следващата контракция. Но вместо лекаря се обади секретарката му. Дразнещо спокойната жена на другия край на линията записа надлежно всички подробности за състоянието ѝ и обеща да направи всичко възможно, за да открие доктора. Веднага след това щеше да ѝ се обади.

„Ето пак“ — помисли си изплашено Шана, вкопчвайки се в ръба на бюрото.

— Не се обиждайте, но смятам, че това няма да стане достатъчно бързо. Кажете на доктор Милър да дойде направо в болницата. Колкото е възможно по-скоро.

После пусна слушалката. Задиша бавно и дълбоко. Първоначалната ѝ паника се бе уталожила. Сега вече имаше усещане за реалност. Трябваше да действа бързо и спокойно.

Притихнала, тя изчака и следващата контракция да започне и да стигне до края си. Този път не беше чак толкова болезнена. Това донякъде я обнадежди. Сигурно бе прекалено уплашена. Имаше време. Трябваше да има.

Грабна чантата си и измина половината път до вратата, преди да се сети за обувките си.

— Отсега нататък просто ще ги залепвам за краката — промърмори си тя, нахлузвайки с мъка високите токчета. Повече от

всякога ѝ се искаше да има някой при нея. Не отричаше, че я беше страх. Но всички, които познаваше, по това време сигурно отиваха на вечеря. А нямаше време да върти напосоки телефони.

„Всичко, което искам сега — мислеше си, докато нетърпеливо натискаше копчето на асансьора, — е едно здраво бебе. И едно такси“.

Тази смяна беше много дълга. Стори му се двойно по-дълга от обикновено с претоварения трафик в нощта на първичните избори и с предвкушването на онова, което го очакваше веднага след като приключи. „Е, до утре заран всичко все някак ще свърши“ — помисли си Рейд Кинкенън. Наведе се над предната седалка и понечи да сложи знака, че смяната му е свършила, когато видя бременната жена пред сградата на Сената. Тя отчаяно му махаше.

— О, не!

Първоначалният му импулс влезе в конфликт с факта, че тази вечер му предстоеше последният изпит. Ако спреше и направеше този курс, без съмнение щеше да закъснее. Разбира се, в случай че тя не отиваше към Университета.

Но в това състояние едва ли точно натам се беше запътила.

Да спре или да не спре, това беше въпросът. И той знаеше отговора.

— По дяволите, мамичко — промърмори под носа си, — защо ме отглежда чак толкова съвестен?

Ако не я вземеше, гледката на отчаяно махащата жена щеше да го преследва цяла нощ. С въздишка спря до тротоара, точно пред жената.

Шана бе готова да извика от облекчение. Рязко отвори вратата и тромаво се намъкна на задната седалка. Краката едва я държаха и бе чудесно да може да се отпусне някъде.

— Слава богу!

Той се извърна да я погледне. Е, бе направил правилен избор. „Поне за единия от двама ни“ — помисли си саркастично.

— Винаги е приятно да си в ролята на спасителя. Къде да карам?

Шана толкова силно стисна чантичката си, че имаше опасност закопчалката да пробие кожата ѝ. Врълхлетяла я бе нова контракция.

— В болницата.

Той погледна корема ѝ. Госпожата беше готова.

— Коя болница?

— Която и да е — Шана се задъха. Какъв ужас! Сякаш някакви невидими ръце се опитваха да разкъсат на части тялото ѝ. Тя съзна, че таксито все още не беше тръгнало и шофьорът чакаше по-точни указания. — Не, исках да кажа, в Университетската болница в Джорджтаун.

Точно това искаше да чуе и той.

— Тръгваме.

Рейд рязко зави надясно. Гумите протестиращо изсвириха. Светофарът пред него светеше жълто. Натисна газта, но сигналът превключи на червено само две секунди преди да стигне до ъгъла. Докато нетърпеливо чакаше зеления сигнал, той отново се обърна назад, за да разгледа по-добре пътничката си. Сторило му се бе, че я познава отнякъде, и това не му даваше мира. А рядко му се случваше да забрави лицето на човек, когото е познавал.

— Срещали ли сме се някога?

Тя продължаваше да стиска очи, докато изчакваше края на контракцията. Не можеше да продължава все така.

— Едва ли — тя бавно си пое дъх. — Не познавам никакви шофьори на таксита.

— Значи сте сноб, а? — закачката имаше за цел само да поразведри напрегнатата атмосфера, възцарила се в колата.

— Отшелник — срязва го тя. Или поне това бе през изминалите девет или осем месеца.

Имаше нещо в гласа ѝ, тази нотка на леко отчуждение, което продължаваше да гризе паметта му. Рейд отново се извърна към нея. На този ъгъл осветлението не беше добро и в колата цареше полумрак.

— Сигурна ли сте, че не се познаваме?

— Напълно.

Какво се опитваше да направи той, да се занесе с бременна жена? На какъв изрод бе налетяла?

— Зелено. Светна зелено — тя махна с ръка към сигнала, а после мъчително простена. Започваше нова контракция. Как бе възможно? Нима десетте минути минаха толкова бързо? — Карайте! — нареди тя с глас, който сякаш изобщо не бе нейният.

Рейд се обърна и натисна газта. Явно бе много изплашена.

— Първо бебе ли ви е?

И последно.

— Да.

Морето от червени стопове пред тях изглеждаше по-широко отколкото би трябвало. Това можеше да означава единствено, че колите спират. Още едно задръстване? Той се надяваше да не е.

— Казват, че първите бебета не се раждат бързо.

Тя хвана корема си с две ръце и изпита желание да изстиска бебето навън, за да приключи най-сетне с всичко.

— Лъжат — Шана прехапа долната си устна, за да не завие от болка. Все още успяваше да се владее.

На следващия червен светофар стенанието ѝ го накара да се обърне. Главата на жената бе отпусната върху възглавницата. Светлината от уличната лампа падаше върху нея и Рейд за първи път видя ясно лицето ѝ. И тогава си спомни.

— Бахамските острови!

Шана отвори очи. Нямаше ли да стигнат най-сетне?

— Какво?

— Бахамските острови — повтори той. — Срецнах ви там преди пет месеца.

Започна да намалява. Слава богу, болката започна да намалява. Тя тежко въздъхна, усещайки се само като някакво подобие на човешко същество. Зарови ръка в косата си и я отметна от челото.

— Не си спомням.

Но той си спомняше. Лицето ѝ не можеше лесно да бъде забравено. Зачуди се какво правеше тя сама навън, по това време на нощта в нейното състояние. Къде беше мъжът ѝ?

— Съпругът ви още ли е в хотелската стая?

Тя стреснато вдигна глава. Приведе се напред и пръстите ѝ докоснаха пластмасовата рамка на фотографията за идентификация, поставена на гърба на предната седалка. Няколко секунди се взира в усмихнатото лице, преди да вдигне към Рейд разширените си от изумление очи.

— Вие?

— Да, аз. Светът е малък, нали? — майка му открай време си бе сигурен адвокат на провидението. До този миг и той самият никога не бе вярвал в него.

Шана се облегна назад и отново се опита да се стегне.

— Може ли все пак да отложим възпоменателната среща за покъсно и първо да стигнем до болницата? Това бебе не иска да чака! — тя изкрещя последните думи, защото контракцията я смачка като в огромен юмрук. Можеше да се закълне, че усеща как бебето ритайки се опитва да си пробие път през нея. Предната част на корема ѝ започна неконтролируемо да се извива и изобщо не преставаше.

Шана се мъчеше да заглуши стоновите си.

Колата почти пълзеше. Пред тях се простираше като че ли най-голямото улично задръстване на света. Рейд изпъшка, разсъждавайки трескаво. Повече от ясно бе, че още дълго време няма да мръднат наникъде. Чудеше се дали жената ще издържи. Приглушеният вик откъм задната седалка отговори на мълчаливия му въпрос и той реши да подкара по тротоара. Но нямаше достатъчно място. А и алеята вдясно от тях свършваше в една затворена уличка. Нямаше откъде да минат. Това бе положението. Бяха се заклешили.

Подпря ръката си на седалката и се извърна към нея. Тя действително изглеждаше зле. Какво, по дяволите, трябваше да направи?

— Нощта на първичните избори не е най-подходящото време за разходки навън.

Прозвуча като обвинение. Да не би той да си мислеше, че го е направила за удоволствие!

— Всъщност, терминът ми изобщо не е дошъл — простена тя.

Друга вълна, по-голяма и по-мощна от току-що отминалата, започна да се надига в нея. Шана се вкопчи в подгъва на роклята си, водена от отчаяната необходимост да се хване в нещо.

С всеки следващ пристъп паниката ѝ нарастваше.

— Мисля, че бебето ще се роди.

Оттук до болницата имаше около три мили. Никога нямаше да стигнат навреме. Рейд се огледа за някой полицай, но наоколо не се виждаше никакъв. Нищо, освен коли с надуты клаксони. Тя едва ли изобщо бе в състояние да върви, а колкото и да бе галантна тази мисъл, нямаше как да я отнесе дотам. Вероятно щеше да роди направо на улицата.

Или в колата.

Той хвърли поглед към алеята и реши. Натискайки клаксона, докато шофьорът пред него най-сетне се обърна, Рейд посочи към себе си, а после към алеята. Колата пред него се измести колкото бе възможно по-наляво.

Мястото едва ли бе достатъчно за маневри, но блъскайки двете гуми в бордюра, Рейд успя да измести таксито на алеята. Продължи напред, доколкото бе възможно, после изключи мотора.

Тясната алея минаваше между два сравнително стари жилищни блока. Пространството наоколо бе осеяно с открити контейнери за боклук. Не миришеше никак хубаво, но той се съмняваше, че жената на задната седалка се интересува от това точно сега. Опитваше се да й намери някое по възможност по-усамотено място.

Когато той слезе от колата, тревогата на Шана достигна почти точката на взривяване. Нима имаше намерение да я изостави сама тук?

— Къде отивате? — извика тя.

Рейд усети паниката в гласа ѝ.

— Никъде. Тук съм — изрече меко. Отвори задната врата и седна на седалката до нея.

— Казахте, че е първото ви бебе.

Тя го изгледа с разширени от ужас очи, свивайки се в ъгъла на колата. Нямаше представа какво е намислил.

Да.

Рейд ѝ се усмихна окуражаващо и взе ръката ѝ в своята.

— И за мен ще е първото.

Нима той искаше да каже, че смята да...? Когато посегна към подгъва на роклята ѝ, тя я затисна с ръка.

— Не!

Винаги бе уважавал скромността, но сега не беше моментът. Обстоятелствата бяха захвърлили и двамата извън всякакви общоприети рамки.

— Вижте какво, мадам, аз едва ли имам желание да правя това повече от вас, но точно сега съм единственото, с което разполагате.

Прав беше. Тя бе на път да роди в едно мръсно такси на една мръсна уличка. По-ужасно от всичко, което някога си бе представляла.

— Правил ли сте го и преди? — попита тя неочаквано. Може би все пак той някога бе помагал при раждане. Чувала бе, че полицаите имат подобни тренировки. А защо не и шофьорите на таксите?

Мислите ѝ се гонеха една след друга. И вече трудно разгадаваше смисъла им.

— Не, никога не съм присъствал при раждане на дете. Но веднъж помагах на кучката си да роди малките си. Дванадесет наведнъж — видя как болката и ужасът се смесиха в очите ѝ. Взе свитата ѝ в юмрук ръка в своята и здраво я стисна. Засега единственото, което можеше да ѝ предложи, бе утехата.

— Не се безпокойте, тези неща винаги стават някак от само себе си — очите му бяха топли, както и ръката му. — Също като да караш колело.

Тя нямаше представа кой е той, не знаеше дори името му. Мисълта просветна в съзнанието ѝ, когато сепнато разпозна лицето на снимката. След всичко, което си спомняше, той спокойно би могъл да се окаже някой убиец маниак или изнасилвач.

И все пак в очите му имаше нещо, което я накара да му се довери. А и нямаше никакъв друг избор.

И все пак въстана вътрешно срещу факта, че възможността за избор ѝ бе отнета. Отново.

Когато една последваща контракция прониза и последната фибра на тялото ѝ, карайки я едновременно да иска да закрепси и да моли за милост, Шана прокле Джордан с цялата си изтерзана душа.

И стисна още по-здраво ръката на таксиметровия шофьор, сякаш тя бе единственото истинско нещо, останало на този свят.

ГЛАВА 16

Рейд знаеше, че ще му се наложи доста да се поизпототи, докато тази вечер приключи. Но смяташе, че това ще стане, като се бори с въпросите на своя последен изпит, а не като седи на задната седалка на таксито и се опитва да помогне на една бременна жена да роди първото си дете.

Та кой изобщо би повярвал? Той си представи израза върху лицето на професора си, когато му каже, че е пропуснал изпита, защото е акуширал на някаква бременна жена. Истината в много случаи надхвърляше всяко въображение.

Вгледа се в Шана и видя страха ѝ.

— Госпожо... — очите му се плъзнаха по лицето ѝ, опасенията и учудването му се отразиха в тях. Търсеше начин да я успокои. Пръстите му все още бяха вплетени в нейните и почти изтръпнаха. Тя се бе вкопчила тъй здраво в ръката му, че притокът на кръв се затрудни. — Всичко ще бъде наред. Обещавам ви.

— Лесно ви е на вас да го кажете.

Думите ѝ бяха накъсани от силната болка, която, веднъж дошла, отказваше да си отиде. Сигурна бе, че този път няма да издържи. Смъртта с положителност бе по-приемливата алтернатива в сравнение с онова, което я чакаше. Но агонията ѝ сякаш нямаше край, само вълните от разкъсваща болка се застигаха една след друга. Нямаше паузи, през които да събере сили за следващата яростна атака. Не можеше да си поеме дъх. Болката вече не идваше на пристъпи. Сега тя само за секунди намаляваше, за да я връхлети отново със свирепа отмъстителност. Нямаше да издържи.

„Тя има извънредно силна хватка за жена с толкова деликатна конструкция“ — помисли си Рейд. Започна да се пита дали после ще е в състояние да сгъне пръстите си.

— Как се казвате?

Клепачите ѝ натежаха ужасно, когато се опита да ги вдигне.

— Защо?

— Защото след няколко минути ще сме съвсем близо един до друг и не мога да продължавам да ви наричам „госпожо“.

Рейд погледна изпод око края на роклята ѝ, но не посмя да го вдигне, макар и да знаеше, че трябва. Не си бе представял, че ще се запознае с нея точно по този начин, когато преди пет месеца я съзерцаваше как седи в шезлонга на плажа и се взира в океана. Явно тогава тя не само се бе любувала на пейзажа.

— Шана — рече тя рязко и сълзите нахлуха в очите ѝ. Сълзи от болка. Понечи да му каже и презимето си, но се отказа. Кое от двете? Брейди? Калхуун? Разводът все още не беше приключил. — Просто Шана.

Явно не му се доверяваше. Рейд не разполагаше и с никакъв аргумент в полза на противното, освен факта, че тя действително нямаше друг избор. На нейно място той също не би се чувствал кой знае колко щастлив. Положението ѝ бе адски неприятно. Вероятно и без това бе достатъчно страшно да раждаш за първи път, дори и да не се намиращ в някаква забутана уличка, без болница и доктори, а само с някакъв непознат човек, който да ти помага. Сигурно бе ужасена.

— Добре, „само Шана“, аз се казвам Рейд — той се опита да ѝ се усмихне окуражително. Собствените му вътрешности също се присвиваха при мисълта за онова, което му предстоеше. Но нямаше намерение да ѝ позволи да го усети — кой би помислил, когато се срещнахме на плажа на Бахамите, че ще се гърчим на задната седалка на едно такси в очакване на бебето ти да се роди.

Той се шегуваше, докато тя умираше пред очите му. Нямаше ли чувства този човек?

— Предполагам, че карането на такси за вас е само временна работа, докато си намерите място като комедиен актьор — изненадана от силата на следващата контракция, тя едва не извади ръката му от рамото. — О, Господи!

— Тази вечер той не прави частни посещения, Шана — ако продължаваше така, той нямаше да е в състояние да направи нищо, за да ѝ помогне. Направо беше парализирала движенията на ръката му. Но Рейд я остави да стиска дланта му. — Сега помисли. Какво те научиха в консултацията за бременни?

Тя не беше ходила. Не искаше да отиде сама, а се притесняваше да помоли майка си.

— Да кажа „не“ следващия път.

Той погледна навън. Апартаментите и от двете страни на улицата вече бяха почти тъмни. Не се виждаха отворени прозорци. Никой не се беше надвесил любопитно навън, за да разбере защо таксито е спряло точно на пешеходната алея. Е, поне от тази страна нямаше да възникнат проблеми.

— А може би ти трябва да си намериш работа като комик — предложи той нежно.

Рейд видя как очите ѝ се разшириха, а ръцете загребаха въздуха, сякаш там имаше нещо, в което да се вкопчи и то да я спаси от болката. После очите ѝ отново придобиха обичайните си размери. Той я разтърси.

— Хей, дръж се, Шана. Не припадай точно сега. Ще изпуснеш цялата веселба.

Думите му бавно проникнаха в ума ѝ. Бореше се да остане в съзнание. Нямаше намерение да припада. Никакво намерение, повтаряше си тя отново и отново.

— Само един мъж би могъл да го каже — изпъшка Шана.

— Един изплашен мъж, да.

Тя го погледна.

— Изплашен ли сте?

Не можеше да си позволи тя да загуби доверие в него. Рейд успя да се ухили.

— Нека го наречем първи трепети на вечерта, окей?

Колкото бе възможно по-внимателно той вдигна роклята над бедрата ѝ и свали бельото. Нарочно не откъсваше очи от лицето ѝ, опитвайки се да я щади, доколкото обстоятелствата позволяваха.

— Всичко ще бъде наред, Шана.

Гласът му сега бе нисък, успокояващ. По същия начин говореше и на Джуди, докато я държеше в ръцете си. Само че при Джуди нещата не се оправиха. Тя почина, преди да пристигне лекарят. Рейд бе закъснял, твърде късно бе превързал срязаните ѝ вени. Изгубила бе прекалено много кръв, за да бъде спасена. Жената, която бе обожавал, жената, която го изостави, умря в ръцете му.

Рейд тръсна глава, като че ли да прогони спомена. Сега не беше време да мисли за Джуди. Тази жена имаше нужда от него. Той безпомощно се огледа. Искаше му се да има някакво одеяло, за да ѝ

бъде поне малко по-удобно. Но нямаше. Не разполагаше и с най-необходимото. Дори пространството бе крайно ограничено и затрудняваше действията му.

Той ѝ се усмихна.

— В такъв момент ми се иска да карам някоя огромна лимузина.

Лимузина. Лукс.

— И да имаме шампанско, с което да отпразнуваме събитието.

„Тя не е на себе си“ — помисли си Рейд. Цялото ѝ тяло бе плувнало в пот. Шана стисна зъби, за да задуши крясъка, напирещ в нея, и той се превърна в гърлен стон.

Той се пресегна и включи някаква лампичка над тях. Това помогна донякъде. Заемайки позиция там, където трябва, на него му се стори, че вижда очертанията на детската главичка, но не беше сигурен. Не беше сигурен в нищо. А може би все още бе рано?

Вдигна очи към Шана, която се опитваше да потисне поредния вик.

— Чувстваш ли нужда да се напънеш?

Тя кимна преглъщайки, като се опитваше да си поеме въздух.

Толкова и той знаеше.

— Добре, сега искам да се облегнеш напред, доколкото можеш да хванеш колената си и да се напънеш следващи път, когато започне контракцията — молеше се нещата да не тръгнат на зле.

— Така ли каза и на кучето си да направи? — тя вече се тресеше от нерви, но не спираше да говори.

— То бе едно добре обучено куче — после стана сериозен. — Докато уча, телевизорът ми обикновено е включен. Обичам да слушам разни научно-популярни предавания. Хванал съм и някои полезни неща.

Тя беше чула само една дума. Останалото бе потънало някъде в неизвестността.

— Учиш? Какво учиш?

— Политология. Предстои ми да взема степен — той внезапно се сети за изпита. Погледна часовника си. — Точно сега би трябвало да съм в Университета за финала. Само преди половин час смятах, че това ще е най-трудното нещо, с което ще се сблъскам в живота си. Но на фона на сегашните обстоятелства то ми изглежда като празник — видя как лицето ѝ се изопна от тревога. — Все някак ще се справим.

— „Ние“ ли? Само аз съм бременна.

— Шана, ако болките по симпатия означават каквото и да било, смятай, че и двамата сме.

— Рейд? — тя отново се вкопчи в ръката му.

— Тук съм, Шана — изрече той с глас, с който уверяват някое малко дете, че в тъмните ъгли на стаята не се крият чудовища. — Тук, при теб.

— Ох... Ох... О... О... Ох! — извивайки се под унищожителната болка, тя усети как тазът ѝ буквално се отваря на две като мидена черупка.

„Ето го разкритието“ — помисли си той. Затаи дъх и разтвори широко ръцете си под нея.

— Окей, давай, Шана. Напъни се! — чу как тя изхърка, но не последва нищо.

Шана политна назад, главата ѝ се удари в прозореца. Изтощена бе до смърт.

— Не мога. Не мога. Не иска да излезе.

Не беше време за любезности, нямаше как да ѝ спести притеснението. С бързи, търсеци ръце Рейд опипа корема ѝ.

— Не че съм експерт по въпроса, но ми се струва, че е както трябва. Не мисля, че е седалищно.

Въпреки замаяността си, тя бе изненадана от преценката му.

— Не е седалищно ли? Но как разбрахте?

— Пораснал съм в една ферма — съобщи ѝ той, после ѝ хвърли една бърза усмивка, преди отново да заеме позиция. — Ако това донякъде ще ви успокои.

— Да, ако бях крава — следващият напън дойде, много по-настойчив от предишния. Тя вече не вярваше, че ще има сили да го издържи. Болката бе много силна.

Неспособна да се сдържа повече, Шана нададе вик, който проряза натежалия от влага въздух като остър нож.

Рейд обърса потта от собственото си чело. Дори не вдигна очи. Сега щеше да последва още един. Да, онова, което виждаше, беше главата.

— Ако и това не докара полицията, значи нищо не е в състояние да го направи — но дори и да дойдеха със сирените и всичко останало,

той не би ги чул. Цялото му внимание бе погълнато от отвора, който започна да се увеличава.

И тогава се случи.

— Окей, окей, правиш го, правиш го — Рейд самият бе обзет от невероятно възмущение. — Той идва, Шана. Той идва. Главата, Шана, главата излезе! — обяви триумфално. — Чудесно, а сега се напъни пак.

Не можеше. Не й бе останала и капчица сила.

— Не мога — трудно й бе дори да говори. Толкова бе изтощена, толкова изтощена.

Рейд я погледна. Нямахме как да извади детето от нея. Нямахме какво да хване, освен малката главичка. Тя трябваше да изхвърли поне раменете, за да има начин да й помогне. Не биваше да спира сега.

— Напъни се, по дяволите! Той не бива да знае, че майка му е страхливка, нали?

Бе намерил верните думи. Тя стисна очи, проклинайки в душата си мъжа до нея, като го обсипваше с всички обидни думи, които й дойдоха на ум. Но нито една от тях не стигна до устните й. Не й бе останал дъх да ги изрече на глас. И последната частица енергия бе съсредоточена в това да освободи тялото си от нашественика, който й причиняваше всичките тези мъки.

Стегна мускулите на тялото си, напъна се и отново рухна до прозореца.

Раменцата на бебето вече бяха навън. Рейд измъкна докрай мъничкото телце, без да може да повярва в онова, което ставаше. Та той държеше едно истинско малко новородено! Всичко наоколо лепнеше от кръв — бебето, таксито и той самият. Но Рейд не я забелязваше. Единственото, за което бе в състояние да мисли в момента, бе как да съхрани това мъничко същество.

— Ето го победителят! — извика облекчено. Свърши. Слава богу, всичко свърши.

— Той... той добре ли е? — думите й бяха само някакво дихание.

Рейд залюля мъничкото нещо в ръцете си. То бе хлъзгаво и мръсно, и все пак му се струваше, че никога не е виждал нещо по-красиво. Бе невероятно развълнуван. В гърлото му заседна буца, с която трябваше да се пребори, преди да й отговори.

— Да, с изключение на едно.

Нещо не беше наред с бебето. О, боже, с нейното бебе нещо не беше наред! Истерията се надигна и я зашемети.

— Какво?

— Трябва да престанем да говорим за бебето в мъжки род. Момиче е, Шана — погледна я усмихнато. — Имаш дъщеря.

— Момиче? — повтори беззвучно тя. Мисълта бавно проникна до съзнанието ѝ. Дъщеря. Тя имаше дъщеря. — Благодаря ти, Господи — прошепна Шана толкова тихо, че не бе сигурна дали изобщо е изрекла думите.

Никога преди не бе виждал очите ѝ толкова неспокойни. И така яркосини.

— Да, една от онези малки хитруши, предопределени единствено да разбиват мъжките сърца.

Тъй като нямаше абсолютно нищо, в което да я повие, той свали ризата си и я уви с нея. Не беше кой знае какво, но на първо време щеше да свърши работа.

— Предполагам, че искаш да я вземеш — чак не му се щеше да ѝ даде бебето. В тези няколко мига, когато бе първият, който я пое, Рейд се почувства някак странно свързан с това току-що появило се човешко същество.

Шана едва успя да кимне. Погълната от цял водовъртеж емоции, тя не бе в състояние да говори.

Рейд нежно постави малкото шавачо вързопче в ръцете ѝ.

— Не мога да направя нищо с пъпната връв — извини се той. — Да видим дали ще успеем да стигнем до болницата и да намерим някой, който разбира тия неща повече от мен.

Тя отново кимна, сълзи напълниха очите ѝ. Всичко бе свършило и тя държеше в ръце дъщеря си. Нейната дъщеря. Беше като в сън.

— Рейд?

— Да?

— Не зная как да ти благодаря.

Той се усмихна и докосна леко бузката на бебето. „Истинско чудо — помисли си удивен. — Абсолютно чудо.“

— Ти вече го направи.

Той се раздвижи и се измъкна от таксито. Пое дълбоко вечерния въздух, без дори да забелязва миризмата, идваща откъм кофите за смет. Всеки мускул на тялото му бе напрегнат като опъната до край тетива.

Влагата във въздуха се смеси с потта, покрила тялото му. Но той не забеляза и това. Страхотно беше да си жив.

Пое си дълбоко дъх, опитвайки се да се отпусне. Всичко бе свършило и те двете бяха живи. „Екстра работа“ — каза си. Погледна към задната седалка и видя, че Шана е сгушила бебето до себе си. Страхотно!

Светлината, идваща откъм колата, докосна циферблата на часовника му. Той го вдигна, мъчейки се да различи стрелките. Осем и петнадесет. Изпитът вече сигурно бе свършил. Може би все пак щяха да му дадат допълнителна дата. Рейд се усмихна на себе си. Имаше абсолютно извинение, задето го беше пропуснал, но професорът вероятно никога нямаше да повярва.

Но точно сега това нямаше значение. Тя беше жива.

Протегна се и се разкърши, преди отново да влезе в таксито, но този път на предната седалка. Обърна се и я погледна за последен път, канейки се да потегли.

— Всичко наред ли е там отзад?

Само преди миг тя бе толкова изтощена. Откъде ли ѝ дойде тази нова сила? Шана го погледна и се усмихна.

— Напълно.

Това бе всичко, което искаше да чуе. Завъртя ключа на стартера и изкара бавно таксито на заден ход от уличката.

За негово облекчение, задръстването милостиво се бе отляло. Колите се изнизваха в бавно, но постоянно темпо. Движението все още бе трудно, но не и невъзможно. И тъй като нещата вече не бяха спешни, той не бързаше чак толкова.

„Нима винаги е така?“ — помисли си той. Зад него бебето издаде някакъв хленчещ звук.

Тази нощ бе помогнал на едно бебе да се появи на бял свят. По дяволите, чувството бе адски приятно.

— Как ще я кръстиш?

— Джесика — името дойде някъде от нейното минало. Една приятелка, която си бе измислила, за да ѝ прави компания. Сега тя имаше дъщеря, която да я замести. — Джесика Елоиз — рече Шана, усмихвайки се на мъничкото сбръчкано лице на дъщеря си. Знаеше, че баба ѝ би го одобрила.

ГЛАВА 17

— Ще ме изчакаш ли? — запита той, когато спря таксито пред входа на Бърза помощ.

— Всичко е наред, не се безпокой — макар и да нямаше причина, неговата загриженост я караше да се чувства стоплена, защитена.

Той кимна.

— Добре. Ей сега се връщам.

Рейд бързо закрочи към входа. Хвърли се между електронно управляемите врати точно когато те започнаха да се разтварят. Огледа голямото фоайе и откри регистратурата. Имаше три стола, разделени един от друг с дълъг плот. Само единият бе празен. Той видя някакъв мъж с двудневна брада и извадена над колана риза да се приближава откъм голямата чакалня. Човекът имаше измъчено изражение и държеше стомаха си така, сякаш всеки момент щеше да падне и да експлодира.

— Извинете — Рейд бързо мина пред него и застана до гишето. — Случаят наистина е спешен.

— Ей, червата ми горят, човече — оплака се мъжът, но млъкна, като огледа Рейд отдолу догоре. Отстъпи назад. Рейд все още беше без риза, а по джинсите му имаше кръв.

Рейд се наведе над гишето, забелязвайки, че вниманието на служителя е съсредоточено върху него, а не върху болния човек зад гърба му.

— На задната седалка на таксито ми има жена, която току-що роди — той посочи към паркинга. — Тя казва, че лекарят ѝ работи тук.

Рейд нямаше никаква представа дали лекарят на Шана е точно от тази болница, но знаеше, че репликата все пак ще има някакъв ефект. След по-малко от минута една сестра и един санитар, повикани от служителя, се втурнаха към паркинга, тикайки носилката за Шана.

— Ей, внимавайте с нея! — викна подире им Рейд. — Не съм срязал пъпната връв.

Още преди да стигне до паркинга, Шана и Джесика бяха докарани до болницата. Той се дръпна настрана, за да направи място на санитаря. Под погледа му майката и дъщерята бяха отведени към множеството асансьори в задната част на сградата. Рейд остана сам в помещението за бърза помощ.

— Чао — промърмори под носа си.

Извърна се и видя, че няколкото души в чакалнята втренчено го наблюдават. Погледна се и си спомни, че ризата му все още бе притежание на Шана и бе увита около Джесика.

— Страхотно.

Не можеше да върне таксито на диспечера в този вид. Трябваше да се отбие до вкъщи и да се преоблече. Е, време бе да се прости с мисълта, че ще успее да стигне до университета и да хване професора. Утре заран щеше да му се обади в катедрата и да се надява да уговори нова дата. Дипломирането му зависеше от този изпит.

„Ама че нощ!“ — каза си той, прокарвайки ръка през чорлавата си коса. Видя, че една жена се загледа в голите му гърди, докато се приближаваше към входа. Тя явно изобщо не съзнаваше, че устата ѝ е отворена.

Рейд се ухили.

— Внимавайте — предупреди я, минавайки покрай нея. — Тук ти смъкват и ризата от гърба, стига да им дадеш и най-малка възможност.

Подсвирквайки си, той се качи в таксито. Ама че нощ!

Огромна вълна от изтощение заля Шана и тя заспа в същия миг, в който я сложиха на леглото. Спа като мъртва чак до следващата сутрин. Когато се събуди в шест часа, се чувстваше съвсем различна от жената, която махна на таксито миналата вечер. Цялата ѝ умора бе изчезнала. Опита да седне и я заболя много, но знаеше, че скоро ще мине. Нямаше смисъл да се задълбочава в това. Сега бе време да мисли и да прави планове.

Планове за тях двете. Та тя още не можеше да повярва, че е станала майка. Всички тези месеци, през които се бе разхождала с растящата издутината пред себе си, вече ѝ се струваха някаква фантазия. Но фантазията бе станала реалност. Тя имаше бебе.

Бебе. Нейно. Невероятно.

Шана вдигна поглед, когато вратата на стаята ѝ бавно се отвори.

— Някой тук е огладнял — рече сестрата, като влезе в стаята. — Смятате ли да кърмите?

Вместо отговор Шана протегна ръце към дъщеря си. Сестрата весело ѝ подаде детето.

— Позвънете ми, когато искате да я взема — кимна ѝ на излизане.

— Никога — промълви Шана, без да откъсва поглед от дъщеря си.

За първи път виждаше Джесика на дневна светлина. Докосна леко малката ръчичка и потръпна от обич, когато пръстчетата се обвиха около нейните.

— Здравей, аз съм твоята мама. Но предполагам, че вече го знаеш — бебето мълчаливо я гледаше, разтворило широко очи. Сякаш действително я слушаше. — И тъй, как ти се струва светът сега? Голям, нали? Но скоро ще намали размерите си, обещавам ти.

Леко повдигна Джесика, приближи я до лицето си и вдъхна уханието ѝ.

— Хубаво миришеш — тя се засмя. — Не мога да повярвам, че наистина си тук — Шана притвори очи и докосна бузката на бебето със своята. Джесика изскимтя протестиращо. Шана я отмести от себе си. — Ще трябва да свикнеш. Никога преди не съм била майка. Но и ти никога преди не си била бебе, така че сме при равни условия.

Както си седеше тук с дъщеричката в ръце, тя сякаш бе попаднала в някаква приказна страна. Стаята бе боядисана в меки пастелни тонове, топли и успокояващи. Не ѝ бе трудно да повярва, че целият живот ще бъде също такъв. Но Шана знаеше, че това е само една приятна илюзия.

В душата ѝ нахлуха напълно противоположни чувства. Изпълнена бе с благоговение към онова, което току-що се бе случило. Родила бе едно красиво момиченце. Едно съвършено малко бебче. Вече обичаше до болка Джесика. Но в обичта ѝ се преплитаха мрачни мисли и загриженост за детето. Нима това мъничко същество щеше да порасне и да направи същите грешки като нея? А и каква ли майка щеше да е тя? Рийна смяташе, че Елоиз не ѝ е била добра майка. Шана

бе прекарала детството си, копнеейки за обичта и вниманието на майка си. Нима това проклятие щеше да трае вечно?

Не, закле се тя в себе си. Щеше да бъде различна. Ако не друго, поне щеше да даде на дъщеря си оня живот, за който винаги бе мечтала. Един живот, изпълнен с обич.

— Обещавам ти да направя всичко, което мога — спомените от самотното детство отекваха в съзнанието ѝ. — Да те изслушвам и да те обичам, независимо от всичко — на устните ѝ трепна усмивка, когато си помисли за „различията във възгледите“, които имаха с майка си. — Обещавам също, че няма да ти се наложи да даваш дори един светски прием, ако не го искаш, или да дебютираш в обществото или каквото и да е друго от нещата, които се предполага, че трябва да прави една Брейди-Фитцхъг. Ти ще си бъдеш отделна, напълно самостоятелна личност.

Дълго гледа дъщеря си, запаметявайки мъничките черти. Джесика имаше нежна, почти прозрачна кожа, устнички като розови листчета и цял кичур тъничка, много руса коса.

Косата на Джордан.

Мъката я прониза. Никога не каза на Джордан, че е бременна, не искаше той да сподели този миг с нея. Бе по-доволна, че при раждането на Джесика присъства някакъв непознат. Може би не беше честно да не му каже, но нямаше желание да бъде честна. А и инстинктивно усещаше, че Джордан едва ли го интересува.

Джесика проплака отново.

— Извинявай. Закуската пристига — Шана смъкна болничната нощница от рамото си. Имаше да върши по-важни неща от това да се самосъжалява. Дъщеря ѝ имаше нужда от нея.

По график Роджър Брейди щеше да се срещне с членовете на Сенатската съдебна комисия в два часа. Секретарката трябваше да подреди ангажиментите му така, че да има достатъчно време да посети дъщеря си и внучката си преди заседанието.

„Тя се е подредила чудесно“ — помисли си той, оглеждайки се в новия апартамент на Шана. Когато двете с Джесика излязоха от болницата, той им предложи да останат в неговия дом. Но Шана отказа, решена да брани независимостта си. Нае една сестра да ѝ

помага за детето и се премести в по-голям апартамент, близо до офиса. През двата месеца след раждането на Джесика бе успяла да подреди живота си и напредваше с пълна скорост.

Кой би допуснал?

Той вдигна поглед и ѝ се усмихна, когато тя сложи чашата пред него върху черната мраморна масичка. В малкото случай, когато бяха заедно през детството ѝ, той не си спомняше да се е гордял с нея. Но сега изпитваше гордост.

Брейди се намести удобно върху канапето, дръзко щамповано със сини и светловиолетови цветя. Кафето беше горещо, силно и черно, точно както го обичаше. Още веднъж си даде сметка, че тя знае за него доста повече, отколкото той за нея. Изминалите двадесет минути бе прекарал, играейки с Джесика, докато сестрата я взе, за да я сложи да спи. Останали бяха сами с Шана.

— И тъй, как вървят работите?

Шана се настани до баща си.

— Чудесно. Имам отлична сестра и като че ли най-сетне нещата идват на мястото си — тя отпи глътка кафе и погледна баща си. — Отначало Джейн ще идва заедно с мен в офиса. Ако нямаш нищо против.

Брейди вдигна вежди недоумяващо.

— Джейн?

— Сестрата — тя кимна по посока на спалнята. — Смятам да кърмя Джесика до шест месеца — баща ѝ се изкашля, притеснен от деликатната тема. Шана не успя да скрие усмивката си. — Не е най-изисканият вариант, наистина, но бихме могли да се справим, ако решим.

Той замислено остави чашата си.

— Това означава ли, че смяташ да се върнеш на работа при мен? — нищо нямаше да му е по-приятно от това, тя да е близо до него, но не искаше да я притеснява. През няколкото кратки месеца, докато бе в офиса му, присъствието ѝ му бе станало много необходимо. А и действително му помагаше.

Шана се усмихна предизвикателно:

— Само се опитай да ме държиш настрана, сенаторе!

— Не съм и помислял — той взе ръката ѝ. — Липсваше ми, Шана — помисли си за всичката работа, която бе свършила във връзка

с жилищната криза в Илинойс малко преди да излезе по майчинство. — Доста неща поизостанаха.

Тя нямаше търпение да се върне. Искаше пак да работи.

— Можеш да донесеш някои справки и доклади тук. Компютърът ми е свързан с онзи в твоя офис.

Той вдигна ръка, за да спре думите ѝ.

— Не исках да кажа, че се налага да работиш вкъщи. А само да знаеш, че си ни нужна и че ни липсваш. Но някои неща са като това да запалиш свещта откъм двата края, знаеш ли?

Тя знаеше, но знаеше също и че иска да работи. Имаше нужда от пречистващото чувство, че участва в значими неща. Все още изпитваше необходимост да оправдае съществуването си, та дори и само пред себе си. Проектът, в който баща ѝ я бе включил, бе само едно средство към целта.

— Имам доста енергия в резерв, татко. Цели двадесет и пет години я трупях.

— Но това не значи, че трябва да изгориш като фойерверк — той усети бащинската интонация в гласа си и това му подейства добре. — И ако ме беше послушала и не беше се върнала да работиш онази вечер, щеше да родиш Джесика в болницата, а не на задната седалка на някакво мръсно такси.

Шана кимна унесено. Забележката на баща ѝ извика образа на Рейд в съзнанието ѝ, начина, по който я гледаше, когато ѝ подаваше Джесика, ризата му, с която бе увито детето. През изминалите два месеца тя твърде често се сещаше за него, той се появяваше в мислите ѝ дори тогава, когато най-малко очакваше. Предполагаше, че ще дойде да я види в болницата и се почувства разочарована, когато Рейд не се появи. Все още се чудеше кой ли бе той и дали някога отново ще го види. Спомняше си, че бе споменал, че сега завършва политология. Ако останеше на работа във Вашингтон, някой ден можеха пак да се срещнат. Искаше да ѝ се удаде възможност да му благодари както трябва, че помогна на Джесика да се появи на този свят. Поради някакъв каприз помоли да запазят ризата му като спомен, спасявайки я точно когато сестрата се готвеше да я изхвърли.

Шана забеляза, че баща ѝ вече не говори, а само я гледа мълчаливо.

— Е, резултатът щеше пак да е същият — подхвърли тя весело.
— И в единия, и в другия случай щеше да се сдобиеш с най-великолепната внучка на цялото земно кълбо.

Брейди се усмихна, допивайки кафето си.

— Точно това каза и майка ти.

— Мама? — Шана си представи майка си, играеща ролята на щастливата баба, сякаш животът ѝ зависи от това. Макар да ги бе навестила няколко пъти и да бе донесла куп подаръци, тя си оставаше царствената Рийна Брейди, съвършената светска дама.

Брейди разчете съвсем точно мислите на дъщеря си.

— Тя не се отнася към Джесика съвсем като към внуче. Сякаш отношението ѝ все още не е напълно изяснено. Дори още не е решила как ще иска да я нарича Джесика.

— Е, мама ще има поне още девет месеца да обмисли въпроса — Шана се вгледа в лицето на баща си. — А ти? Искаш ли Джесика да ти казва някак другояче, освен „дядо“, когато започне да говори?

— В никакъв случай — разсмя се той. После погледна фотографията в златна рамка на масичката. От нея го гледаше малко кръгло лице с ясни сини очи. Надяваше се очите да не променят цвета си. По отношение на тях той и Джесика си приличаха. Едва напоследък започваше да осъзнава колко важно нещо е приликата. — Просто нямам търпение да чуя тази думичка — Брейди отново погледна снимката и стана сериозен. — Каза ли на Джордан?

— Да — тя си играеше с празната чаша, искаше ѝ се да има още кафе. — Още през първата седмица след раждането. Писах му.

— И?

Тя сви рамене. Цял месец бе живяла в страх, без да посмее да се отпусне.

— И нищо.

Брейди не можеше да повярва.

— Джордан дори не се е опитал да се свърже с теб?

Тя внимателно постави чашката върху чинийката и скръсти ръце в скута си. Изпълваха я противоречиви чувства. Искаше Джесика да има баща, искаше Джордан да разбере, че дължи на дъщеря си нещо повече от гените си. Но не желаше той отново да се появява в живота ѝ и да предявява права върху детето.

— Нито дума. Сега, след като спечели първичните избори, той без съмнение е твърде зает с предизборната си кампания — Шана си спомни Лиз Конуей. Според клюките, тя бе уволнена и като секретарка, и като любовница. Но това нито утешаваше Шана, нито я изпълваше с отмъстително удовлетворение. — Зает е с кампанията или с жените си.

Брейди сложи ръка върху ръката на дъщеря си, опитвайки се да ѝ предложи колкото се може повече утеха.

— Той не те заслужаваше, Шана.

Тя вдигна глава.

— Ни най-малко — съгласи се с лекомислена усмивка. Хубаво ѝ бе да има баща си до себе си.

„Ще се справи“ — помисли си с облекчение той. Спомни си за заседанието и погледна часовника. Закъсняваше.

— Добре. Вече е време да тръгвам.

Тя го изпрати до вратата.

— Благодаря, че се отби, татко — той се извърна и я погледна изненадано. — Наистина ти благодаря.

Посещението му не би трябвало да я изненадва чак толкова.

— Съжалявам, че ми бе нужно толкова време.

Тя не го разбра.

— За какво?

— За да стана истински баща.

Шана го прегърна, дълбоко трогната. После рязко се дръпна, изплашена да не измачка костюма му. Баща ѝ бе известен със своята елегантност. Оправи яката му и се усмихна.

— По-добре късно, отколкото никога, татко.

Той докосна страната ѝ, благодарен за този втори шанс.

— И аз мисля същото.

— И ще ми изпратиш някои от докладите по моя мъничък проект, нали? Започвам да се изнервям. Трябва да се занимавам с нещо.

— С пеленаче в ръцете? — запита той невярващо. Някога Рийна също не бе погълната изцяло от майчинството, но тя си беше Рийна. Шана бе нещо съвсем различно.

В този момент тя гледаше към стаята на дъщеря си.

— Тя и без това спи много. А и нямам намерение да се връщам отново в света на мързеливите богаташи.

— Както искаш. Ще ги изпратя по Хагърти. Той и без това търси повод да намине насам. Ще му е добре дошло.

Шана се усмихна на себе си, като затваряше вратата. Опита се да си представи едрия и тромав завеждащ офиса на баща ѝ в ролята на пъргаво момче за поръчки, но не успя.

ГЛАВА 18

„Голямо блъскане беше — мислеше си Рейд, — докато най-сетне се стигна до този момент.“ Беше почти девет часа преди обед и той бе на път към своята нова работа. Целият тръпнеше от вълнение и очакване. Бързо изкачи стъпалата, водещи към сградата на Сената, като се усмихваше на себе си. Голямо блъскане, наистина, но най-сетне бе тук, след един фалстарт на прага.

Професорът му се бе оказал далеч по-разбран човек, отколкото Рейд бе предполагал през онази нощ, когато пропусна последния си изпит. След като излезе от болницата тогава, Рейд хукна към къщи, за да махне окървавените си дрехи, остави таксито и взе метрото за университета. В последната минута реши все пак да се опита да свари преподавателя.

Професор Хауърд тъкмо заключваше вратата на залата, когато Рейд връхлетя във фойето. Хауърд изслуша невероятния му разказ с ледено мълчание. А после, за първи път, Рейд видя изсушения сбръчкан старец да се усмихва. Хауърд отключи вратата и го побутна вътре. Докато четеше вечерното издание на „Вашингтон пост“, професорът позволи на Рейд да се справи с теста, който бе дал преди това на останалите студенти. Рейд се дипломира със своята група същото лято.

Трудно бе да повярва, че от онази нощ е изминала цяла година. Една година, откакто бе помогнал на Шана да роди своята дъщеря. Понякога Рейд си мислеше за нея, къде ли е и дали си спомня за него. Искаше да я посети в болницата, но на какво основание би могъл? Намираще я за много привлекателна. Още от първия път, когато я видя на плажа. Но тя беше омъжена. А чувството, пулсиращо в него всеки път, когато я погледнеше, бе твърде сексуално, за да допусне, че може да става дума само за приятелство. А така и не бе научил презимето ѝ и не можеше да тръгне от стая в стая из родилния дом, за да я търси.

Знаеше, че щеше да го направи, ако тя не бе омъжена. Но нещата стояха иначе. В някои случаи, мислеше си той, докато се

приближаваше до асансьорите, най-добре бе нещата да се оставят каквито са.

Асансьорът дойде, той влезе и се притисна плътно вдясно. Още шест души се натъпкаха след него, търсейки удобно положение в малката кабинка. Позна един конгресмен, когото бе видял в новините предната вечер. Чувстваше се добре тук.

И все пак, върна се отново в спомените си Рейд, все още не можеше да я забрави. Особено през дългите зимни нощи, когато утрото сякаш се бавеше до безкрайност. Спомни си как изглеждаше тя, когато за първи път я видя на плажа, как го погледна, когато ѝ подаде бебето. Не, тук наистина нямаше нищо платонично. Онова, което изпитваше само при мисълта за Шана, не можеше да се нарече другояче, освен желание.

Асансьорът се отвори на третия етаж. Тук беше. Една табелка на стената го насочи към десния коридор. Преди да кандидатства за това място, цели десет месеца бе работил за конгресмена Калхуун. Млад, динамичен и неоспорим победител, на пръв поглед Джордан Калхуун изглеждаше точно типът актуален политик, с който Рейд би искал да е свързан. Тъй като офисът на Калхуун бе почти толкова нов за политическата сцена, колкото и Рейд, той го сметна за подходящо място за старт и възможна ориентация в политическия лабиринт на Вашингтон.

Но скоро Рейд откри, че всъщност не харесва особено Джордан. Не че имаше нещо конкретно предвид. Думите му бяха искрени, ръкостискането топло, усмивката широка. И все пак нещо липсваше при този човек, нещо в очите му подсказваше на Рейд, че се намира в присъствието на един голям шоумен и нищо повече. Сякаш гледаше през витрината на някакъв магазин и виждаше куп великолепни стоки, които впоследствие се оказваха само картонена имитация. Калхуун оставяше у него същото впечатление.

Принципите бяха нещо, което се продаваше и купуваше твърде лесно, и все пак Рейд смяташе да се придържа към своите, поне за известно време. Колкото и наивно да звучеше, той не искаше да работи за някого, в когото всъщност не вярваше. Не би могъл да пише речи за такъв човек и да знае, че те са само реторика, изречена единствено защото хората искат да я чуят, а не защото ораторът вярва в думите си.

Когато научи от познати, че в офиса на сенатора Брейди се е освободило едно място, той трепна от радост. Мястото не беше точно онова, което би желал, но Рейд изобщо не се съмняваше, че ако разполага с достатъчно време, ще успее да се утвърди като един от авторите на речи. Не се страхуваше от работа.

В по-широк смисъл щеше да му е доста полезно да се запознае с практиките в офиса на сенатора. Това съвпаднаше с целта му да се наложи като автор на политически речи. Открай време се възхищаваше от Брейди и реши да постъпи при него.

Дълбоко в себе си Рейд имаше усещането, че нещата при него се развиват твърде бавно. Беше почти на тридесет, а на тридесет много мъже вече имаха семейство и около пет години зад гърба си по пътя на избраната кариера. Но имаше и такива, които никога нямаше да осъществят мечтите си, а той все пак не бе лишен от такъв шанс. А това вече бе нещо. Съзна, че в резултат на някаква странна игра на съдбата успехът му се изграждаше върху една трагедия. Не искаше да стане така, но винаги се опитваше да постигне възможно най-доброто в която и да е ситуация. С изключение на веднъж.

Тогава той едва не се раздели с живота. А по онова време нямаше намерение да позволи да го убият. Тайлър Пул бе онзи, който трябваше да умре. Дори и сега, единадесет години по-късно, при мисълта за разглеzenia единствен син на фамилията Хемитсвил той усещаше пръстите му да се сгърчват, както онази нощ, около гърлото на Тайлър. По един доста зловещ начин той бе задължен на Тайлър за положението, до което бе достигнал. Ако Тайлър не бе обсипвал Джуди с подаръци и внимание, ако не й бе завъртял главата и не я бе откъснал от него, може би нещата щяха да се развият твърде различно.

Той все още усещаше горчивия вкус на спомена в устата си, вкус на развалени бадеми. Той бе обичал Джуди, наистина я бе обичал. И ако не беше Тайлър, щяха да се оженят. Между Рейд и Тайлър от край време съществуваше скрито съперничество и богаташкият син тържествуваше, когато му открадна обичта на Джуди. Стори го без мисъл, без чувство на отговорност, сякаш ставаше дума просто да избере каква риза да носи през деня.

Джуди, очарована, завладяна, бе попаднала изцяло под магията на съперника му. Само след месец вече бе бременна. Тайлър отрече, че бебето е негово, и я обвини, че се интересува единствено от парите на

семейството му. Родителите му побързаха да потвърдят същото. Тайлър стигна дотам, че започна да твърди как през времето, докато са били близки, Джуди е спала с още цяла дузина мъже. Момичето бе напълно смазано. Чувстваше, че няма никакъв друг изход, освен да посегне на живота си. Рейд беше онзи, който я намери паднала на пода в стаята си, потънала в кръв от вените, които бе срязала в отчаянието си. Трескаво се опита да превърже китките ѝ. Но вече нямаше смисъл.

Поразен от скръб, той тръгна да търси Тайлър. Намери го в единия от клубовете на баща му. Заобиколен от обичайния си антураж, той тъкмо се хвалеше със сексуалните си подвизи. Рейд почти не беше на себе си, когато връхлетя върху него, и ножът на Тайлър остави дълга кървава черта върху дясната половина на гръдния му кош. Обезумял, Рейд избви ножа от ръката му и щеше да го удуши, ако другите не го бяха откъснали от пребитото тяло на Тайлър.

Тайлър се закле да отмъсти. Нямаше никакво съмнение, че семейството му има достатъчно влияние, за да отстрани Рейд за дълго време и ако не да го убие, то поне да го прати зад решетките. Майката на Рейд закле единствения си син да се махне от града. Още на следващия ден той постъпи в армията и никога вече не се върна.

Да, той като че ли наистина трябваше да благодари на Тайлър Пул за всичко това, но тези думи едва ли някога щяха да излязат от устата му. Рейд вече нямаше никаква нужда от разглезените и преситени отрочета на богати родители.

Шана надничаше през рамото на помощничката си, която седеше на компютъра. На цветния дисплей в графична форма бяха изписани статистическите данни, които Шана и нейният комитет бяха събирали в продължение на три месеца. Те трябваше да бъдат включени в една брошура, която Брейди искаше да разпространи, за да получи подкрепа за един нов законопроект, свързан с ограничаването на данъците. Безспорно благородна идея, популярна сред населението, но крайно непопулярна сред законодателите и правителствените сектори, които оцеляваха единствено в резултат на постоянно увеличавания им бюджет.

— Изглежда добре, Шърли — щеше да е сполучливо допълнение към доклада. — Графиките трябва да се дооформят и да са на бюрото

ми до обяд. В противен случай няма да съм в състояние да ги прегледам днес.

Шърли вдигна поглед от компютъра, видимо изненадана. Реакцията ѝ развесели Шана. Знаеше много добре какво си мисли Шърли. Както и другите ѝ колеги, тя я смяташе за непоправима работохоличка. Тя винаги имаше време да издири някой друг източник, да прегледа и някой друг доклад, да поговори още с някой човек. Само за сън никога не ѝ оставаше достатъчно време. С всичко останало успяваше да жонглира по някакъв невероятен начин, както и винаги да включва дъщеря си в графика, независимо колко натоварен е той.

Шърли се завъртя на стола си и застана с лице към нея.

— Да не си решила за разнообразие да минеш нощна смяна?

В съзнанието си Шана вече се бе заела със следващата задача.

— Не.

Шърли притисна ръка към пищната си гръд.

— Смаяна съм. Май че трябва да се погрижиш за твоята настройка за свръхнатоварвания.

Шана не се обиди от закачката. Когато се завърна след майчинството, Шърли бе тази, която отказа повишение, за да ѝ предложи услугите си. Шърли, която се държеше майчински с нея в малкото случаи, когато имаше нужда да се посъветва с някого. Повъзрастната жена лесно би могла да възнегодува, задето Шана тъй бързо пое командуването, но не го направи. Шърли бе истински приятел.

Шана скръсти ръце пред себе си и се подпря на бюрото.

— Забрави ли за партито?

— Пак ли ще събираш средства за кампанията? — Шърли явно не си спомняше.

— Рожден ден — поправи я Шана. — Днес дъщеря ми става на една година.

Господи, толкова бързо беше минала! Цяла година. Годината на първите усмивки, първите думички и първите зъбки. И тя беше там почти за всичко това. Джесика бе единствената причина, поради която понякога успокояваше темпото. Искаше да бъде сигурна, че дори и сега, в тази съвсем крехка възраст, дъщеря ѝ няма да има усещането, че твърде заетата ѝ майка не я обича. Шана всеки ден се кълнеше в себе си, че въпреки бясното темпо, с което бе избрала да живее, детето

никога няма да се чувства пренебрегнато. Решена да спази обещанието си, всеки ден в четири часа тя спираше работа, за да се върне и обядва вкъщи, а после пак се връщаше в офиса. Вярно, че Джесика все още бе прекалено малка, за да оцени този факт, но Шана бе убедена, че той е от значение. И нищо друго не бе толкова важно.

Тя погледна в меките кафяви очи на Шърли.

— Значи идваш?

Шърли Синклер бе с петнадесет години по-възрастна от Шана. От девет години работеше в офиса и бе доволна от положението си. Имаше много хора, които работеха за сенатора с амбицията да се издигнат до по-високо положение в йерархията. Амбицията на Шърли бе да си върши работата и да си получава заплатата. Съпругът ѝ бе шофьор на автобус и тя нямаше желание да заема по-висок пост от сегашния. Тя беше, както би се изразил сенаторът Уитни, „добър човек“. И точно затова Шана толкова се радваше на компанията ѝ.

Макар и да бе ходила на няколко пъти в апартамента на Шана, Шърли никога не бе имала светски контакти с фамилията Брейди извън събиранията през нощта на изборите. Тя се намръщи скептично.

— Аз ли? Едва ли имам да облека нещо подходящо...

Отговорът бе доста странен за Шърли. Доколкото Шана имаше представа, тя пет пари не даваше за модата.

— И какво не е наред на дрехите, с които си сега?

Шърли се огледа. Носеше обикновена черна пола с копринена блуза в малинов цвят, купена на някаква разпродажба.

— Едва ли са най-доброто за толкова изискана сбирка.

Шана сви рамене.

— Не и когато идваш у дома.

Шърли изглеждаше изненадана.

— В твоя апартамент ли ще е партито? — тя естествено бе предположила, че тържеството ще е в дома на сенатора.

— Разбира се.

Учтиво, но твърдо Шана възрази срещу плановете на майка си да отпразнуват рождения ден на Джесика в къщата. Там със сигурност щеше да има клоуни, балони, понита. И куп хора, принадлежащи към огромния кръг познати на Рийна. Шана твърде добре си спомняше подобни празненства от своето детство. Тя се изгубваше сред някаква гора от хора, които изобщо не ѝ обръщаха внимание и я даряваха само

с бегли усмивки, преди отново да се върнат към разговорите си. Не искаше тези неща за дъщеря си. За Джесика всичко щеше да е по-различно, още от самото начало. Рийна фуча и се гневи, но най-накрая неохотно се съгласи.

— Добре, щом ще е при теб, ще дойда — съгласи се Шърли.

Шана кимна доволно.

— Страхотно. В шест часа — тя се надигна. — Доведи и Робърт.

„Ще стане чудесно парти!“ — помисли си щастливо. Не биваше да забрави да се отбие в сладкарницата на път за вкъщи и да вземе тортата на Джесика. Джейн също можеше да я вземе, но на Шана ѝ харесваше сама да се грижи за тези дребни неща. Те ѝ даваха усещането, че живее истински.

Непрекъснато търсеше основания, които да оправдаят съществуването ѝ. Работата в офиса бе част от всичко това, Джесика също. Макар и неведнъж да се събуждаше нощем и да копнееше в леглото до нея да има някой, който да я обича заради самата нея, само защото е Шана, тя знаеше, че човек никога не може да има всичко на този свят.

Извърна се забързано към другия компютър, но се сблъска с някаква стена от мускули. Отскочи настрана, промълви едно извинение и в същия миг очите ѝ се разшириха от изумление.

Рейд!

Хагърти видя странното, замаяно изражение върху лицето на Шана, и се запита дали тя се чувства добре. Той тъкмо водеше новия човек и го представяше на хората в офиса. Макар че можеше да възложи задачата на някой от подчинените си, Хагърти обичаше да върши това лично. Така получаваше съвсем конкретни впечатления от реакциите на хората, които работеха с него.

— Шана, бих искал да се запознаеш с...

— Рейд... — гласът ѝ заглъхна от изненада.

— ... Кинкенън — довърши Хагърти. Той вдигна поглед към нея.
— Значи се познавате?

По време на интервюто миналата седмица Рейд не беше споменал, че познава дъщерята на сенатора. Този факт засили увереността на Хагърти, че не е сбъркал, като го е наел. Харесваше съдържаните хора в екипа си.

Рейд топло се усмихна на Шана. И тъй, те отново се срещнаха. *Да, мамо, наистина има провидение.*

— Познаваме се донякъде — каза той на Хагърти, без да откъсва очи от Шана. Доста бе изтъняла от последния път, когато се видяха. Не само в тялото, а и в лицето. Направо се бе стопила. Но изглеждаше дяволски секси.

Инстинктивно сведе поглед към ръката ѝ. Венчалният пръстен бе изчезнал. Диамантът, с който тя бе проблеснала срещу него на плажа, за да го прогони, също го нямаше. Единственото, което видя, бе една малка изящна ръка е грижливо поддържани нокти, без никакви украшения.

Съдбата действително бе нещо чудесно.

— Рейд току-що постъпи на мястото на Едуард. Има отлични препоръки — обърна се Хагърти към Шана. Забелязвайки погледите, които си разменяха двамата, шефът на офиса изведнъж се почувства тъй, сякаш по невнимание се е намесил в нещо дълбоко лично. — Той ще започне като помощник, докато се ориентира в платформата на сенатора. И евентуално ще напише няколко разтърсващи света речи за баща ти.

Усмивката на Рейд неочаквано отстъпи място на някакво смущение. Той погледна въпросително Хагърти. За какво говореше той?

— Баща ѝ ли? Мислех, че ще работя за сенатора Брейди.

Хагърти го погледна недоумяващо. Възможно ли бе той да не знае?

— Точно така. Сенаторът Брейди е баща на Шана.

— О! — усмивката на Рейд изчезна напълно, сякаш никога не бе съществувала. Очите му потъмняха, но той продължаваше да гледа Шана. После кимна официално.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожице Брейди.

Учтивата фраза замръзна във въздуха. Защо? Тя втренчено се загледа след Рейд, когато Хагърти го поведе със себе си и продължи да го представя на хората в офиса.

Дори и слепец би забелязал внезапно изникналия антагонизъм.

— Какво му стана? — запита Шърли.

— Нямам представа — изрече бавно Шана. — Но да ме вземат дяволите, ако не разбере.

Ако той си бе съставил невярна представа за нея, а бе повече от очевидно, че е точно така, тя имаше право да го знае. Вече не стоеше в ничия сянка, дори и в тази на баща си.

Шана съсредоточи вниманието си върху работата. Щеше да има достатъчно време да научи защо Рейд се цупи.

— Първо ще ида до принтера. А ти побързай с графиките, моля те, Шърли.

И тя изхвърча през вратата.

ГЛАВА 19

— Както виждам, успял си все пак за последния изпит.

Съзнавайки, че това едва ли е най-добрата встъпителна реплика, Шана пристъпи зад Рейд. Но това бе най-доброто, което успя да измисли през тридесетте минути, докато отиде до принтера и се върна.

След задължителното представяне Арън Хагърти бе поверил по-нататъшното въвеждане на Рейд в работата на един младши помощник, който работеше в екипа от около година, Брайън Дженингс. Брайън, слабичък младеж с остра брадичка, тъкмо се бе впуснал в подробно обяснение на процедурите, когато Шана се приближи. Както винаги той я посрещна с лъчезарна усмивка. Усмивката му бе в остър контраст с мрачното изражение на Рейд.

Още една богата глезла, която дължеше всичко на благоволенieto и огромното влияние на родителите си. Рейд не успя да прикрие презрителния си поглед, когато се обърна към Шана.

Очите, които я фиксираха сега, не бяха тези, от които бе черпила сила през онази нощ преди една година. Нощта, когато те двамата бяха в толкова интимна, обвързваща ситуация. Дотолкова, че Шана смяташе, че тя е оставила белег върху всеки от тях. Върху нея със сигурност. Това не бяха очите на приятел, с когото си преживял нещо изключително. А очи на непознат, гледащ я тъй, сякаш тя бе нещо отвратително и само донякъде човек. Шана усети как объркването и ядът се надигнаха едновременно в нея.

— Да, успях да си взема изпита — отвърна студено Рейд.

Думите му някак неуместно увиснаха във въздуха като забравени празнични ленти, намокрени от дъжда.

Гневът постепенно я завладяваше. Е, щом той искаше да е така, чудесно! Последното нещо на света, на което държеше, бе да се занимава с някакъв грубиян, напълно лишен от маниери. Шана понечи да си тръгне.

Но нещо я задържаше, сякаш обувките ѝ бяха залепнали за пода. Е, добре, щеше да опита още веднъж. Вероятно той просто бе много

нервен. Или го притесняваше фактът, че е дъщеря на Брейди. И преди бе попадала в подобно положение. „Беше време, когато този факт притесняваше дори мен самата“ — напомни си Шана.

— Довечера ще празнуваме рождения ден на Джесика — тя се усмихна, макар и малко принудено. — Много ще се радвам, ако дойдеш, защото ти си първият човек, който я видя изобщо.

Чак сега тя забеляза, че Брайън внимателно ги слуша. Стана ѝ неловко, задето друг човек е свидетел на сцената. Но самият факт, че говореше за тези неща пред други хора, трябваше да покаже на Рейд, че няма основание да се отнася неприязнено, каквито и да бяха причините. Не бе направила нищо нередно и нямаше какво да крие, тъй че той не биваше да я упреква.

За един миг Рейд се изкуши да приеме. Щеше да е интересно да види колко е порасло детето, което през онази нощ държа в ръцете си. И да почувства отново нещо от онова благоговение, което бе изпитал пред най-простото и най-велико чудо на света.

Нямаше как да отрече и физическото привличане, което съществуваше между него и майката на детето. Но други неща, които идваха от миналото му, го преследваха. Чувства, прогорили душата му онази нощ, когато Джуди издъхна в ръцете му. Един богаташки син му я бе отнел два пъти — веднъж, когато го изостави, и втори път, когато посегна на живота си. Не, той действително не обичаше богаташките издънки.

— Ще го пропусна, ако нямаш нищо против.

Студенината в отговора му я прониза като стоманено острие. Брайън бе свел поглед към бюрото си, смутен от онова, на което бе станал неволен свидетел. Твърде много харесваше Шана, за да понесе да я унижават по такъв начин.

Тя изправи рамене, тонът ѝ стана съвсем официален. Погледът, който хвърли на Рейд бе достатъчен, за да му се подкосят краката.

— Разбира се. Беше просто едно хрумване — обърна се и тръгна към мястото си.

Не, дявол да го вземе, тя нямаше да се отдръпне като пребито куче, само защото някой ѝ се е намръщил. Така би направила предишната Шана, Шана, която Джордан използваше с нейното неволно разрешение. Нямаше да позволи на никого да я наранява отново по какъвто и да било начин. Включително и този идиот.

Извърна се решително, върна се при бюрото на Рейд и го тупна по рамото. Брайън в същия момент реши да проучи съобщенията, окачени на таблото в дъното на помещението. Разстоянието не беше достатъчно, за да не ги чува, но все пак поне не бе в непосредствена близост.

Рейд вдигна поглед. Почти очакваше тя да изсъска нещо в смисъл знае ли той с кого си има работа и че веднага може да нареди да го уволнят. Но в същото време съзнаваше, че едва ли ще държи особено на мястото си при сенатора, ако той оставя галената си дъщеричка да го води за носа.

Да?

Макар и да трепереше вътрешно, Шана стоеше здраво на краката си, сложила ръце на хълбоците.

— Какъв е проблемът? — гласът ѝ бе тих и настойчив. Но не бе в състояние да овладее напълно гнева си. Той беше там и проблясваше в очите ѝ.

„Великолепна е“ — помисли си Рейд и се почувства възбуден, въпреки многото си предубеждения. Наложил се да призове всичките си лоши спомени, свързани с хора като нея.

— Моля?

— Проблемът ти? — повтори хапливо тя. — Какво има? Ти явно не одобряваш нещо и аз се питам какво.

В следващия миг тя със сигурност щеше да избухне. Най-добре щеше да е да ѝ отговори грубо и да приключи с това. Дори и да имаше последствия, той нищо не можеше да направи. Нямахме време да се занимава с хора, които не бяха постигнали положението си с пот на челото.

— Може би просто не обичам разглезени богаташки дечица.

Думите му изплющяха като плесница. Тя се дръпна и го изгледа смаяно. Как смееше? Та тя се бе борила година и половина, за да се наложи като отделна личност. Година и половина, а той бе заличил всичко това с една небрежна фраза. Нямахме право. Та той нямаше ни най-малка представа коя или какво бе тя.

— А може би, ти просто си една най-обикновена мижитурка. Извинявай, но те мислех за някой, когото познавам. Очевидно съм сгрешила — и тя се отдалечи с подобаващо достолепие.

Брайън реши, че вече е време да се върне и седна до Рейд. Намръщи се неодобрително, а брадичката му сякаш стана още по-остра.

— Доста глупаво от твоя страна да вкисваш дъщерята на шефа.

Дъщерята на шефа. Рейд се зачуди дали на нея ѝ доставя удоволствие да хвърля тая тежка сянка наоколо. Дали другите не се стараеха непрекъснато да ѝ се подмазват от страх да не загубят работата си? Спомни си Тайлър Пул и усети вкус на жлъчка в устата си. Много горчилка се беше натрупала. Тайлър бе същият тип тиранин, перчещ се с парите, положението и с онова, което би могъл да направи на хората, които „не мислеха като него“.

Рейд сви рамене, забележката на Брайън не го засегна.

Ако загубеше тази работа, щеше да си намери друга. Политическата арена бе достатъчно широка и в края на краищата все щеше да си намери мястото. Той наистина се възхищаваше от Брейди, но нещата невинаги ставаха както си ги намислил. Научил го бе още когато беше далеч по-млад.

— Е, и преди съм правил глупости. А тая едва ли ще е последната — зачете се в брошурата, която му бе дал Брайън, но думите си оставаха само думи и смисълът им изобщо не стигаше до него. Само тя беше в ума му, макар и да не искаше да е така. Вдигна очи към Брайън, който все още го гледаше несигурно.

— И какво прави тя тук, все пак?

— Шана ли? — лицето на Брайън грейна като месечина. В най-дръзките си фантазии младши помощникът винаги виждаше дъщерята на сенатора в различни фази на разсъбличане и готовност. — Обикновено се съсипва от работа.

Брайън като че ли говореше сериозно, но Рейд не го познаваше достатъчно, за да е сигурен.

— Това шега ли е?

— Не — Брайън намести очилата с тънки телени рамки на късия си нос. — Просто констатация. Тя започна работа тук след развода си с Калхуун.

Рейд присви очи.

— Това не може да е Джордан Калхуун, нали?

Думите му се сториха някак странни на Брайън.

— И защо не?

Калхуун. Каква жена би се омъжила за Джордан Калхуун? Този човек бе целият блясък и обещания, но с твърде малко съдържание зад тях. Последните избори доказаха, че той умее да привлича избирателите както медът мухите, но усмивката му прикриваше една смразяваща пустота. Ако Рейд не грешеше, предишният му работодател бе целият погълнат от своето самодоволно и пресметливо его. Само жена от същия вид би се съгласила да се омъжи за него. Тази мисъл затвърди увереността на Рейд, че не е сгрешил в преценката си. Имаше много истина в оная приказка за гърнето, което се търколило и си намерило похлупак.

— Вярно, няма никаква причина да не е той. Та какво искаше да ми кажеш? — подкани той Брайън да продължи мисълта си.

Младшият помощник сви рамене. Все по-малко разбираше новия си колега. Ако очакваше да чуе от него нещо непочтително по отношение на Шана, не бе попаднал на верния адрес. Брайън смяташе, че тя е направо страхотна.

— Повече или по-малко тя започна от същото място, откъдето и ти. Като помощник в офиса — Брайън махна с ръка към материалите, струпани върху бюрото. — Сенаторът ѝ възложи работата по проекта за бездомниците, както и куп други неща. И тя се пребори с всичко това. Заслужи сегашното си положение. Идея си нямам как успява. Да ме убият, не бих могъл да работя с такова темпо през цялото време. Знаеш ли, все ми се струва, че тя иска да докаже нещо, като се блъска толкова — Брайън се разгорещи, нетърпелив да изложи теорията си. — В смисъл, че е достатъчно добра да работи тук или нещо подобно — той се ухили. — Но поне на мен не е нужно да доказва нищо.

— Има ли някой, с когото излиза? — „Във въпроса ми няма абсолютно нищо, което да ме засяга лично“ — помисли си упорито Рейд. И все пак го беше задал и с трепет очакваше отговора.

Брайън поклати глава.

— Не, освен ако няма нещо с някой пилот. Непрекъснато лети до Илиноис, за да събира статистики и да прави проучвания за сенатора. Както ти казах, чудя се откъде взема време и енергия за всичко, но много ми се ще да отдели малко и за мен.

— Чух я да казва, че ще си тръгне рано днес — думите на Рейд подчертаха противоречието с онова, което му говореше Брайън. — А работохолиците рядко го правят.

— Дъщеря ѝ има рожден ден. Нали си спомняш, партито, на което тя те покани — Брайън го изгледа съсредоточено. — Но детето за нея е над всичко. Много е миличко. Шана я води тук няколко пъти да ни я покаже. Тя е истинска майка — изражението на Брайън леко се помрачи. — А моята винаги ни сервираше полуфабрикати за вечеря и вечно търчеше по събрания.

Това описание някак не съвпадаше с портрета на Шана, който Рейд допреди малко бе рисувал в съзнанието си. Но някак съответстваше на онова, което бе почувствал, гледайки жената на задната седалка на таксито през онази нощ преди една година.

Той замислено се загледа в посоката, в която се бе отдалечила Шана.

„Не, няма да се разстройвам“ — закле се в себе си за кой ли път Шана. Онова, което някакъв неразвит неандерталец мислеше за нея, нямаше да я безпокои. Ни най-малко. Тя вече бе отвъд това, отвъд мнението на този човек за нея. Бе посветила толкова време и енергия, за да изгради самата себе си в собствените си очи. Грижливо бе издигнала своята защитна стена, която не биваше да позволява на подобни забележки да я нараняват. За да не стане никога вече плячка на такива като Джордан.

Велики боже, та тогава тя дори бе поискала да умре!

Шана внимателно си проправяше път през натоварения обеден трафик с голямата празнична торта, стабилно закрепена на задната седалка. Самата мисъл за това сега я смайваше. През онази нощ тя действително бе искала да се убие заради Джордан. Каква невероятна загуба би било. Без дори да знае, щеше да унищожи два живота. Своят и на Джесика. И всичко, само защото сърцето ѝ се пръскаше от болка, задето съпругът ѝ не държеше чак толкова на нея, че да ѝ бъде верен.

Да кара в бурята през онази нощ бе пълна глупост от нейна страна. При същите обстоятелства днес тя в никакъв случай не би постъпила така. Дори и да не можеше да въздейства на мнението на другите за нея, поне бе в състояние да контролира собствените си реакции.

„А защо тогава ме боли?“ — мислеше си раздразнено, докато паркираше в подножието на сградата. Защо студеният поглед в

зелените очи на Рейд Кинкенън буквално я сряза на две? Та тя дори не познаваше този човек, за бога! И бе в компанията му в продължение само на час, час и петнадесет минути, ако смяташе и двата случая. Какво бе един час в сравнение с целия живот? Нищо. Скучните речи често траеха далеч по-дълго.

Затръшна вратата на автомобила и звукът отекна в закрития паркинг. Празничната торта бе голяма и се наложи да я държи с две ръце. „Трябва да внимавам“ — напомни си тя. Чакаше я голям празник и дъщеричката, която обожаваше. Нито в живота ѝ, нито в съзнанието ѝ имаше място за такива като Рейд Кинкенън, с неговите неоснователни, обременени от предразсъдъци забележки.

Шана се облегна на вратата на кухнята, съвсем изтощена и напълно доволна от себе си. Пое си дълбоко дъх, преди на пристъпи навътре в стаята. Бе направо невероятно как апартаментът ѝ успя да събере толкова хора. Някакво топло, успокоено сияние се излъчваше от нея. Стана страхотно празненство, точно както си го бе представяла.

Джесика нямаше да си го спомня, но всичко бе записано на видеокасата, която щеше да гледа, когато порасне, благодарение на усилията на Хагърти и на оня симпатяга Брайън. Цели четири часа апартаментът на Шана бе център на трескаво оживление. Безброй хора минаха оттам, макар и не всички да останаха задълго. В този хаос вълнуващо се сляха нейният стар и нейният нов свят: хора, които познаваше още от детството си като сенатора Уитни и съпругата му, и хора от офиса като Шърли и нейния съпруг.

Отначало майка ѝ погледна с неодобрение на смесения „произход“ на гостите на партито. Но остана през цялото време, като дори не пристигна претенциозно късно. Шана бе дълбоко трогната, че родителите ѝ като никога дойдоха заедно. Рийна Брейди, ненадминатата светска дама, се оттегли в един ъгъл и разговаря с Шърли, откривайки общи възгледи по много въпроси.

„Да — мислеше си Шана, докато обикаляше из кухнята и се чудеше откъде да започне, — вечерта бе безспорен успех.“

Дори и в душата ѝ да бе останало едно мъничко празно място знаеше, че ще мине.

Прехапа устни. Късно бе, но знаеше, че няма да заспи, колкото и да бе изтощена. Съзнанието ѝ бе твърде напрегнато. Може би ако се заемеше с планината мръсни чинии тази вечер, вместо да търси

услугите на някоя фирма за почистване сутринта, все пак щеше да се справи с това неясно възмущение. Доволна бе, че Джейн преди доста време се оттегли в стаята си. Искеше да остане сама с мислите си.

Сама.

Както бе през по-голямата част от времето.

Горещата вода за чиниите със сигурност бе най-добрият лек за това съзливо настроение, пропито от самосъжаление. Рейд беше виновен. И тя направо го прокле в душата си, задето я накара да погледне на живота си отново по този начин.

Тъкмо започна да трупа чиниите в мивката, когато на вратата се позвъни. Тя намръщено избърса ръце в кърпата и се запъти натам. Наближаваше единадесет. Нямаше представа кой би дошъл толкова късно. Всички знаеха, че празненството ще започне в шест.

Шана хвърли поглед към дневната. Стаята изглеждаше тъй, сякаш през нея бе минал ураган. Сигурно някой бе забравил нещо.

— Кой е? — запита весело тя.

Усмивката ѝ замръзна, когато чу отговора.

— Рейд Кинкенън.

ГЛАВА 20

Шана леко откряна вратата, стискайки здраво бравата. Устоя на желанието да затръшне вратата в лицето на Рейд. Ако го направеше, никога нямаше да разбере какво го е накарало да се появи на прага ѝ по това време на нощта, а тя държеше да знае, ако не за друго, поне за да задоволи собственото си любопитство.

Намръщи се на Рейд, без да скрива неудоволствието си от факта, че се е появил така неочаквано.

— Какво правите тук?

— Хагърти ми каза къде живееш.

Явно не бе особено добър с извиненията и това изгори езика му. Погледна над рамото ѝ към вътрешността на апартамента.

— Имаш ли нещо против да вляза?

— Да, имам — тя се ядосваше на себе си, че му бе позволила да я уязви дотолкова. Но ако не го изслушаше, значи и тя не бе по-добра. Отстъпи назад и отвори по-широко вратата. — И защо Хагърти е направил такова нещо?

— Защото го помолих.

Рейд се огледа, докато влизаше. Не беше онова, което бе очаквал. Не се намираше в разкошна резиденция, показно отрупана със символи на богатството. Беше апартамент. Един доста разхвърлян апартамент, доколкото можеше да прецени, но съвсем непретенциозен.

— Предполагам, е помислил, че ще идвам на партито ти.

Шана почувства, че се напруга като пред решителна схватка. Пулсът ѝ се ускори. Усещаше всеки удар в гърлото си. Изведнъж се усъмни в решението си. Та този мъж ѝ бе почти непознат, а тя го пусна в апартамента! Заля я вълна от неспокойство, но то изчезна при спомена за израза в очите му, когато за пръв път ѝ подаде дъщеря ѝ.

Но после в съзнанието ѝ се появи един друг негов поглед, оня, с който я бе гледал тази сутрин.

— Сигурно сте дошъл, за да продължим духовития си разговор от тази сутрин? — запита саркастично тя.

Той реши, че си го е заслужил. Това и дори повече. Извърна се и я погледна. Изглеждаше малко уморена. И невероятно секси. Роклята, макар и семпла, подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ, а цветът подхождаше на очите ѝ. Спомни си колко добре изглеждаше тя на плажа през онези дни преди осемнадесет месеца. Улови се, че се опитва да си представи как ли би изглеждала без тази рокля върху себе си. Лека усмивка разведри лицето му. Слава богу, че не можеше да разчете мислите му, иначе неприятностите му щяха да станат доста повече.

Начинът, по който той я разглеждаше, не и убегна. Караше я да се чувства нервна, но кой знае защо не ѝ бе неприятно. А сега той се усмихваше. Не, по-скоро се опитваше да скрие една усмивка.

— Кое ви изглежда чак толкова забавно?

— Не, не, че е забавно — Рейд сведе поглед към подаръците, които държеше, и си спомни повода за визитата си. — Дойдох, за да ви дам ето това.

„Това“ бяха две кутии. Едната бе ефектно опакована, с огромна пъстра панделка, върху която бе прикрепено мъничко мече-играчка. Другата далеч не бе така красива. Без съмнение нея той бе опаковал сам. Леко измачканата зелена лъскава хартия обвиваше нещо с размерите на кутия за обувки. Поднесе ги на Шана. Би могла да се закълне, че в този момент той се чувстваше доста неловко.

Нещата явно се бяха променили. Добре.

Шана смутено вдигна очи към лицето му. Не искаше подаръци. Очакваше извинение.

— Хубавият е за Джесика — обясни той. — А другият е за теб. Аз го увих — обясни без нужда.

Тя се втренчи в пакетите. Да не би Рейд да смяташе, че може да изкупи грубото си държание с подаръци? Но пък да не ги приеме, би било още по-грубо.

— Предполагам, че трябва да ги отворя.

— Наистина искам да го направиш. Много е важно, поради ред причини.

Още по-притеснена, Шана седна на канапето и му посочи един стол до масичката за кафе.

— Седни, ако искаш.

Вместо на стола, той седна до нея на канапето, очите му не се откъсваха от лицето ѝ, докато тя бавно и внимателно сваляше обвивката на кутията.

— Сигурно е било много приятно човек да те наблюдава по Коледа — промълви той, нетърпелив тя най-после да го направи.

Тя вдигна очи. Устата ѝ бяха пресъхнали.

— Обичам да се наслаждавам на нещата.

— Приятно ми е да го науча — изрече той бавно, сякаш на себе си.

Шана отново сведе очи, смътно разтревожена от забележката му.

Най-сетне тя свали опаковката и смаяно погледна подаръка. Това беше кутия за обувки. Кутия за мъжки обувки. Някаква шега ли си правеше с нея? Тя вдигна капака. Вътре имаше една-единствена черна обувка. Беше носена, но явно току-що лъсната.

Шана сложи кутията върху масичката, вдигна обувката нагоре и погледна с очакване Рейд. Във вида му нямаше нищо особено, но видът често лъжеше. Джордан приличаше на ангел, но беше хитър като дявол и също толкова безсърдечен.

— Какво е това?

— Тази обувка падна върху крака ми, когато по хирургически начин я отстраниха от устата ми днес следобед.

Тя се разсмя, тръсна глава и му подаде обувката.

— Това ли е начинът ти да се извиняваш?

Той изглеждаше огорчен.

— Това е моят начин да кажа, че бих искал да започна всичко отначало.

Тя му прости. Засега. Защото някога бе проявил съчувствие към нея.

— Аз не бих го направила.

— О! — Рейд предположи, че е заслужил и това.

Шана се усмихна. Само за момент ѝ се бе сторило, че владее положението, но всъщност се чувстваше доста плаха.

Като книжен тигър. Явно не се бе променила чак толкова. Тя въздъхна притеснено. Не, никакви срамежливи теменужки повече, това не биваше да се допуска. Никога.

— Ние вече си имаме наша история, Рейд, и аз не държа да бъде заличена — видя израза на облекчение в очите му и си позволи да се

усмихне. — Онова, на което държа, е едно обяснение.

Дължеше ѝ го. Но от това нещата не ставаха по-лесни.

— За тази сутрин ли?

Тя кимна.

— Отгатна. Какво те накара да смениш посоката напред път? Изглеждаше тъй, сякаш ме мразиш.

— Не точно теб — беше му трудно да я гледа в очите и да си спомня чувствата си тази сутрин. — А онова, което олицетворяваш.

— И какво е то? — запита тя тихо. Дори и да подозираше, че онова, което ще чуе, няма да ѝ хареса, то трябваше да бъде казано, за да се изяснят най-сетне.

Рейд избягна погледа ѝ и се втрени в обувката в ръката си. Изведнъж се почувства пълен глупак. Искаше му се да стане и да си тръгне. Но не, трябваше да оправи нещата помежду им. Беше оскърбил тази жена, а тя не го бе заслужила.

Той се огледа в стаята, където все още навсякъде бяха разпръснати хартиите и опаковките на подаръците. В същия момент започна да изрежда на глас обвиненията срещу Тайлър Пул.

— Привилегирани класи, на които всичко им се поднася на тепсия. И не трябва да се трудят за нищо. И непочтено се възползват от положението си — спомни си Джуди. — И от хората.

Нищо ново. Беше го чувала и преди, изречено гласно или шепнешком зад гърба ѝ.

— През целия си живот съм се борила срещу този стереотип. Срещу него и срещу сенките — Шана замълча, слагайки капака върху празната кутия. — Познавал ли си такива хора? — той бе говорил с твърде много чувство, за да бъде това само едно повърхностно мнение. По някакъв начин е бил наранен, до кръв.

Макар и да смяташе, че е в състояние да го направи, Рейд нямаше желание да говори точно сега. Той сви рамене.

— Някой, от моето минало. Доста отдавна.

— Жена?

— Мъж — *който ми отне жената.*

Шана усети, че едва ли ще ѝ каже нещо повече, а не бе и сигурна дали иска да го узнае. Бе твърде уморена за дълги истории, твърде уморена, за да се впуска в нечий объркан живот. И собственият ѝ емоционален товар не бе от най-леките.

Тя смени темата.

— В кухнята има още малко от празничната торта. Да ти донеса ли? — нервно стана и тръгна натам, още преди да чуе отговора му.

Рейд стана, благодарен за отсрочката. Не знаеше какво би казал, ако тя бе настояла. Нещата бяха твърде лични и го бяха засегнали твърде дълбоко, за да ги споделя с други хора. До момента не си бе давал сметка за всичко това.

— Чудесно, но първо искам да те помоля за една услуга.

Тя спря в очакване. Не можа да прогони надигналото се подозрение. Джордан я бе направил такава. Той ѝ бе отнел невинността, доверието. Лишил я бе от част от собствената ѝ душа. По-лесно можеше да му прости изневярата, отколкото това.

— Бих искал да видя Джесика.

Тогавя защо не дойде на партито? Шана не можа да изрече гласно упрека си. Само му направи знак да я последва.

— Тихо. Тя спи.

Рейд леко пристъпи след нея, наблюдавайки как тялото ѝ съблазнително се движи, вероятно без тя дори да го съзнава.

— Ясно. Какво друго би могла да прави в единадесет и половина вечерта.

Шана го погледна през рамо.

— Не знаеш много неща за децата, а?

— Не, само как се раждат.

Тя се приближи до вратата на стаята до нейната спалня.

— Беше ми казал, че знаеш само как се раждат кученца — спомни си какво ѝ бе говорил, докато Джесика си пробиваше път към белия свят.

Рейд се ухили.

— Ти разшири репертоара ми.

Шана леко открехна вратата и влезе на пръсти. Малка, нощна лампичка във форма на усмихната фея огряваше стаята с меко сияние. Джесика лежеше по коремче в креватчето си, сладко заспала, и яростно смучеше биберона.

Рейд го посочи на Шана. Според него детето явно бе неспокойно. Би се обзаложил, че Джесика е полубудна.

— Прилича на теб.

— Не — прошепна Шана, а обичта засия в очите ѝ. — Не прилича на мен. Тя е красива.

Рейд се зачуди дали Шана изобщо някога се е поглеждала в огледалото.

После се върнаха в кухнята. Тя му отрязва голямо парче торта, сложи го в една от малкото останали чисти чинии и започна да подрежда съдовете.

Рейд опита разкошната мраморна торта, докато я наблюдаваше как действа из кухнята. Питаше се дали го прави нарочно, за да почувства той още по-остро колко неоснователни са били обвиненията му. Нима Шана действително работеше толкова много? Спомни си какво му бе казал Брайън.

— Нямах ли си помощничка?

Тя събра приборите на една купчина.

— Имам бавачка за детето.

Той кимна към чиниите и към хаоса, който цареше в синьобялата дневна.

— Искам да кажа — икономка или нещо подобно?

Думите му извикаха в съзнанието ѝ оплакванията на майка ѝ. Тя потърси място за поредната купчина съдове върху шкафа. Чаши, чинии и вилици бяха разпръснати навсякъде, като войници след въображаема битка. Нямахше нито едно свободно местенце. Тя започна да ги трупва и върху сушилката.

— Не обичам много хора да ми се мотаят тук.

Явно разсъждаваше доста по-различно от повечето богаташи, които бе познавал. Той навлезе още малко в темата, за да види реакцията ѝ.

— И какъв е смисълът да имаш толкова пари, след като не можеш да им се насладиш както трябва?

Дояде тортата и сложи чинийката на най-близката купчина.

Шана се запита дали той действително има някаква мания по отношение на богатите или това бе само уловка, целяща да я свари неподготвена. Нещата сигурно щяха да са много по-прости, ако бе родена в някое обикновено семейство от средната класа, което ходи на пикници и на бейзболни състезания вместо на галаприеми и на политически събрания.

— Парите са на родителите ми, а не мои. Моите пари аз сама си ги печеля.

Той съсредоточено се огледа наоколо.

— Апартаментът ти е доста комфортен за заплатата на един младши помощник.

— Главен помощник — поправи го тя. — А жилището бе купено с онова, което наследих от баба си — тя хвърли кърпата върху шкафа и го изгледа. — Да кажеш нещо против?

Наистина бе отишъл твърде далеч в желанието си да разбере всичко за нея. Трябваше да внимава, за да не я разгневи.

— Не, имам нещо против един човек на име Тайлър Пул. И имам проблем със самия себе си — призна той.

Начинът, по който го каза, я накара да омекне. Може би все пак не бе чак толкова уморена за една дълга история.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Да, но не можеше.

— Някой ден, когато се опознаем по-добре.

— Познаваме се и сега.

Тя нямаше намерение да опознава нито него, нито някой друг поблизо, отколкото в този момент. Имаше си своята работа, и дъщеря си, и отговорности, достатъчни да запълнят едно денонощие от тридесет часа. Не желаше повече усложнения. И със сигурност не и усложненията, които точно сега прозираха в очите на Рейд.

Неспособен да устои повече, той протегна ръка и докосна косите й.

— Има толкова неща, които все още не знаем един за друг.

Тя се отдръпна.

— Ще накарам да ти разпечатат служебната ми биография.

Сега явно бе неин ред да му обърне гръб и да демонстрира студенина. Но нямаше лесно да се отърве, макар и той да знаеше мъдростта на временното отстъпление. Рейд кимна към голямата бяла кутия върху масата.

— Чудесна торта.

Шана се усмихна облекчено.

— Искаш ли още?

Той поклати глава. Онова, което искаше, го нямаше в менюто. А в момента имаше чувството, че не беше и позволено.

— Да ти помогна ли? — кимна към чиниите.

— Не, ще оставя всичко за утре заран. Изведнъж се почувствах много уморена. Пък и шумът може да събуди Джейн. Бавачката на Джесика — поясни тя, когато Рейд въпросително вдигна вежди.

Беше късно. И двамата имаха нужда от сън.

— Е, тогава най-добре ще е да си тръгвам.

Тя го последва в дневната.

— Благодаря за подаръка на Джесика. Ще ѝ е приятно да го отвори утре заран. За разлика от мен тя просто разкъсва нещата.

Рейд се запита дали тя подхожда така предпазливо към живота изобщо. Разполагаше с много доказателства затова, с изключение на факта, че се е омъжила за Калхуун.

А може би именно там бе причината за нейната предпазливост?

Шана вдигна обувката на Рейд от масичката за кафе.

— Да не я забравиш — тя я огледа отново. — Или да поръчам да ми я позлатят?

— По-добре недей — той отвори кутията и Шана сложи обувката вътре. — Ще ми е доста трудно да ходя иначе — погледна обувките на краката си. — Имам само два чифта.

„Явно не е конте“ — помисли си тя, спомняйки си манията на Джордан да купува скъпи дрехи, а после да се отнася с тях като към неща втора употреба.

Рейд тръгна към вратата.

— Значи сме приятели?

— Защо не?

Шана му подаде ръка. Когато той я взе в своята, я обхвана някакво странно чувство, което не можеше да определи. Но то със сигурност я изплаши. Опита се да овладее нервността си.

— Никой по-рано не ми е подарявал обувка.

— На твоята възраст ми е трудно да го повярвам.

Смехът, който подчерта абсурдността на забележката му, внезапно секна, когато очите му срещнаха нейните. Човек трудно се разделяше с навиците и предразсъдъците си и все пак трябваше да ѝ даде шанс, преди да я причисли към някаква категория. А и вината си беше само негова.

— Съжалявам, Шана, наистина съжалявам за държанието си. Стана така, само защото ти събуди много стари спомени, без изобщо

да имаш нещо общо с тях.

— Разбирам.

Той взе кутията за обувки под мишница, но все още не му се тръгваше. Искаше да остане и да говори. Да я опознае истински. Но тя вече отстъпваше зад вратата. Запита се дали не е провалил шансовете си със своята невъздържаност.

— Лека нощ, Шана.

— Лека нощ.

Тя затвори вратата, изолирайки го от погледа си, а после се облегна на нея. „Няма абсолютно никаква причина — каза си мрачно, — ама никаква, сърцето ми да бие толкова учестено.“

Но имаше.

ГЛАВА 21

Рейд закопча предпазния колан на мястото до нея, все още изненадан, че се озова тук. Бяха на път за Илинойс във връзка с проучването на някакъв законопроект. Работил бе в офиса на сенатора не повече от седмица. Една седмица, през която се опита да погълне всичко, ставащо наоколо. Една седмица, в която усещаше присъствието на Шана във всеки миг, след като тя влезеше в стаята.

Необичайно несигурен в себе си, той се опитваше да събере смелост и да намери претекст, за да остане насаме с нея. И тогава съдбата се намеси отново.

Брайън, който обикновено пътуваше като неин помощник, се бе отказал в последния момент поради някакво стомашно неразположение. Щастлив, Рейд предложи да го замести. Шана отначало се поколеба, предугаждайки рисковете на ситуацията. У Рейд имаше нещо, което го правеше различен от другите мъже, с които работеше и които се движеха в жизненото ѝ пространство.

Тя го съзнаваше от самото начало. Но работата бе най-важното и не биваше да позволява на личната си неувереност да се превръща в пречка. И се съгласи той да дойде вместо Брайън.

Моторите на самолета забучаха и стомахът на Шана се сви. От страх. Някакво замайване се спусна върху нея и я обгърна отвсякъде. Това ѝ се случваше всеки път при излитане. И при приземяване. А понякога и по време на целия полет. Когато малкият самолет започна да се плъзга по една от пистите на Националното летище във Вашингтон, тя се вкопчи в страничните облегалки на креслото. Знаеше, че статистически в един самолет е на по-безопасно място, отколкото в някоя кола на земята. Но това не ѝ помагаше. Ужасно мразеше да лети, но пътуването с влак до Чикаго би отнело прекалено много време. А времето бе единственото нещо, което не можеше да си позволи да пропилява.

Всичко ще бъде наред, съвсем наред. Правила си го толкова пъти преди, поне сто пъти. И досега нищо не се е случвало, нали?

Но то винаги се случваше само веднъж.

— Колко ли струват на данъкоплатците тези твои проучвателни екскурзии? — запита разсеяно Рейд.

Тя се принуди да се извърне и да го погледне. Най-сетне нещо, което да отклони вниманието ѝ от излитането. Брайън винаги се опитваше да я разсее с картоиграчески фокуси, които бяха отчайващо несполучливи. Непохватността му толкова я разсмиваше, че забравяше тревогите си около полета.

Искаше ѝ се сега Брайън да е тук.

Опита се да се съсредоточи върху въпроса на Рейд. Дали искаше да я провокира, или тя търсеше в думите му смисъл, който не бе вложил? През изминалата седмица съзнателно го избягваше. Силното физическо привличане я принуждаваше постоянно да страни от него. Човек не трябваше да предизвиква боговете.

— Говориш като любопитен репортер, а не като помощник на сенатор.

Рейд знаеше, че въпросът му не бе най-деликатен, но бе любопитен да научи нещо повече за Брейди. Дали сенаторът действително бе толкова алтруистичен, колкото изглеждаше, или просто бе добър политик. Кой би могъл да хвърли повече светлина върху въпроса от дъщеря му?

— Само се питах.

В тона на Рейд нямаше нищо обидно и тя не се обиди.

— Успокой се. За полета плаща „гражданинът“ Брейди, а не обществеността поради някакъв каприз на „сенатора“ Брейди. Това е частен самолет и частен пилот.

Вече се бяха отделили от земята. Искаше ѝ се стомахът ѝ да не е така свит. Но ѝ бе лошо и леката закуска, която бе погълнала сутринта, сякаш искаше да излезе навън.

— Все пак си има някои преимущества да си милионер на служба.

Той познаваше много богати хора, които бяха скъперници и се радваха да спестят дори и някоя дребна сума. Много от тях, даде си сметка Рейд, също бяха на служба.

— И защо го прави?

Тя смяташе, че е съвсем ясно.

— За да не му се налага да отговаря на обвинения като онова, което ти формулира преди малко.

Рейд се размърда смутено на мястото си, но отговорът безспорно бе в нейна полза.

— Не иска нищо да хвърля сянка върху проектите, защитавани от него. И да пречи на замисъла му.

Самолетът леко се снижи, преди да започне да набира височина. Очите на Шана се разшириха и тя преглътна едно стенание. Не искаше Рейд да го чуе. Дори и да се случеше да загине, нямаше никакъв смисъл той да я смята за страхлива глупачка.

По дяволите, защо се държеше като малко дете?

Бе пребледняла още повече. Той хвърли поглед към ръцете ѝ. Вкопчили се бяха в страничните облегалки като ноктите на отчаяно животно, хванало парче дърво, за да не го отнесе течението.

— Знаеш ли, че кокалчетата ти са побелели?

Предупредителната табелка за коланите угасна и тя най-последно си отдъхна. Бил отново бе овладял положението. Имаше надежда, че и този път ще се справи. Тя отпусна ръце в скута си.

— Често ми се случва при полетите.

Шана изглеждаше така, сякаш лети за първи път.

— Мислех, че летиш често — но това не беше въпрос и знаеше, че е така. Брайън му беше казал.

Шана съзнаваше, че той нито за миг не я бе изпуснал от очи. Шърли я бе информирала ликуващо, че е дочула как Рейд разпитва Брайън. Помощничката ѝ явно смяташе, че двамата си подхождат. И това бе една от причините да се почувства неловко, когато Рейд предложи да заеме мястото на Брайън при това пътуване. Това и фактът, че всеки път, когато я погледнеше, нещо се разтваряше в нея. Всеки път все повече и повече.

Шана продължаваше да гледа напред.

— Наистина летя често.

Той изучаваше профила ѝ. Челюстите ѝ бяха здраво стиснати.

— Но още се страхуваш.

Тя сви рамене. Нямаше смисъл да отрича.

— Да.

— Тогава защо го правиш? — Рейд не разбираше причината, поради която тя работеше толкова много, след като можеше да не

работи изобщо. — В екипа има достатъчно други хора, които биха могли да го правят вместо теб. Защо всеки път да се подлагаш на тази агония?

Агония. Бе намерил вярната дума. Тя се извърна към него. Знаеше, че не е длъжна да отговаря, но искаше да го стори. Рейд явно държеше да разбере.

— Приятно ми е да мисля, че мога да го свърша по-добре от останалите. Дори и да е суета, но се опитвам да направя най-доброто от себе си, и седенето в тази кутия, хиляди метри над земята, за нещастие е част от програмата ми.

— Най-доброто от себе си — повтори Рейд и ѝ се усмихна замислено. — Звучи като някой плакат за набиране на новобранци в армията.

Тя се засмя. Може и така да беше. Но това не омаловажаваше факта, че се стреми да усъвършенства себе си.

— А ти ми звучиш като циник.

Някой ден той щеше да се опита да поизглади остриите си ръбове, но това никак не беше лесно.

— Човек обикновено става такъв след десетгодишна възраст.

В гласа му имаше някаква особена нотка, някаква болка, която никога преди не бе долавяла. Неочаквано, след като толкова упорито пази дистанция, Шана се улови, че желае да научи повече неща за този мъж. Опита се да пренебрегне факта, че знанието бе първата стъпка към истинската интимност.

— Какво се е случило на десетгодишна възраст? — запита тя меко.

— Баща ми умря — това беше преди двадесет години. И все пак дори само от думите го заболя.

— Съжалявам — Шана протегна ръка и я сложи върху неговата, просто като утешение. Докосването прониза и двамата и в него нямаше нищо утешително. Тя дръпна ръката си, внезапно смутена и обърквана.

Той също го усети и за миг му се зави свят. Но му бе адски интересно. Изкашля се.

— Да, така беше. Той беше велик старец — после се замисли върху думата, която несъзнателно бе употребил, и се засмя. — Всъщност, той изобщо не беше стар. На тридесет и девет. Само дето на мен ми изглеждаше стар по онова време — Рейд потъна в спомените

си и за миг му се доця да върне времето, когато бе малък, а баща му още жив. — Но просто не беше честно.

Тя изпита моментна ревност към унесения израз на лицето му. Изражението му бе тъжно, но и някак странно щастливо.

— Хубави спомени?

Усмивката озари цялото му лице.

— Да-а.

Правилно бе отгатнала. В това отношение той бе по-богат от нея. Тя имаше цифри в една банкова сметка. Онова, което притежаваше той, бе безценно.

— Имаш по-добър късмет от мен.

— Не се ли разбирате с баща ти? — естествено бе да го предположи поради тона й. Досега Рейд имаше впечатлението, че тя и баща й са приятели. Няколкото пъти, когато ги бе виждал заедно, дълбоката привързаност помежду им бе повече от очевидна. Нима всичко бе само за пред хората?

— Не, не е така, аз наистина обичам баща си — най-хубавият й детски спомен бе от рождения ден, на който баща й успя да дойде навреме. — Но преди последните осемнадесет месеца просто няха възможност да опозная твърде заетия сенатор.

— Затова ли дойде в офиса? За да опознаеш баща си? — „Що за човек е Шана Брейди?“ — запита се той не за първи път. Какво я движеше?

— Не, просто открих, че работата ми харесва. Сближаването с баща ми бе допълнителен подарък. Политиката ми е интересна — видя, че последната забележка го развесели. — Не е задължително да бъде мръсна игра, ако искаш да знаеш — спомни си какво бе казал Уитни преди доста време и го цитира по памет — Представителите трябва да бъдат и могат да бъдат слуги на народа. Това е една адски добра система, стига да действа както трябва — тя се усмихна, когато още един далечен спомен изплува в съзнанието й. — Като дете обичах да седя горе на стълбите и да слушам баща ми и приятелите му да говорят по различни въпроси и законопроекти. Или по това, какво трябва да направят, за да склонят за гласуването някой заинатил се опонент.

Шана погледна през прозореца на самолета. Небето беше кристално синьо, с изключение на едно чисто бяло облаче. То бе

толкова близо, че ако отвореше прозореца, можеше да го докосне. Имаше нещо ведро и спокойно в това да летиш, стига да не мислиш, че животът ти зависи от някакви машинарии. Тя леко потръпна и отмести поглед.

— Тези разговори ми харесваха много повече, отколкото партитата на мама — тя въздъхна при спомена за отегчителните часове и изкуствените физиономии. — С всички ония празни приказки за това кой какво има, кой къде ще пътува. Дори и на това равнище разговорите не бяха нищо друго, освен претенциозно надскачане. Но никога тези неща не са ме интересували — нито преди, нито сега.

Рейд си спомни начина, по който Джуди му бе говорила за брака си с член от фамилията Пул през нощта, когато се разделиха. Да попадне на приеми, където жените се появяват само в оригинални тоалети на известни дизайнери, бе нейната най-съкровена мечта. Колко различни бяха двете жени! Джуди бе повърхностна, лесно бе човек да ѝ замае главата. У Шана имаше някаква сила, която той намираще за много привлекателна. И много секси.

— Знаеш ли, че си невероятна жена, Шана Брейди?

Би могъл да се закълне, че кожата ѝ придоби една по-тъмна отсянка на розовото при този толкова простиичък комплимент.

Нямаше причина да се вълнува чак толкова. Вече не беше дете и просто водеше разговор. Това всички го правеха, напомни си тя.

— Някой път го кажи на майка ми. Тя смята, че единствената ѝ дъщеря е някакъв вид социален мутант. Вероятно се е надявала на една принцеса по рождение, която да ѝ помага да царува над благотворителните общества и светските събития — Шана неочаквано си спомни угриженото лице на майка си в болницата след катастрофата. — Не, сигурно преувеличавам — поправи се тя. — Напоследък не е чак така. Тя дойде на рождения ден на Джесика, дори и след като отказах да го правим в къщата.

— В къщата? — повтори той.

— Мавзолеят в Джорджтаун, където съм прекарала по-голямата част от детството си. Той винаги изглеждаше така, сякаш там в действителност не живеят хора, а само идват на посещение. Толкова чист го поддържаха камериерките.

Рейд си помисли колко различен е бил животът ѝ от неговия. Той трябваше да работи за всяко нещо, което притежаваше. Но дори и да

нямаше какво да ядат, в семейството му винаги имаше обич. Сега разбираше, че това е компенсирало много липси.

— Не като апартамента ти сега.

Тя се засмя.

— Той невинаги изглежда като връхлетян от ураган. Ти го видя в най-лошия му вид.

Рейд разпери ръце.

— Аз съм разбрано момче. И ще коригирам мнението си, ако ми дадеш възможност.

Имаше нещо приятно и вълнуващо в закачливия му тон.

— Молиш ме да те поканя ли?

— Да, по един доста тромав начин.

Но подеждва. Шана трябваше да признае, че ѝ харесва мекият, ненатрапчив подход, съчетан с чифт много убедителни зелени очи. Поколеба се само за миг, споменът за една друга вечер изплува в съзнанието ѝ. Но това не бе никаква лудост, която да я понесе шеметно. Те просто щяха да бъдат приятели и да вечерят заедно. Нямаше да позволи на спомена за Джордан да съсипе останалата част от живота ѝ. Пък и в онова, което смяташе да предложи, нямаше нищо романтично. Хората непрекъснато общуваха един с друг, без да влагат всеки път някакъв по-особен смисъл.

— В петък, за вечеря?

— Да не би и да готвиш?

Е, едва ли би могла да се появи в кулинарна демонстрация по телевизията.

— Просто слагам нещата в печката. А после те се оправят сами.

— Знаеш как да изкусиш човек — усмивката му се смекчи, когато се извърна и видя лицето ѝ, потопено в ярката слънчева светлина. Да, тя със сигурност знаеше как да изкуси някого, но вероятно не го съзнаваше напълно.

— Ще дойда — обеща той.

Шана потисна една тръпка, която пробяга по гърба ѝ. А може би изобщо не трябваше да го кани?

Рейд усети, че тя се отдръпна вътрешно, и смени темата.

— И тъй, какъв е графикът за днес, след като пристигнем?

Работата. Чудесна, стабилна тема. Територия, върху която се чувстваше сигурна.

— Ще се отбием в офиса на баща ми в Чикаго, за да видим как вървят нещата. После ще идем до центъра за бездомници. Много от проектите, свързани с тях, трябва да бъдат завършени.

Той неведнъж се бе чудил на центъра, за чието изграждане Брейди съдействаше. На думи почти всички политици съчувстваха на бедните. Темата бе толкова банална, както тази за времето, но те не правеха нищо. Брейди активно се бе заел с проблема. Рейд искаше да научи повече.

— Центъра за бездомници, който баща ти подкрепя ли?

Тя разбра въпроса му. Искаше да провери дали това е само поредната показна история. Съмненията му ѝ се сториха основателни.

— Изграден е с държавни средства и не носи никаква печалба — тя си помисли за безкрайните финансови проблеми. Петима души от екипа се занимаваха само с търсене на спонсори и вече просто изнемогваха. — Господи, съвсем е на загуба. Татко непрекъснато се опитва да издейства държавни субсидии, но те все не достигат. Агентите на майка ми също помагат. Досега кърпехме дупките най-вече с частни дарения — съзна, че това бе първият и може и единствен проект, който Брейди бяха подкрепили като семейство. Значи все пак имаше надежда за тях като едно цяло. — Но нещата наистина потръгнаха. От едни порутени бараки в началото сега стигнахме до двуетажна сграда, която може да подслони до сто души. В същото време там да се води и тяхното обучение.

Темата я въодушеви. От всички проекти на баща ѝ този я интересуваше най-много. Да помогне на бездомниците да намерят свое място в живота.

— Знаеш ли колко много от тези хора са неграмотни? Надяваме се, че ако им дадем някаква основа, ще могат да продължат по-нататък и сами. Образованието е могъщ двигател. Знаеш ли колко от тях дори не знаят, че имат право да гласуват?

Рейд я погледна изненадано. И той имаше същото впечатление.

— Смятах, че не можеш да гласуваш, щом нямаш постоянен адрес.

Тя си спомни язвителната забележка на Джордан, когато поиска да даде пари на скитника.

„Защо си правиш труда? Та той не може да гласува.“ *Ти сгреши, Джордан. Той може.*

Шана се обърна към Рейд.

— Много хора правят същата грешка. Но бездомните имат това право. Трябва само да бъдат регистрирани. И те имат нужда да знаят, че думата им все пак означава нещо в този живот — тя бе в състояние да го разбере. Но за да го осъзнае, ѝ трябваша двадесет и шест години. — Сега сме само в началото.

— Защо не се откажеш от политиката и да се заемеш изцяло с благотворителни начинания? Националният център за борба с бездомничеството се намира във Вашингтон. Защо не се присъединиш към тях? Или искаш да правиш кариера?

Макар и да бе на светлинни години от плахата млада жена, която представляваше, когато се включи в кампанията на Джордан, идеята да стои пред тълпи от хора и да ги убеждава да гласуват за нея не ѝ се стори никак привлекателна.

— Едва ли. Но смятам, че правителството все пак може да бъде убедено да предприеме нещо по въпроса. А за да се привлече вниманието на обществеността, трябва непрекъснато да се вдига шум, на всички нива. Но в по-широк смисъл истински прелом може да настъпи само ако нещата се променят на законова основа. Така е в нашата страна.

Рейд скръсти ръце пред себе си и се усмихна с лека ирония. Явно бе в компанията на един абсолютен идеалист.

— Ти действително вярваш в тези неща, нали?

— Напълно — отвърна съвсем сериозно тя. — А ти?

Той се замисли. Напуснал бе Джордан именно заради принципите си. А шансовете да напредне не бяха никак малки, ако играеше по неговите правила.

— Да, като че ли и аз вярвам.

— А твоите политически аспирации?

Рейд поклати глава. Кариерата сега му се струваше нещо съвсем далечно.

— Не, нямам никакво желание непрекъснато да се натягам да бъда преизбран. Предпочитам работата зад кулисите. Тя би ме удовлетворила повече.

Имаше много мъже, които по една или друга причина предпочитаха да стоят извън светлините на рампата и индиректно да

упражняват контрол. За тях главното нещо бе властта. Властта бе куртизанка, на чиито съблазни малцина устояваха.

— Като Ришелъо зад краля?

Писането открай време бе най-голямата му страст. Писането, подчинено на някаква цел.

— Не, по-скоро като Уил Роджърс на заплата. Хората имат нужда да чуват езика, който разбират, думи, които означават нещо за тях. Обикновено им се предлага едното или другото, но не и двете заедно. А не всеки има речника на един Уилям Бъкли. Това обаче не означава, че трябва да им се поднасят само букети от рози, без да се спомене откъде са се появили. Приповдигнатите речи са точно такива — думи, които се раждат от други думи, илюзии, които подхранват следващи илюзии. А ако се вгледаш малко по-внимателно, зад тях няма да откриеш нищо, освен въздух.

— И ти си човекът, който ще пише ясни и смислени речи?

Той се ухили. Шана явно бе решила да го дразни. Но продължи играта.

— Точно аз съм човекът.

Тя стана сериозна.

— Защо реши да работиш при баща ми?

Защото много харесвам типове с бели цилиндри.

— Защото си има собствен самолет.

Усмивката ѝ бе топла и невероятно прелъстителна заради искреността си.

— Разбирам.

ГЛАВА 22

— Съжалявам, госпожице Брейди, но няма начин да излетим в тази буря. Боя се, че трябва да останем и през нощта.

Шана се загледа през огромния панорамен прозорец на хотел „Амбасадор“. Резервирала бе стаи и за тримата тук, близо до летището, когато видя, че бурята няма намерение да стихне. Навън небето бе тъмно, потискащо сиво. Цареше полумрак, макар че слънцето щеше да залезе най-малко след два часа. Дъждът яростно шибаше стъклото, като ядосана ръка, която се опитва да я пропъди от прозореца.

Тя обезсърчено кимна на пилота. Нищо не можеха да направят при това време. Дъждът бе надвиснал още от сутринта, когато пристигнаха в Чикаго. И все пак смяташе, че ще престане, докато стане време да тръгват. Но към два часа загуби всякаква надежда.

Стихията връхлиташе на безкрайни пристъпи, разтърсваше прозорците и виеше злокобно. Шана потръпна и си помисли за бездомниците, които нямаха подслон тази нощ.

— Благодаря, Бил — тя се отдръпна от прозореца. Наистина мразеше да бъде отделена от дъщеря си, но нямаше да промени нищо, ако продължи да стои тук, в напразно очакване дъждът да спре. — Не си ти виновен — въздъхна и прокара ръка през русата си коса, бухнала от влагата. — Рано или късно щеше да се случи.

Рейд се запита какво ли има пред вид, докато пилотът се отдалечаваше. Останаха сами във фойето. Думите на Шана му прозвучаха доста странно. Може би пак бе смятала да работи в офиса до късно през нощта и се ядосваше, че плановете ѝ бяха осуетени.

Седнал в едно кресло във фойето, той не я изпускаше от очи. Да я наблюдава напоследък бе станало едно от любимите му занимания. Запомнил бе всяка извивка на тялото ѝ, всяко нейно изражение. Не бяха оставали сами от рождения ден на Джесика и все пак бе странно спокоен. Мълчанието помежду им бе приятно мълчание. С Шана не му се налагаше да претегля всяка една дума. Нямаше преструвки, нямаше

игри. Всичко бе естествено. Запита се дали и тя се чувства по същия начин.

— Като че ли най-сетне ще бъдеш принудена да спреш за малко.

Тя се усмихна унесено, в мислите си бе при Джесика. *Съжалявам, мъничкото ми. Бурята попречи на мама да се върне.*

— Имам си персонален компютър.

Вечерта им бе подарена по един каприз на съдбата и той имаше намерение да се възползва максимално. Искаше да говори с Шана, а не да гледа как пръстите ѝ летят по някаква клавиатура, докато несъзнателно хапе долната си устна.

— Ами ако ти открадна щепсела?

Тя го погледна озадачено, после съзна за какво говори.

— Персоналният ми компютър работи на батерии.

„Непоправима е“ — реши той, но нищо не му пречеше да опита.

— Както и ти, явно!

Тя отново се извърна към прозореца, пожелавайки си отчаяно едно синьо небе. Потръпна и заразтрива с ръце раменете си. Тъмносините ръкави леко се набраха под пръстите ѝ.

— Не се безпокоя за работата си.

Тъй като познаваше всеотдайността ѝ, Рейд естествено бе предположил, че е загрижена най-вече за проекта, върху който се трудеше заедно с баща си. Той се приближи.

— А за какво тогава?

Тя въздъхна. Знаеше, че е глупаво. Но не можеше да промени чувствата си.

— Не обичам да съм далеко от Джесика нощем. Тя има нужда от мен, за да я сложа в леглото.

Рейд искаше да изглади бръчката, очертала се между веждите ѝ, с върховете на пръстите си, да докосне нежната мамеща кожа.

— Е, все трябва да си пропуснала някоя и друга нощ.

— Нито една — отвърна тя гордо. Не бе лесно, но успя. А си заслужаваше усилието.

Рейд я погледна, обожанието се примеси с недоверие.

— Откакто се е родила Джесика, не си я оставяла нито една нощ? — бе просто невероятно при нейния свръхнатоварен график.

Шана поклати глава.

— Никога — тя скри свитите си в юмруци ръце в гънките на полата. — За децата е важно да усещат сигурност, да знаят, че винаги могат да разчитат на някого — безпомощно свиваше и разпускате юмруци. Но не можеше да направи нищо. — Да виждат познатото лице над себе си нощем, когато наоколо е тъмно и страшно.

Докато говореше, гласът ѝ бе станал тъжен и замислен. Той изпита внезапно желание да я вземе в ръцете си и да я утеши, но мястото не беше подходящо.

— От собствен опит ли говориш?

Меланхолична усмивка се появи на устните ѝ.

— Говоря поради липса на опит. В детството си бях обградена от цял полк бавачки и гувернантки. Някои бяха мили, други не чак толкова.

Имаше една, която си спомняше много добре. Жена с остри черти, която се присмиваше на страха ѝ от тъмнината и я караше да спи на угасена лампа. Цели шест месеца тя с ужас очакваше всяка нощ, преди бавачката да бъде уволнена. Шана пребледня и отслабна. Елоиз бързо се досети за причината и веднага обърна внимание на сенатора. За щастие, Джейн бе съвсем различна. Шана знаеше, че дъщеря ѝ е в сигурни ръце. Но това не бе достатъчно, за да я успокои.

— И на всички тях им плащаха, за да бъдат с мен.

Рейд долови ехото на самотата в гласа ѝ и му стана жал за малкото момиченце, което е била.

Тя се отърси от унеса си и му се усмихна.

— Дори и нищо друго да не дам на Джесика, тя поне ще има чувството, че е обичана. Искам да ѝ осигуря една основа, която да ѝ позволи уверено да се движи из света. Да ѝ дам кураж да се заема с различни неща, защото ще знае, че има кой да я спре, ако се наложи, и кой да я поощри, ако трябва.

— А теб не е ли имало кой да те спира? — по израза на лицето ѝ Рейд разбра, че Шана иска да приключи този разговор. Вероятно смяташе, че е отишла твърде далеч.

— Баба ми, ако беше наблизко — Шана се отдръпна от прозореца. — Е, щом ще вали цяла нощ, бих могла да си ида в стаята и...

Той я спря с едно леко докосване по рамото.

— Какво ще кажеш да вечеряме?

А защо не един сандвич, поръчан в стаята. По-късно.

— Мислех да вкарам последните статистики в персоналния си... Той не й позволи да довърши. И без това работеше прекалено много.

— От време на време трябва да спиращ и да хапваш по нещо. И без това си прекалено слаба.

Тя сведе поглед, изненадана от забележката му.

— Прекалено слаба ли съм?

„Думата наистина бе груба“ — реши той. А тя се притесняваше от всяка критична бележка. Рейд леко се усмихна и хвана ръката й.

— Добре — елегантна, с тенденция за отслабване — той несъзнателно понижи глас, очите му галеха кожата й и най-сетне докоснаха лицето. — А един мъж трябва да има за какво да се хване.

Тя демонстративно освободи ръката си.

— Добре, да вечеряме. Да хапнем нещо в хотела. Така после веднага ще мога да се заема с работата си.

Той вече я водеше към най-скъпия ресторант в задната част на сградата, гледащ към булеварда.

— Странно, аз имах същата идея.

Тя вдигна поглед и видя в очите му неща, които не искаше да вижда. Опасни и много вълнуващи.

— Не, не си имал.

Усмивката му стопли кръвта й.

— Сега наистина ме хвана.

Шана извади картата на стаята от чантичката си и я мушна в процепа над бравата. Предпочиташе да има ключ, но с прогреса не можеше да се спори. Вечерята продължи два часа, много повече, отколкото бе възнамерявала. След като вратата се отвори, тя се извърна и застана на прага.

— Беше много приятна вечер, Рейд.

Той не искаше вечерта да свърши. Погледна часовника си.

— Но сега е само седем и половина. Това едва ли може да се нарече вечер.

Шана вече разбираше защо той вярва в способността си да пише политически речи. Бе в състояние да постави на дискусия и най-обикновените неща.

— О? — запита тя развеселена. — И какви са аргументите ти?

— Трябва да си навън поне до единадесет часа. Тогава вече е вечер — стоеше толкова близо до нея, че сигурно чуваше как бие сърцето ѝ. — Помисли дали не можеш да се примириш с компанията ми и през останалите три и половина часа?

Шана отстъпи назад. Рейд бе запълнил пространството около нея много повече, отколкото би искала. И все пак нямаше сили да се отдръпне напълно.

— Ако искаш да влезеш и да пийнеш нещо...

Нямаше намерение да ѝ позволи да го отпрати. Но страстта го караше да бъде внимателен и той забави отговора си няколко мига.

— Защо не.

След Джордан тя бе подозрителна към всичко, освен директния подход, за да не попадне отново в поредния емоционален капан. Веднъж ѝ бе повече от достатъчно.

— Само така казваш.

Рейд се усмихна небрежно.

— Бих искал да вляза и да пийна нещо.

Колкото и да се опитваше да се съпротивлява, усмивката и обезоръжаващите му маниери преодоляха защитните ѝ стени. Независимо дали го съзнаваше или не, мъжът бе целият стаен сексапил, а тя имаше чувството, че той го съзнава. Шана тръсна глава и се засмя, отваряйки вратата достатъчно широко и за двама им.

— Моля, заповядайте — запъти се към малкия бар в хола. — Нямам представа какво има тук.

Точно сега пиенето не го интересуваше особено. Той се отпусна на дивана и разкърши рамене.

— Опитай се да импровизираш нещо. И да ме изненадаш.

В шкафчето имаше няколко вида алкохол. Шана извади бутилка джин, наля известно количество, което ѝ се стори достатъчно, и го смеси със сода, докато то придоби горе-долу съответния вид. Нямаше понятие от съотношенията. Самата тя пиеше много рядко и винаги някой друг го приготвяше. Но веднъж бе гледала как правят джин фис.

— Наздраве! — подаде му високата чаша с течност с лек розов оттенък.

Рейд я огледа подозрително, преди да опита. После се закашля, изкриви лице и остави чашата на малката масичка с категоричност,

която отекна в стаята.

Шана не успя да сдържи усмивката си при измъченото му изражение.

— Нали каза да те изненадам.

— Да ме изненадаш, а не да ме отровиш — той отново се закашля, после се втренчи в чашата, сякаш очакваше тя да се задвижи от само себе си.

— Какво е това нещо?

— Джин фис. Много го харесвам.

Той побутна питието още по-далеч върху масичката.

— Не се обиждай, но точно този едва ли би ти харесал. Забрави изненадите и просто ми налей уиски с лед.

— Знам какво е това — и за да го докаже, тя вдигна високо кофичката за лед.

Рейд погледна питието, от което току-що се бе отказал.

— Не поемам никакви рискове.

Тя му подаде чашата, после наля малко „Кахлуа“ и мляко за себе си.

— Значи залагаш на сигурно? — той кимна към питието ѝ.

Шана отпи глътка от тумбестата чаша, преди да седне.

— Обичам главата ми винаги да е бистра. За да не губя контрол над себе си.

Рейд бавно отпи голяма глътка и се наслади на начина, по който алкохолът проникна в тялото му, топло и приятелски. Изучаваше я под лекото му възбуждащо въздействие. Шана бе кацнала на ръба на канапето с подвити крака, сякаш всеки миг щеше да скочи. Държеше чашата си с две ръце. Самоконтролът очевидно бе нещо много важно за нея.

Рейд остави чашата на масичката. Нямахше нужда от алкохол, за да го затопли. Достатъчно бе само да я погледне.

— Никога ли не се отпускаш, Шана?

Настойчивият му поглед я притесни още повече.

— Разбира се, че се отпускам. Даже и сега си почивам.

Рейд леко прокара ръка по гръбнака ѝ. Тя почти се разпадна на части.

— Напомняш ми войник, застанал мирно.

Шана сведе поглед към чашата. Не биваше да му позволява да влиза. Къде ѝ беше умът?

— Добрата стойка е от значение — промълви тя.

— Както и това да се забавляваш — той се облегна назад и кръстоса бедра. Ръката му се отпусна на гърба ѝ. — А ти забавляваш ли се, Шана?

Тя си обеща, че няма да му позволи да я притисне в ъгъла. В емоционален смисъл Джордан винаги бе правил именно това. Нямахше да има повече хора като него в живота ѝ.

— Смятах, че точно това правим тази вечер — тя присви очи. — Или ти не би го нарекъл така, докато не се озовем заедно в леглото? — бе същият като Джордан, само че го правеше за свое собствено удоволствие. Каква глупачка бе да допусне друго, дори и за момент!

Рейд съзна, че бившият ѝ съпруг е свършил добра работа. Тя цялата беше в белези.

— Къде ще се озовем тази или някоя друга нощ — изрече той меко, — сега действително не е най-важното.

Гласът му пълзеше под кожата ѝ. Той ѝ влизаше под кожата. Не можеше да позволи да се случи. И все пак имаше чувството, че Рейд разбира толкова неизречени неща. Ако всичко бе само театър, той действително бе страхотен актьор. Искаше да му вярва, но не можеше да забрави урока, заплатен с толкова страдания.

— И кое е най-важното? — запита тя, но съвсем не така настойчиво, както ѝ се искаше.

Той започна да навива един кичур от косите ѝ на пръста си. Шана се отдръпна, леко потръпвайки, когато те се закачиха по пръстите му.

— Най-важното е, че се боиш да се отпуснеш и да се забавляваш. Боиш се от чувствата си.

Тя се стегна и се отмести още по-далече от него на дивана.

— Какво знаеш ти за чувствата ми?

— Ами... — той плъзна пръст по шията ѝ и видя как очите ѝ потъмняха от желанието, което се опитваше да отрече, — ако не греша в предположението си, те са същите като моите.

Тя стана.

— Красива фраза — когато си заплашен, атакувай. Това бе едно от първите правила за оцеляване, които бе научила на политическата

арена.

Той се надигна бавно. Когато се изправи, сякаш изпълни цялото пространство. Тя нямаше къде да избяга.

— Никога не си служи с празни фрази. Нито в речите, които пиша, нито в живота си. Красивите фрази са за хора, които играят игрички.

Шана сведе очи към питието в ръцете си, избягвайки очите му. Но не от страх. А от инстинкт за самосъхранение.

— След като не играеш игри, как ти се забавляваш?

Тялото му бе само на сантиметри от нейното. Потъваше в топлината, която се излъчваше от него.

— Като съм честен. Като подбирам с кого да прекарвам времето си.

Тя настойчиво погледна към вратата.

— Мисля, че е време да си тръгваш.

Рейд взе чашата, която тя все още държеше, и я сложи на масичката.

— Не.

Шана се опита да събере кураж, искаше ѝ се коленете ѝ да не са омекнали като масло.

— Изобщо не ме интересува какво мислиш и какво чувстваш.

Рейд не ѝ повярва.

— Колкото и странно да е, аз се интересувам.

— От себе си ли?

Защо не? Всички мъже съсредоточаваха чувствата си няколко сантиметра под колана. И това бе научила от Джордан.

— Не — Рейд зарови пръсти в косата ѝ. — От онова, което ти мислиш — очите му унесено докоснаха устните ѝ и влудяващо ги замилваха. Шана остана почти без дъх, пулсът ѝ лудо биеше. — И от онова, което чувстваш.

— Какво правиш? — въпросът ѝ бе само шепот.

Усмивката му бе нежна, влюбена. И я погуби напълно.

— Трябва ли да питаш...

Пръстите ѝ се забиха в рамото му. Искаше да го отблъсне. Но вместо това се бе вкопчила в него.

— Не искам...

Той не я остави да довърши.

— Ще те целуна.

Думите се плъзнаха покрай устните ѝ и я накараха да се разтрепери.

Насили се да говори, макар че всичко в нея тръпнеше.

— Не искам да го правиш — повече от всичко на света искаше Рейд да я целуне. И нищо не я плашеше повече.

Той спря и се вгледа дълбоко в очите ѝ.

— Честно?

Приковаваше я с поглед, приковаваше я толкова сигурно, че на Шана ѝ идваше да се разплаче. Тя навлажни устни.

— Аз, всъщност...

— Ако наистина искаш да си тръгна, ще го направя. Ще остана само ако и ти го желаеш. Трябва да е взаимно, Шана, или изобщо да не се прави — разкъсван от желание, Рейд с мъка владееше гласа си. Та той копнееше за нея още от мига, когато я видя на плажа.

— Само го кажи. Кажи ми да спра и ти обещавам, че ще си ида и ще те оставя на мира.

Тя простена, привлече надолу лицето му и притисна устни към неговите. Искаше го.

О, боже, колко искаше тя този великолепен интимен контакт с мъж! Повече от всичко на света желаше да се чувства жена, истинска жена. Мечтаеше за това неудържимо опиянение на сетивата, обещано ѝ някога толкова отдавна, когато тялото ѝ за първи път бе закопняло да бъде обичано. Опиянението, което никога не позна с Джордан.

Онова, което бе на път да направи, бе абсолютно нелогично, граничещо с лудостта. Също като да скочиш от самолет. И тя щеше да го направи по своя воля.

И без парашут.

Единственото, което я чакаше долу, бе земята, и сега тя се приближаваше с невероятна скорост.

ГЛАВА 23

Рейд трябваше да събере и последния остатък от волята си, за да се откъсне от приковаващия магнетизъм на целувката ѝ. В никакъв случай не бе очаквал толкова страст и толкова жажда. И от двамата им.

Задържайки дъх, той вдигна Шана на ръце и я отнесе в спалнята.

Състоянието на ума и тялото ѝ можеше да се сравни само с карамел, пуснат в кипяща вода. Той я желаше, наистина я желаше. Шана го усети и пламъкът лумна и в нея.

Но когато Рейд я повали на килима, старите страхове се върнаха и се преплетоха с нови. Тя не искаше интимни връзки с никого. Отношенията ѝ с Джордан бяха прекалено мъчителни, за да рискува отново подобно нещо. Знаеше, че на финала не я очаква нищо, освен пустота и чувство за неадекватност.

И все пак...

И все пак Рейд я накара да закопнее всичко това да стане възможно.

— Рейд, мисля, че... — не бе в състояние да говори, макар и необходимостта да протестира да бе затаена дълбоко в нея. Думите заглъхнаха на устните ѝ като капчици роса, плъзнали се от листенцата на цветето към жадната земя в същия миг, когато той я докосна, в същия миг, когато я обгърна с поглед.

Копнежът се бореше със страха. Но копнежът се оказа по-силен.

— Ш-ш-т — с нежни ръце той отмести косата от лицето ѝ. Откак я бе видял на плажа преди толкова време, не си я бе представял по друг начин, освен сама в някаква стая с него, с трептящото помежду им желание.

Тя болезнено жадуваше за докосването му, искаше да го усети с всяка частица от тялото си. Толкова дълго не го бе правила, толкова дълго...

— Мисля, че... — започна отново тя, но явно неохотно.

Той целуна един след друг клепачите ѝ, които трепкаха под устните му.

— Мислиш прекалено много, Шана.

Нямаше сили да отвори очи, тялото ѝ бе отпуснато, упоено, макар цялата ѝ душа да пулсираше от напрежение. Устните му сякаш съживяваха всеки нерв по лицето и шията ѝ.

Какво правеше той с нея? От най-малкото докосване сякаш се разпадаше. Разкъсваха я напълно противоположни чувства. Готова бе, но се колебаеше. Усещаше се слаба и силна едновременно. Вярваше, че е много стабилна, и в същото време всичко в нея като че ли се бе втечило. Водовъртеж от чувства, връхлитащи едно след друго.

— Не играеш честно — простена тя. Само една част от нея успяваше да се противопоставя на лудостта, на шемета, който я поваляше. Всичко останало се стремеше към него, макар и да бе сигурна в последващото разочарование.

И все пак, ако поне веднъж, поне един-единствен път...

— Аз въобще не играя — Рейд спря и се взря в очите ѝ, напълно сериозен. — Казах ти — никакви игри, Шана — дланите му бавно се плъзнаха по раменете ѝ. — Искам те още от оня миг, когато те видях на плажа.

Като че ли бе преди милион години и в същото време вчера.

— Но ти с нищо не го показва — тя си спомни изненадата си, че той отстъпи толкова лесно. — А просто си отиде.

— Но тогава ти бе омъжена — напомни ѝ той. После сведе глава и леко целуна шията ѝ. Нещо под устните му лудо запулсира. Реакцията ѝ увеличи собствената му възбуда.

Виеше ѝ се свят, тя с мъка свързваше думите.

— И това е било от значение?

— За мен да — прошепна той до кожата ѝ, предизвиквайки вълни на неустойимо желание.

Топлина се разля по тялото ѝ, всяка частица от него запламтя. Изминали бяха почти две години, откак бе изпитвала подобно нещо, две години, откак някой я бе докосвал толкова интимно. Не бе позволила да ѝ се случи. И сега бе нетърпелива, толкова нетърпелива.

Но нещо в нея се отдръпна при спомена. Защото копнежът ѝ винаги оставаше незадоволен, жаждата ѝ нито веднъж не бе утолена. Не искаше да се втурва към някакъв връх, трепетна, искаща, само за да се озове сама в подножието му. Не би могла да понесе отново това разочарование.

Накарай ме да ти повярвам, Рейд!

Тя подпря длани на гърдите му с намерение да го отблъсне, но успя само да се вкопчи в ризата му.

— Рейд...

Паника и протест се преплетоха в начина, по който изрече името му. Той усети страха ѝ. Виждаше го в очите ѝ, долавяше го в гласа. Но защо? Нима Джордан по някакъв начин бе изкривил представите ѝ? Нима бе съсипал онова, което можеше да бъде най-прекрасното нещо между един мъж и една жена?

Рейд взе лицето ѝ в ръце, гласът му бе тих и нежен.

— Няма да бързам, Шана, обещавам ти. Ще правим всяка стъпка заедно.

Не лъжеше.

И я поведе бавно и нежно. Огънят бе много силен и все пак Рейд ме разкъсваше дрехите, нетърпелив да стигне до тялото ѝ, да получи удоволствието си и да приключи с това. За него то не бе единственото нещо. Той се опитваше да ѝ *достави удоволствие*. Мисълта проблесна в съзнанието ѝ, като ярка комета, осветила тъмното небе.

Шана бе готова да се разплаче.

Една фантазия се бе превърнала в реалност. Тя плъзна ръце по твърдия му мускулест гръб и го притисна към себе си. Не, не бе сън. Той беше тук, до нея, и галеше всеки сантиметър от тялото ѝ. Целуваше лицето, очите, шията. С всяка целувка тя разцъфтяваше, потапяше се в някакви тъмни, екзотични пространства, където никога преди не бе попадала.

Шана се помъчи да отвори очи, смътно съзнавайки, че се носят нанякъде, съвсем притихнали. Искаше да го види.

— Още сме с дрехите? — запита изумено.

Беше така невероятно сладка, че Рейд щеше да се разсмее, но не го направи. Някакъв инстинкт му подсказа, че ще е грешка.

— Ще се справим с това. Но не и прекалено бързо — предупреди я той. Усмихна се лукаво, докато бавно разкопчаваше най-горното копче на блузата ѝ. — Помниш ли как разопакова моя подарък? Каза, че обичаш да се наслаждаваш на нещата. Много мислих и реших, че твоят подход действително има някои преимущества.

Рейд я гледаше, докато отваряше копчетата едно след друго. Очите ѝ бяха разширени от очакване, тъмни от неподправената страст.

Усети как тя затрепери под дланите му.

— Няма да те нараня, Шана. Кълна ти се, няма да те нараня — докосна за миг лицето ѝ, като му се искаше да прочете мислите ѝ. — Вярваш ли ми?

Тя кимна бавно, като хипнотизирана. Очите ѝ нито за миг не се откъсваха от неговите.

Рейд бавно свали блузата ѝ с нежно, галещо движение. Тя незабелязано се плъзна от ръцете му на пода, последвана от белъто от тъмнолилава дантела. Долови лекия стон на Шана, когато гърдите ѝ напълно се откриха за докосването му.

— Ш-шт — прошепна той, борейки се с настояването на собствената си плът.

Колкото и една част от него да я искаше още сега, в същия миг, той не можеше да я изплаши, не можеше да даде израз на онова, към което толкова егоистично се стремеше. Много по-важно от самото сексуално удовлетворение за него бе да доведе и двама им до екстаза, който ги очакваше. Нямаше да му стигне да се озове на върха сам. Удоволствието и радостта щяха да дойдат, едва когато и тя стигнеше дотам, само на един удар на сърцето преди него. Когато видеше изражението на лицето ѝ в този момент.

Той загали гърдите ѝ, дългите му търпеливи пръсти я възбудиха до непоносимост. Очакването стегна Шана в желязна хватка, прогонвайки страховете в някакъв далечен ъгъл на душата ѝ. Единственото, от което сега се страхуваше, бе, че той може да спре да я целува, че този огнен, упоителен танц може да свърши, хвърляйки я в отчаяние и самота.

Досега тя никога не бе познала удовлетворението. Джордан бе първият и единственият ѝ любовник и той винаги свършваше, преди тя истински да се възбуди. Никога не си бе направил труда да я поведе със себе си.

Тя копнееше да почувства Рейд в себе си, да се слее с него, но за нищо на света не искаше да се раздели с това прекрасно усещане, което се разливаше по тялото ѝ. Това, точно това бе най-хубавото.

Не помнеше кога полата ѝ падна на пода и застана съвършено гола до него. Всичко ставаше в състояние на пълно замайване. Единствената ѝ опора в този странен нов свят от огън и упойващи усещания бе самият Рейд и начинът, по който я караше да се чувства.

Когато я целуна за първи път, желанието бе над всичко. Рейд му се отдаде, като желяше да достави удоволствие и на двама им. Искаше да ѝ даде нещо от себе си за онова, което щеше да вземе. Но сега му се струваше, че получава много повече, отколкото дава. Много повече, отколкото бе предполагал. Бе също толкова очарован, също толкова изпълнен с благоговение от ставащото помежду им, колкото и тя. В целувките, с които Шана толкова пламенно му отвръщаше, имаше невинност, която го смири напълно. И жаждата, с която го докосваше, и начинът, по който го приемаше всеки път, когато поемеше устните ѝ със своите.

— Полека, полека — предупреди я той, усещайки, че няма да може да се удържи, ако тя продължи да настоява. Бе така сладка, така невероятно сладка!

Шана усети усмивката му до устните си и се отдръпна уязвена. Спомените я връхлетяха.

— Ти ми се присмиваш.

Обвинението го смая.

— И защо? — видя обидата в очите ѝ. — Той присмиваше ли ти се?

Шана си спомни първата си брачна нощ. Бе толкова непохватна, толкова нетърпелива, толкова изплашена. А когато Джордан откри, че е девствена, се разсмя и каза нещо от рода, че е имал страхотен късмет да попадне на единствената двадесет и една годишна девственица в цял Вашингтон. После се опита да смекчи ефекта от забележката си, но подигравката още кънтеше в ушите ѝ, подигравката към плахите ѝ опити да се любя с него.

Шана кимна, преглъщайки сълзите си.

На Рейд му се дощя да остане само за пет минути насаме в стаята с Джордан. Пет минути, в които щеше да го накара да плати, задето бе превърнал Шана в купчинка душевни, рани и болка. Но нямаше да постигне нищо, дори и да го пребиеше до смърт. По някакъв начин трябваше да поправи злото.

Рейд целуна голото ѝ рамо.

— Не ти се присмивам, Шана — шепотът му накара кожата ѝ да запламти. Той бързо свали собствените си дрехи. Тялото му бе натежало от желание. — Само се усмихвам. Защото те искам толкова много, че чак ме боли. И защото сега ти си тук, при мен.

Пръстите му се преплетоха в нейните, приковаха я към тялото му.

— Искам да ме любиш, Шана.

Тя сепнато вдигна глава.

— Ти ме молиш?

— Да, моля те — тя разбра, че дори и сега да кажеше „не“, Рейд щеше да си отиде. Дланта ѝ обгърна бузата му, пръстите затрептяха по бронзовата му кожа.

— Да.

Той обърна дланта ѝ нагоре и я целуна. Видя, че се вцепени.

— Какво има?

Заля я студена вълна.

— Джордан го правеше това.

Рейд се намръщи. Нямаше да се получи, ако в стаята имаше призраци. Нима тя не го разбираше?

— Не го искам тук, Шана — Рейд докосна слепоочието ѝ. — Трябва да го прогониш от съзнанието си. Той няма място между нас. Нито сега, нито когато и да било. Разбираш ли?

Тя стисна устни, преглътна. Несигурността остана в очите ѝ. Изглеждаше напълно различна от компетентната жена, която бе свикнал да вижда в офиса. Сякаш едно ранимо дете все още живееше в силната личност, която се стремеше да изгради у себе си.

— Нека ти покажа как се прави, Шана — настоя той още по-нежно. — Нека те любя тъй, както заслужаваш.

Положи я нежно върху леглото, после се отпусна до нея, напрегнат, готов. Но продължаваше да чака нейния знак.

Тя усети огъня, всепоглъщащия огън по тялото си, когато знаещите му пръсти намериха тайните ѝ места, места, които тя дори не бе подозирала, че съществуват. Тръпнеше от докосването му, извиваше се и стенеше, отчаяно и без да съзнава се мъчеше да увеличи допира им. Той я караше да се чувства така. Толкова странно. Кратки експлозии избухваха в нея. Нима това означаваше наистина да се любиш?

Рейд все още се въздържаше, макар и да бе нужна почти свръхчовешка сила при невероятното му желание да потъне в нея.

Но искаше да я подготви. Устните му ненаситно пиеха нейните, ръката му бе потънала дълбоко между бедрата ѝ и я докарваше до

безумие. Водеше я нагоре, всеки път по-високо и по-високо. Тя се задъха, ноктите ѝ се впиха в гърба му, когато експлозиите станаха още по-силни. Падна назад, напълно зашеметена. Дробовете ѝ сякаш щяха да се пръснат от усилието да си поеме дъх. И тогава той го направи още веднъж. Агонията и екстазът се сляха.

Когато Рейд най-сетне се плъзна в нея, Шана се понесе по някаква спирала към място, където никога преди не бе попадала. Дори не си представяше, че то съществува. Бедрата им се сляха в древен танц, винаги нов като следващия изгрев на слънцето и стар като зората на времето. И когато тя извика, бе от радост, а не от молба към него да почака, както бе с Джордан.

Нищо не бе тъй, както с Джордан.

— Къде си? — запита закачливо Рейд, когато Шана най-сетне отвори очи. Близко час бе наблюдавал леката ѝ дрямка.

— В страната на чудесата. В рая. В Ксанаду — изреждаше тя с щастлива усмивка.

Рейд се засмя, вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Предполагам, че ти е било хубаво там — после изрече с някакъв комичен френски акцент. — За мен също беше добре.

— Страхотно — потвърди тя. По-хубаво, отколкото изобщо си бе представяла.

— И това не е всичко, скъпа госпожице Брейди, далеч не е всичко.

Очите ѝ широко се разтвориха, когато усети възбуденото му тяло, притиснато до нейното.

— Не е ли?

— Да.

— О, господи!

Той искрено се разсмя.

— Изречено от жената на моето сърце.

Шана стана сериозна. Искаше Рейд да знае. Да е сигурен, че тя разбира правилата.

— Няма да бъда това — обеща тя.

— Няма да бъдеш какво?

— Дамата на твоето сърце. Никакви ангажменти. Зная го. И няма защо да се безпокоиш, че придавам на случилото се по-голямо значение, отколкото заслужава.

Рейд се учуди дали тя го казва заради него или заради себе си. И в двата случая щяха да намерят разрешение, ако се стигнеше дотам. Но не и сега.

— Само замълчи и ме целуни.

— С удоволствие — едва ли Шана бе изричала нещо е толкова искрено в живота си.

ГЛАВА 24

— Шана, би ли дошла в кабинета ми, ако обичаш?

Тя вдигна очи от монитора. Прехвърляше страниците в търсене на някакви данни, вкарани в паметта преди известно време. Информацията щеше да подкрепи заключенията от доклада ѝ. Той бе свързан с подготовката на един законопроект, който баща ѝ се опитваше да прокара от доста време. Текстът трябваше да е възможно най-точен и убедителен. По дяволите, къде беше този файл?

Баща ѝ стоеше на прага на помещението, където тя работеше вече шест месеца. Отначало бе протестирала, че не ѝ трябва чак толкова място. А сега просто нямаше накъде да се обърне. Навсякъде бе затрупано с папки, кутии с дискети и доклади, които предстоеше да се вкарат в компютъра.

— Разбира се. Какво има?

Обикновено той не идваше в нейната стая, освен ако не решеше да я изведе на някой случаен обяд. Толкова бе зает, че през деня не му оставаше никакво време за разговори. Ако му трябваше за нещо, просто ѝ звънеше. Нещо витаеше във въздуха.

— Трябва да обсъдя с теб един въпрос.

В гласа му имаше напрежение, което я учуди. Запита се дали бе свързано с националните избори през следващата година. Толкова много хора, които и двамата познаваха, се качваха и слизаха от сцената, изплашени, че могат да изгубят при следващото гласуване, или съсипани от стреса, съставляващ неизменна част от работата.

Когато го последва към кабинета му, Шърли любопитно я изглежда. Шана вдигна рамене в отговор на неизречения въпрос. И тя не знаеше повече от помощничката си.

Приблужи се към бюрото на баща си и седна на стола срещу него. Същият стол, на който бе седяла, когато дойде да иска работа. Струваше ѝ се, че оттогава е минала цяла вечност. И действително бе така. С някои малки изключения тя отдавна вече не беше онова неуверено момиче. Смешно, но бе тръгнала на борба дори и с тези

малки изключения. Вече не беше толкова трудно. Мъчителният преход бе зад гърба ѝ. Вярно, отначало се чувстваше малко неловко, но това бе нормална реакция на новата ситуация, на новите хора. И бързо мина.

А междувременно тя научи нещо за себе си. Срещна истинската Шана и остана доволна от жената, която откри.

Сенаторът склочи пръсти пред себе си и се загледа в единственото дете, което бе създал. Осигурил ѝ бе добри училища и добри учители, но тя в повече или по-малко се бе създала сама. И се бе справила адски добре. Много по-добре, отколкото той изобщо можеше да се надява. По времето, когато съзна грешката си, Шана вече бе жена, нуждаеща се в много по-голяма степен от наставник, отколкото от баща. И това го караше да се чувства горд.

Нямаше представа как тя ще реагира на предложението му. Тъй като изобщо не бе в характера му да действа прибързано, Брейди твърде дълго бе обмислял решението си.

Шана отдавна не бе виждала баща си толкова сериозен.

— Явно искаш да ме държиш в напрежение — дали не бе нещо със здравето му? — Какво има?

— Брайдън се оттегля.

Значи това било.

— Шегуваш се!

Конгресменът Джек Брайдън бе най-добрият приятел на баща ѝ. Брайдън бе човекът с най-големи заслуги за влизането на Брейди в политиката. Започнали бяха като млади конгресмени от Илиноис, бяха се подкрепяли взаимно и заедно бяха учили правилата на играта. Когато баща ѝ реши да се кандидатира, Брайдън бе най-верният му поддръжник. Брайдън бе този, който доведе Уитни в тяхната групировка. Без него нещата щяха да бъдат доста по-различни.

Шана погледна баща си и се раздвижи на стола. В този миг той ѝ изглеждаше някак състарен. Лицето му бе напрегнато и върху него се очертаваха местата, където годините го бяха докоснали.

— Не, не се шегувам. Джек казва, че е уморен от битките — сенаторът се приведе напред и се вгледа в дъщеря си. Тя беше красива жена. Къде бе отишло малкото момиченце? Трябваше да престане. Държеше се като стар човек. — Исква да предаде щафетата на някой помлад, на някой със същите убеждения. Който ще продължи битката и ще отстоява нещата, в които вярваме — баща ѝ опря ръце на бюрото

си. За миг ѝ напомни свещеник на амвона, стигнал до някакво трудно място в проповедта си.

— Джек ме помоли да се поогледам за подходящ човек.

Да не би да искаше да я ангажира за нечия кампания? Та тя и без това бе затрупана от работа. Да се занимава с предизборна агитация, като в същото време върши и другите неща, би изисквало поне осемдневна седмица.

Забеляза някаква усмивка да се прокрадва по сериозното му лице.

— Както изглежда, предварителните ти проучвания са дали добър резултат.

— Ако искаш да кажеш, че съм успял да намеря съответния човек — да.

Но защо я гледаше по този начин? Шана несъзнателно вкопчи ръце в страничните облегалки и се наведе към него.

— Какво си намислил?

Диамантената усмивка на Джим Брейди продължаваше да живее върху лицето на баща ѝ. Тя почти озари помещението. Веднъж някой бе казал, че с усмивката си Роджър Брейди би успял да накара и някое дърво да гласува за него.

— Ти.

— Аз? — не беше възможно. Със сигурност бе пропуснала нещо извънредно важно в разговора.

— И за какво?

Сенаторът се надигна, развълнуван от идеята, която вече не беше тайна. Подпря се на ръба на бюрото и скръсти ръце пред себе си. Брейди и в двете камари на парламента. Беше чудесно!

— Да заемеш мястото на Брайдън.

— Брайдън е от Илиноис. Аз не живея в Илиноис.

Беше лудост, пълна лудост. Оттеглянето на най-добрия му приятел явно бе накарало баща ѝ временно да загуби здравия си разум. Изобщо не бе възможно тя да се кандидатира.

Брейди видя смаяния поглед в очите на дъщеря си. Даде си сметка, че досега не е имала абсолютно никакви амбиции. Толкова всеотдайност, толкова енергия, и никакъв стремеж към властта. Тя действително вършеше идеално работата си. Партията се нуждаеше от хора като нея.

— По документи ти все още живееш в Илиноис. Регистрирана си там, макар и да работиш във Вашингтон. Между другото — ухили се той, — все още получаваш някои неща на тамошния ни адрес — имаше пред вид семейното жилище.

Да се кандидатира? Тя? За място в Конгреса? Струваше й се напълно невероятно.

— И тъй, с местожителството няма да има проблеми — заключи Брейди. Гласът му бе мек, убеждаващ. С този глас внушаваше надежда и доверие на избирателите си. — Изборите са чак след една година и първо трябва да се преборим с определянето на кандидатите. Ще имаш време да си наемеш жилище в Илиноис и да го регистрираш официално.

Той прочете съмненията върху лицето й. Шана съвсем не бе убедена. Не че щеше да стане лесно, но бе сигурен, че е направил верния избор.

— Шана, ти държиш на същите неща, които винаги съм отстоявал и аз. Виждал съм те как говориш с хората на улицата по време на предишната ми кампания. Ти не изричаше задължителните баналности, а действително бе убедена в нашата кауза.

Но да вярваш не беше достатъчно.

— Не зная, татко — имаше хиляди пречки. Включително и собствената й несигурност. — Не считам, че имам нужната квалификация, за да се кандидатирам.

— Защото не си юрист ли? — отгатна мисълта й той. — По дяволите, Шана, управленските кръгове са претъпкани с адвокати — Брейди намръщено прокара ръка по челото си. — Онова, от което имаме нужда, са честни хора с високо гражданско съзнание, а не адвокати. Подписалите някога Декларацията за независимостта също не са били само прависти, но са били достойни мъже. Хора, достатъчно загрижени за нещата, за да се заемат с тях — по израза й Брейди разбра, че е заинтригувана, а това бе всичко, което можеше да иска засега. — Не настоявам да вземеш веднага решение, но те моля да помислиш.

Тя стана и се усмихна.

— Да, но каква лудост е всичко това.

— Не — Брейди сложи ръце на раменете на дъщеря си. — Помисли за доброто, което можеш да сториш, Шана. Ако се избере

неподходящ човек, той ще съсипе много от онова, което сме създали. Хората имат различни приоритети. И по различен начин биха подхождали към разпределението на фондовете. Образователните и социалните програми, върху които работихме толкова дълго, като нищо могат да бъдат отменени, ако не получи съответната подкрепа в камарата. Напускането на Брайдън означава, че ще имам един човек по-малко на моя страна. Твоят ентузиазъм ми е нужен, Шана.

— Добре — кимна неохотно тя. Все още всичко ѝ се струваше доста пресилено, но постепенно започваше да свиква. В края на краищата той ѝ беше баща. И за първи път я молеше да направи нещо за него. Но защо това нещо трябваше да ѝ е дотолкова чуждо? — Ще си помисля. Но самата идея за кандидатиране ме плаши до смърт.

Той не го прие като извинение. Макар и в гласа ѝ да имаше такава нотка. Убеден бе, че тя ще стане превъзходна дама за Конгреса.

— Добре. Прекаленото самочувствие винаги ме е дразнело.

Тя спря до вратата, с ръка върху бравата. Но трябваше да разбере.

— Тогава защо подкрепи Джордан в началото?

— Защото бе твой съпруг и смятах, че ти също го искаш — призна той. Макар и Джордан да имаше дарбата да очарова избирателите и съпартийците си, Брейди усещаше, че той би подкрепил каквато и да било идея, би се съюзил с когото и да било, само и само да постигне целите си. Целта оправдава средствата, бе неговото кредо. И изборните му резултати от последните две години потвърждаваха тази представа.

Отговорът на баща ѝ едва ли би могъл да я изненада повече.

— Ами твоите принципи?

— Понякога, когато действително обичаш някого — той леко я помилва по бузата, мислейки за всичкото пропуснато време, за времето, което никога нямаше да се върне, — принципите могат малко и да се поогънат.

— Ще обмисля предложението ти — обеща тя трогната.

Рейд изчака да мине вечерята и да се уединят в дневната. Цялата вечер тя бе някак умислена. Забеляза го още в офиса. Бе се надявал сама да му каже какво има. Но тъй като Шана не го направи му стана

неприятно, че трябва да пита. Тя явно все още не му се доверяваше достатъчно, за да споделя с него чувствата си, макар и да споделяха леглото вече от доста време. Помежду им все още имаше бариери, породени от факта коя и какво е тя и коя и какво е била.

Той я изчака да седне на канапето до него.

— Нещо цял ден ти се върти в ума, нали? — отметна кичур коса от слепоочието ѝ.

Шана се намръщи, хапейки долната си устна. Трябваше да се досети, че той ще отгатне настроението ѝ. Рейд сякаш винаги знаеше всичко. Приятна мисъл, стига да не се понесеше по течението и да не попаднеше в този нежен капан.

— Брайдън се оттегля.

Рейд продължи да чака. Едва ли бе само това.

— Чух да го споменават.

Тя сплете пръсти и дълбоко си пое дъх.

— Баща ми смята, че имам добри шансове да заема неговото място — изрече думите прекалено бързо, сякаш бяха твърде фантастични, за да се кажат бавно. Погледна Рейд, очаквайки да види същия шок, който бе изпитала и самата тя в първия момент. Но не го откри. — Изглежда толкова ентузиазирани, че просто не знам как да му откажа.

— Много просто. Недей.

Шана го изгледа смаяно. Да не би и той да си бе изгубил ума?

— Какво?

Рейд не виждаше никакъв проблем. Още от деня, когато тя сподели с него отношението си към политическата дейност, той смяташе тази перспектива за съвсем реална. Изненадан бе от реакцията ѝ, от факта, че наистина трябваше да бъде убеждавана.

— Мисля, че няма да е зле да опиташ.

— Не, не и ти — простена Шана.

— Разбира се, че и аз — той отмести косата от шията ѝ и леко плъзна език по най-чувствителното място. Тя потръпна. — Може би тогава най-сетне ще спреш да бягаш — промълви той съвсем близо до кожата ѝ.

Тя се отдръпна.

— Да бягам?

— Да, да бягаш! — нямаше намерение да влиза в изнервения ѝ тон, макар начинът, по който се държеше, понякога да го ядосваше. Шана наистина работеше прекалено много, направо се съсипваше. Както веднъж някой бе казал за нея, сякаш се опитваше така да оправдае съществуването си на тази планета. — Да бягаш от сенки и демони. Ако спечелиш, а ти ще спечелиш — той сложи пръст на устните ѝ, за да спре протеста, — ще можеш вече да хвърляш своя собствена сянка. Не че сега не е така, но ти самата не си вярваш — сви рамене и се облегна на канапето. — Изборът е твой.

Изборът. Това ѝ прозвуча познато. Тя се усмихна унесено.

— Баба ми каза същото последния път, когато я видях.

Очите ѝ меко сияеха, докато говореше за старата жена.

Явно бе означавала много за Шана.

— Тя е искала да се кандидатираш?

— Не — разсмя се Шана. — Тя ми говореше за избора, за правилния избор — вгледа се съсредоточено в лицето му. — Наистина ли мислиш, че имам шанс?

Рейд видя вълнението ѝ, примесено със страх. Тя го искаше. Нужен ѝ бе само известен тласък. Е, поне това можеше да ѝ даде.

— Разбира се, че имаш шанс. Ти искрено вярваш в системата, всеотдайна си, а и аз винаги ще бъда до теб. От какво повече имаш нужда?

В неговите уста звучеше толкова просто. Но той никога не бе участвувал в кампания. За разлика от нея.

— От чудо.

— Ние сами си създаваме чудесата, Шана — той я взе в обятията си. — Всеки ден, избирайки вярната пътека, ние създаваме нашите собствени чудеса.

Устните му докоснаха ухото ѝ и той с удоволствие видя как тя затвори очи. Бяха заедно вече три месеца от онази нощ в хотела и той все още не можеше да ѝ се насити. А и се съмняваше, че някога ще стане.

Рейд я сложи върху коленете си.

— Ако сега успея да те накарам да направиш една малка магия, значи всичките ми молитви са били чути. Или поне за тази нощ.

Пулсът ѝ вече бе ускорен.

— Почакай — изрече с усилие Шана. — Нека поговорим — знаеше, че няма да може, ако съзнанието ѝ се разтапя по този начин.

— Мога да говоря и да те галя едновременно. Много съм надарен в това отношение.

Тялото ѝ започна да протестира срещу невъзмутимостта, която се опитваше да му наложи.

— Никой не спори за дарбите ти, Рейд, но нещата са сериозни.

— И аз съвсем сериозно те гушкам — той понечи отново да я целуне, но видя молбата в очите ѝ. — Добре, първо ще поговорим, после ще се гушкаме — свали я от скута си. — И тъй, какво те тревожи?

Самата идея. Толкова бе плашещо.

— Наистина ли винаги ще бъдеш до мен?

Въпросът му причини болка. Кога най-сетне щеше да му повярва?

— Трябва ли да питаш?

Тя сви рамене. Не искаше това да става причина за раздор.

— Искях да кажа, че ще се наложи да напуснеш офиса на баща ми — мислеше за неговата кариера, не за своята.

— Не е задължително. Мога да продължа да работя за баща ти и да ти помагам и при твоите речи — сега, когато наистина бе на път да се наложи в екипа на сенатора, нямаше смисъл да проваля тази възможност. Но искаше да бъде и до Шана, когато се нуждае от него. Това също бе важно, в един много личен смисъл. — Няма да е лесно, но не е и невъзможно. А и сенаторът сигурно ще ми даде благословията си. Нали идеята е негова? Ще ти помагам да пишеш речите си, когато се наложи — той се ухили при тази мисъл. Та нали точно това бе целта му. — Мисля, че ще ми хареса.

Тя захапа ъгълчето на устната си. Знаеше, че го иска до себе си, че ще се чувства далеч по-добре, ако е с нея. Но рискът щеше да е и за двамата.

— Сигурен ли си? Какво ще стане с кариерата ти, ако се обвържеш с някой, който е загубил? Ами ако не успеем?

Трябваше ѝ кураж.

— Кой казва, че няма да успеем?

Шана се вгледа в лицето му, очаквайки да открие закачливата усмивка. Но очите му бяха пълни с надежда.

— Ти май наистина го вярваш, а?

— Веднъж вече ти казах, че не играя игри, Шана. Вярвам в теб и в голямото ти сърце, където сякаш има място за всички — „Понякога, с изключение на мен“ — помисли си той.

Сведе глава и целуна гърдите ѝ. Дори през дрехите тя усети пламъка му.

— Ще станеш чудесна дама от Конгреса. И за кого мислиш ще гласуват всички онези бездомници, които регистрирахме?

Тя не бе положила толкова усилия за своя лична изгода. Това бе за егоцентрични хора като Джордан. А и не искаше да се появява с програма, която да ги убеждава в неща, които не могат да станат.

— Животът им няма да се промени само от едното ми добро желание.

— Не, но все пак можеш да опиташ. И поне да им дадеш надежда — докато говореше, той започна да я съблича. — От никого не може да се иска повече. Ще го направиш ли?

Тя му отговори по същия начин, по който бе отговорила на баща си. Но не го изрече така задъхано като първия път.

— Ще си помисля.

— Добре. Има нещо, което можем да правим, докато си мислиш — ръката му се плъзна под полата ѝ, докато галеше устните ѝ със своите.

Шана се помъчи да овладее сетивата си.

— Джейн може да влезе, Рейд.

— Разбрал съм се с нея. Тя е в стаята си и няма да се появи до началото на следващото столетие — той се надигна и я взе на ръце. — Посока — спалнята. Някакви възражения?

Тя се разсмя и склочи ръце около врата му.

— Нито едно.

Но не Рейд бе този, който накара Шана да вземе решение, нито пък баща ѝ. А Ерика.

Тя бе малко мърляво момиченце на около шест години, вкопчило се в окъсаното палто на майка си, която стоеше на един оживен уличен ъгъл. В ръцете си жената държеше табелка с надпис: „ГЛАДНИ СМЕ. ТЪРСИМ РАБОТА СРЕЩУ ХРАНА“.

Жената имаше оня измъчен, нечистоплътен вид, характерен за хората, живеещи по улиците. Бузките на детето все още имаха някакъв

цвят, но тези на жената отдавна го бяха изгубили.

Шана пътуваше със седана си, когато ги видя. Стояха на отсрещната страна на улицата. Поглеждайки дали няма някакви коли на пътя, тя обърна посоката и спря до тротоара. Жената бавно се приближи. Можеше да бъде на двадесет, или на тридесет години, косата ѝ бе прилепнала към черепа. Тя облиза напуканите си устни.

— Имате ли работа за мен?

Гласът на жената бе дрезгав, сякаш силно се бе простудила. Шана отвори вратата.

— Искам да ви заведа на едно място.

Жената я изгледа подозрително, с явно недоверие. Инстинктивно притисна детето към себе си.

— Ние с Ерика не се нуждаем от милостиня — тя изпъна рамене под провисналото палто, напомнящо бракувана сива палатка. — Аз съм силна, мога да работя.

„Милостинята лишава човек от право на избор. Вземаш каквото ти дават“ — помисли си Шана.

— Ще ви намерим нещо, обещавам — изрече тя бавно, гледайки малкото момиченце. — Елате с мен.

Жената все още се колебаеше, но Ерика с ясните си дълбоки очи, в които все още не бе изчезнала надеждата, се качи в колата и плахо се усмихна. Майка ѝ нямаше друг избор, освен да я последва.

Ако бе в Конгреса, Шана сигурно щеше да има възможност да помогне на много такива като Ерика да съхранят своята гордост и да намерят мястото си в живота.

Щеше да каже на баща си, че ще участва при определянето на кандидатите. Веднага след като закараше Ерика и майка ѝ в приюта за бездомни.

ГЛАВА 25

Шана дори не си бе представяла, че едно тяло може да бъде толкова изтощено и все още да живее, ако не бе го усетила на собствен гръб. Когато Рейд отвори хотелската врата пред нея, единственото, за което все още имаше сили, бяха няколкото крачки до най-близкия стол. Срина се върху него, без дори да свали обувките си. Изобщо не усещаше дясната си ръка, пръстите ѝ бяха като вцепенени от безбройните ръкостискания. Мускулите на лицето ѝ също застинаха в едно определено положение.

Помисли си, че поне ще умре усмихната.

Рейд бе долетял предишната вечер и издържа целия ден заедно с нея. Той отвори любимия ѝ плодов сок, от който винаги имаше в стаята, и ѝ го подаде.

— Ето, най-добре е да пийнеш това.

Пръстите ѝ с усилие се сгънаха около кутията.

— Благодаря — Шана притвори очи. Въздъхна дълбоко и отпи няколко глътки.

Рейд приседна на страничната облегалка на креслото ѝ.

— Доста изтощена изглеждаш.

Тя му подаде обратно кутията. Клепачите ѝ отново се спуснаха.

— Колко си проникателен.

Той се ухили.

— Природна дарба.

През тези няколко месеца Рейд бе с нея винаги, когато можеше да се откъсне от офиса, редактираше речите ѝ и я държеше за ръка, когато се налагаше. До определянето на кандидатите имаше не повече от пет седмици и макар че от съпартийците си тя имаше най-добри шансове, все още нищо не бе сигурно. Шана продължаваше да изнася речи пред различни организации и да посещава приютите на бездомните, изоставените и забравените. Двата края на спектъра. Посланието бе винаги едно и също. Повишаването на общественото съзнание и поощряването на образованието бяха единственият

възможен подход към преодоляването на морално неудобните ситуации. Хората трябваше да се стимулират да помагат на хората. Началният импулс можеше да дойде от управленските сфери, но те не бяха в състояние да осигурят всичко. Едно правителство, което се занимаваше с всичко, в един момент можеше да се окаже, че не се занимава с нищо.

Рейд си помисли, че е доста странно да си влюбен в кръстоносец. Но това бе самият факт. Той действително я обичаше. Не бе предвиждал да се случи така, дори не бе напълно сигурен, че тя отвръща на чувствата му. Но това не променяше нищо. За добро или лошо, той беше влюбен в нея.

И точно сега бе влюбен в една жена, която се намираще в стрес и която имаше страхотна нужда да се отпусне, преди да започне следващият рунд. Нямахше много време.

— Искаш ли да ти приготвя една гореща вана? — предложи той.

— Не — Шана се опита да махне с ръка, но едва помръдна китката си. — Сигурно ще се свлека под водата и ще се удавя.

Той остави кутията със сок на малката масичка.

— Не бях забелязал, че си в такова щуро настроение.

Тя се засмя слабо. Как позволи да я убедят да се впусне в тази лудост?

— Щурите настроения не са за хора, на които им се налага да посещават всяко едно ъгълче в шестия окръг.

Тя тръсна глава, опитвайки се да преодолее вцепенението си. Вратът ѝ се бе схванал и я болеше. Когато усети пръстите му на гърба си, едва не извика. Той започна да я масажира, бавно, нежно, първо раменете, после врата. Ако имаше сили, дори би замъркала от удоволствие. Сякаш небето се отвори над нея. Главата ѝ се отпусна назад, напрежението бавно отплува някъде.

— О, моля те, не спирай.

Рейд се засмя, като разтриваше мускулите около гръбнака ѝ.

— Странно, но същото ми казват и другите хубавици от Конгреса.

— По-добре да не го правят. Ще им издера очите.

— Защо, госпожице Брейди? Та вие никога не сте предявявала претенции за собственост!

Тя въздъхна под магията на пръстите му.

— Изглежда не си ме разбрал добре.

Той се наведе да я целуне, точно когато на вратата се почука. Шана простена.

— Ако е някой вестникар, кажи му, че съм умряла. Текстът и снимките в единадесет часа.

— Не и след всичките усилия, които хвърлихме за кампанията ти — той целуна косата ѝ като дете, което се нуждае от малко кураж, преди да отиде до вратата. — Можеш да умираш, но след изборите.

Единственото, на което бе способна в момента, бе да извърне глава. Откъде ли щеше да вземе енергията, необходима за следващия пункт в програмата?

— Май че точно от това се страхувам — промърмори тя, докато Рейд отваряше вратата.

— Изплаших ли ви? — запита Дорийн Пристли, докато влизаше с учудено вдигнати вежди.

Висока, представителна, с късо подстригана сребристосива коса, Дорийн бе мениджър на последните три успешни кампании на Брайдън. Тя не съвсем охотно се съгласи да предложи услугите си на Шана. Отначало го направи само, за да не откаже на Брайдън и Брейди. Щеше да помисли как в общи линии да скрои имиджа на младата дама пред публиката, а после да прехвърли нещата на някой друг.

Но след като проследи изявите на Шана на няколко места и я чу как говори, Дорийн промени мнението си. Усети, че дъщерята на сенатора е в състояние да предложи нещо свежо и ново. Ентусиазъм. Неподправен ентусиазъм. И съвсем не беше от онези, които смятат, че държавата трябва да им предостави всичко. Дорийн уважаваше това. И с радост се зае да доведе до край кампанията ѝ.

Сега организаторката профуча през стаята, като само за миг спря до масичката и отпи глътка сода. Неизменният сив дневник с графиците бе притиснат към съвършено плоската ѝ гръд. Тя обожаваше сивото, всички отсенки на сивото, но в подхода ѝ към нещата нямаше нищо сиво или посредствено.

Дългият ъгловат нос ѝ придаваше остър, птичи израз, но тя не бе допуснала до него скалпела на хирурга, въпреки молбите на покойната си майка.

— Един кандидат никога не трябва да се бои, Шана — смъмри я тя. — Той трябва безстрашно да приеме жребия на съдбата.

Днес се бяха справили добре с тълпата и Дорийн бе изключително доволна от последните проучвания на рейтинга. Шана предхождаше опонентите си поне с шест пункта. И Дорийн имаше намерение да не допусне промяна на нещата.

Шана погледна босите си крака.

— Точно сега дори не съм сигурна, че мога да стана от стола си.

Дорийн разтвори дневника на страницата с надпис „Петък“ и заби пръст по средата.

— Имаш точно един час до речта в дамския клуб „Уейнрайт“. Няма как, трябва да го включиш в репертоара си.

Шана се надигна, опитвайки се да се стегне.

— Дамският клуб? Нямах ли преди това да ходим в приюта за бездомни?

Дорийн поклати глава, големите златни обици ритмично се залюляха. Тя още веднъж прегледа графика, преди да затвори дебелия книга.

— Щяхме да ходим наистина, но това с клуба просто ни дойде наготово. Бях казала на Клер да те предупреди — тя сви рамене, ядосана на помощничката си, но не и действително угрижена. — Няма да ти е толкова трудно. Използвай речта си пред клуба „Елкс“, като я промениш тук-там, където трябва.

— Ами приютът? — настояваше Шана. Лично бе подготвила официалната си визита там.

— Имаме време само за едно нещо, сладурче. Дори и ти не можеш да бъдеш на две места едновременно. А веднага след това имаш пресконференция.

Щеше да е далеч по-лесно да застане пред едно общество от усмихнати жени, отколкото да се сблъска с безнадеждността, обитаваща приютите на бездомните. Но не бе поела по този път, за да търси лесните варианти. И тя взе решението си.

— Окей, премести дамския клуб.

Рейд бе готов да се обзаложи, че ще каже точно това. Шана бе изключително праволинейна личност. Твърде жалко, че той не успяваше достатъчно често да измести посоката към себе си. Но точно това я правеше Шана. И затова я обичаше. Заради непреклонната ѝ

лоялност, заради начина, по който отстояваше принципите си, колкото и непопулярни да изглеждаха. Независимостта ѝ го изпълваше с възхищение и в същото време го тревожеше, защото някой ден тя можеше да се изправи помежду им. Времето щеше да покаже.

— Не може да стане.

В гласа на Дорийн имаше нотка на категоричност. Тя знаеше кое е от значение за кандидатите и къде се печелеха важни гласове. Председателката на дамския клуб „Уейнрайт“ бе влиятелна личност в района. Голяма риба в малък вир. Нейната подкрепа за Шана би имала ефекта на камък, хвърлен във водата, който образува все по-широки и по-широки кръгове вълни около себе си. Такива хора не можеше да се пренебрегват.

Рейд погледна Шана в очакване. Знаеше какво ще последва.

— Добре — съгласи се тя. — Премести пресконференцията.

На Дорийн не ѝ бе приятно да чуе това. Гласът ѝ стана метален.

— За кога?

Шана поклати глава.

— Не кога, а къде. Хайде да ги заведем в приюта.

— Но това е адски потискащо! — всъщност тя обмисляше идеята. Вариантите веднага започнаха да се оформят в ума ѝ. Да, май си струваше. Шана Брейди, кандидатът със сърце. Хубавите заглавия винаги бяха добре дошли.

— Това е да си бездомен.

Шана долови промененото ѝ настроение. Знаеше, че е важно да направи впечатление на подходящите хора, за да бъде избрана, но не искаше да е за сметка на убежденията ѝ. То би означавало да притъпи остротата на собствената си платформа.

— Направи го. Ако ни отделят някоя и друга минута в местните новини, все някой ще се реши да пожертва за тях време, пари, труд или нещо подобно. Всичко е от значение. Хората продължават да смятат, че бедността винаги е проблем на някой друг. Но не е. Проблемът е на всички ни. Тези хора не са се родили бездомни. И те са започнали с надежди и мечти.

Рейд изръкопляска.

— Чудесно за една жена, която няма сили дори да стане!

Дорийн драскаше нещо в бележника си.

— Фразата ми хареса — тя си отбеляза хората, на които да позвъни, за да подготви нещата. — Искам да кажа — това, че проблемът е на всички ни — тя шумно затвори дебелия том. — Със сигурност трябва да го споменеш на пресконференцията следобед.

Шана я погледна остро. Нямахше намерение да прилага евтини номера, да подхвърля уловки и да говори онова, което хората искат да чуят. Нямахше да повтаря играта на Джордан. Тя се надигна.

— Не е фраза, Дорийн. Аз наистина го вярвам.

Дорийн я потупа по бузата на излизане.

— Точно затова и аз съм тук, сладурче. Точно затова. Никога не работя за кухи позьори.

Тя се усмихна, но очите ѝ бяха сериозни. Извърна се към Рейд.

— Погрижи се за нея. Ще отида да видя какво става с нашите приятели от четвърти квартал.

Тя затвори вратата след себе си. Рейд завъртя ключа.

Извърна се и видя, че Шана се е изправила до прозореца. Застана зад нея и обгърна талията ѝ. Тя се облегна на гърдите му. Цялата излъчваше решителност. За онези, които не я познаваха достатъчно, изглеждаше много силна. Но зад всичко това все още се криеше нейната уязвимост и несигурност. И сигурно сега повече от всякога, защото никога не се бе подлагала на подобно изпитание. Той можеше да ѝ предложи единствено своята подкрепа — реална и емоционална, от която тя все още се нуждаеше.

— Да ти донеса ли нещо?

Приятно ѝ бе да е в прегръдките му. Щеше да е толкова хубаво, ако нещата бяха по-прости. Ако не бе този невероятен импулс в нея да докаже нещо, да направи нещо. Ако само можеше да се отпусне и да се остави да я люби! И просто да съществува. Но тя трябваше да свърши много неща и веднъж вече видя какво стана, когато си позволи да се влюби. Животът ѝ просто спря своя ход. И все пак бе голяма утеха да го има до себе си. Сложи ръка върху неговата.

— Просто копнея за малко тишина и покой.

— Боя се, че това не влиза в плановете за следващите няколко години.

Шана усети съжалението в гласа му. Не че нямахше представа с какво се заема, но никога не се бе оказвала в епицентъра на урагана.

Темпото бе крайно изтощително. „Много по-трудно е — съзна тя, — когато продуктът, който трябва да продадеш, си самата ти.“

Въздъхна и се извърна към него. Ръцете му все още бяха заключени около кръста ѝ.

— Имаш ли представа къде е онази реч, която изнесох пред клуба „Елкс“?

Рейд искаше поне за малко да е сам с нея, да бъдат само мъж и жена, които все още се откриват един друг. Почти съжаляваше, че я подтикна да се пробва за номинацията. Но знаеше, че тя иска да докаже нещо на себе си. И нямаше да бъдат щастливи заедно, докато не го направеше.

Той кимна.

— На бюрото е — финалът като цяло бе негов, но идеите принадлежах на Шана. — Само я посмекчи малко и ще свърши работа.

Тя се намръщи, спомняйки си речта.

— Не.

— Какво не? Не я ли харесваш? А на мен ми се стори, че се справи много добре тогава — Рейд трябваше да се връща във Вашингтон със среднощния полет. Щеше да му е малко късно да почва да я преработва сега, но все щеше да успее.

— Не, речта е чудесна. Но не искам да я смекчавам. Моята платформа си е моя платформа. И смятам да се придържам към нея, независимо дали това харесва на някого или не.

Той се вгледа за момент в нея, разсъждавайки върху чувствата си, докато бавно движеше ръце по раменете ѝ.

— Кой би помислил, че някой ден ще хлътна по една Жана д'Арк. Добре, прави каквото искаш, а ако започнат открит огън, ще дойда да те изведа.

Тя се разсмя.

— Моят герой.

Рейд взе лицето ѝ в ръцете си.

— Никога не го забравяй — но когато сведе глава да я целуне, на вратата отново се почука. Той въздъхна и отпусна ръце. — Да не би тук да има камера или нещо подобно? Защо някой чука винаги, когато съм само на сантиметър от устните ти?

— Може би Джейн си е забравила ключа — Шана настоя Джесика и бавачката да дойдат с нея. Не би се примирила с дълга раздяла с дъщеря си, не дори и в името на изборната победа.

Рейд прокара палец по долната ѝ устна.

— Следва продължение.

Шана се отпусна в креслото, а той тръгна към вратата. И двамата се изненадаха при вида на Рийна, застанала в предверието.

Рейд отстъпи назад и отвори широко вратата.

— Госпожо Брейди — той се огледа в двете посоки. — С вас ли е сенаторът?

Пристигането на майка ѝ не се стори на Шана чак толкова драматично като друг път. Явно започваше да свиква с някои неща.

Рийна небрежно пусна върху дивана палтото си от сребърна норка.

— Не е нужно никой да ме води, за да видя дъщеря си. Придружителите са за театъра — извърна се и изгледа преценяващо Рейд. Този бе доста по-добър от предишния. Самата мисъл за Джордан я изпълни с отвращение.

— Рейд, нали?

— Да — отвърна той развеселен. Страхотно парче беше тая майка на Шана. Вече разбираше защо ѝ е било толкова трудно да намери собствената си идентичност, сравнявайки се непрекъснато с нея.

— Никога не забравям едно красиво лице — извърщайки се, тя хвърли поглед към дъщеря си. — Ти обаче изглеждаш ужасно.

Шана дори не си направи труд да стане.

— Нима измина всичкия този път от Джорджтаун дотук, само за да ми повишиш самочувствието, мамо? — с изненада и удоволствие установи, че този път забележката на майка ѝ не успя да я засегне. Нищо не се присви в нея. Или вече наистина бе зрял човек, или бе толкова уморена, че нищо нямаше значение.

— Не, просто дойдох да те видя — Рийна забеляза изненадата върху лицето на дъщеря си. *Смятала си, не изобщо не ме интересува, нали?* — Теб и Джесика — тя огледа стаята в търсене на знаци за присъствието на внучката си. — Грехота е да я мъкнеш със себе си по този начин.

Шана нямаше желание да слуша повече съвети от майка си. Дори точно обратното.

— Но иначе нямаше да я виждам — тя изглежда съсредоточено майка си, спомняйки си дългите ваканции, през които Рийна я бе изоставяла. — Както и тя мен.

Рийна отмести поглед. Прободе я непривично чувство за вина.

— Е, добре, може и да си права.

В тона ѝ имаше нещо, което накара Шана да омекне.

— Правя онова, което смятам за най-добро.

Рейд погледна двете жени. Те бяха съвсем различни и в същото време извънредно много си приличаха, макар и едва ли го съзнаваха. И двете бяха силни по свой начин.

— Смятате ли, че ще е добре да се оттегля, или предпочитате да остана в ролята на рефер?

Рийна се усмихна. Да, този бе подходящ за Шана. Тя махна към вратата.

— Можеш да си вървиш.

Шана го целуна по бузата.

— Вече съм голямо момиче, Рейд.

Но големите момичета също бяха уязвими. Той ѝ стисна ръка за кураж.

— Ще бъда долу във фойето, ако ти трябва — и затвори вратата зад себе си. Имаше още някои неща, за които трябваше да се погрижи, преди да тръгне тази нощ.

— И тъй, къде е тя? — попита нетърпеливо Рийна.

— Джесика ли? — Шана се извърна към майка си. — Джейн я заведе в парка. Наистина ли измина целия този път, само за да я видиш? Трогната съм — не беше в стила на майка ѝ да нарушава спокойствието си по този начин.

Рийна не отговори веднага, задавена от надигналото се чувство. Тя не бе открит човек по природа. Но природата капризно променяше някои от принципите ѝ.

— Не, всъщност дойдох да видя теб.

Това бе още по-нехарактерно за майка ѝ.

— Защо?

Рийна се извърна, готова да се защитава. Не бе свикнала да я разпитват, най-малко пък Шана.

— И защo не? Една майка има право да види дъщеря си.

Океан от наранени чувства връхлетя Шана. Къде бе майка й, когато тя имаше нужда от нея? Когато се боеше от тъмното и само докосването до майчината ръка би й помогнало? Къде беше, когато нейното одобрение означаваше за нея всичко на света?

— Доколкото си спомням, ти не си се възползвала особено често от това си право.

Обясненията се надигнаха и замряха. Навикът да не се извинява по принцип попречи на Рийна да ги изрече.

— Ти даде още един шанс на баща си. Защо не и на мен?

Сериозно ли говореше майка й? Нещо не беше наред. Шана го чувстваше.

— Това ли искаш? Втори шанс?

Рийна я погледна право в очите. Измина един дълъг миг, преди да стигне до думата. Не бе лесно да моли.

Да.

— И защo?

Не бе предполагала, че дъщеря й може да бъде толкова упорита. Нима винаги е била такава, а тя просто не го бе забелязала? Каквато й да бе причината, това правеше нещата още по-трудни.

— Защото съм ти майка — Рийна бе раздразнена, че трябва да обяснява каквото и да било. А и защото не можеше да обясни всичко дори на себе си.

Изправила се бе лице в лице с морала си и това я изплаши. Шана наблюдаваше как майка й неспокойно крачи из стаята, сякаш търси нещо, в което да се хване.

— Искях да ти кажа, че се гордея с теб. Внезапно осъзнах, че просто не познавам тази личност, за която всички говорят, а тя е моя плът и кръв — Рийна се приближи. — Всичко, което знаех, бе как изглежда, и че има по-хубави ръце от моите.

Майка й говореше някак несвързано. Шана изведнъж се разтревожи. Защо направо не й кажеше какво не е наред, вместо всички тези заобикалки.

— Какво?

— Ръцете, Шана, ръцете — Рийна се приближи и вдигна своите. — Аз имам ръце на рибарка — тя ги оглеждаше от всички страни, сякаш никога преди не ги бе виждала. — Хирургията може много да

помогне за различните части на тялото, но ръцете остават големи и грозни — тя отмести поглед към ръцете на Шана. — Винаги съм ти завиждала за твоите.

— Ти си ми завиждала? — нима бе възможно? Шана смаяно гледаше майка си. — И как си могла да завиждаш точно на мен? Та ти винаги бе толкова красива — тя си спомни колко мъчително бе желала да прилича на майка си като дете, надявайки се, че ако една сутрин неочаквано се събуди променена, майка ѝ щеше да намери време за нея. — Като някаква далечна приказна принцеса с дете — грозно патенце.

— Ти никога не си била грозна — заяви категорично Рийна, хвана брадичката на Шана и я погледна. Всъщност тя бе доста хубавичка. — Но просто настояваше да си останеш обикновена — странна усмивка се появи върху пицните ѝ устни. — Понякога си мислех, че това е начин да си отмъстиш. Но не мога да те обвинявам, като хвърлям поглед назад.

За миг и двете се почувстваха неловко. Шана си спомни единственият друг случай, когато наистина бяха разговаряли. Следобедът след погребението на Елоиз, в стаята на майка ѝ.

Взе речта си от бюрото и грижливо приглади страниците.

— Този следобед трябва да говоря на две места. Едното е пресконференция в приюта за бездомни — Шана погледна с надежда майка си и изведнъж ѝ се прииска тя също да бъде там. — Защо не дойдеш с мен?

Рийна вече бе проявила прекалено много чувства. А се смущаваше да се показва толкова слаба.

— Виж, аз...

Шана нямаше намерение да приема отказа ѝ. Не и този път.

— Идваш. И — знаеш ли какво, мамо?

— Да?

Шана погледна дрехата, която Рийна бе захвърлила на канапето.

— Остави това палто — тя сложи ръце върху царствените ѝ рамене. — Ти действително ми помагаш много с благотворителните си начинания, но там, където отиваме, ще приличаш на Мария Антоанета, която обикаля бедните квартали — тя се поколеба, макар че това едва ли щеше да увеличи желанието на майка ѝ да я придружи. — Разбира се, ако искаш.

— Да, да, искам да дойда.

Шана отпусна ръце. В гласа на майка ѝ имаше някаква острота, която не бе долавяла досега, и тя я разтревожи.

— Мамо, няма ли да ми кажеш какво има?

Рийна понечи високомерно да отрече, но в последния момент се отказа. Какъв смисъл имаше да лъже?

— Напипах една бучка в гърдата си миналата седмица.

— О, мамо!... — ужасът и съчувствието се смесиха в очите на Шана.

Рийна хвана ръцете ѝ и не ѝ позволи да я прегърне.

— Не се плаши. Доброкачествен е — видя облекчението върху лицето на Шана и това я трогна повече, отколкото бе допускала, че е възможно. Винаги бе смятала, че стои над тези неща. Но грешеше. Прегърна дъщеря си.

— Предполагам, че затова дойдох.

— Защо?

— Защото в продължение на една седмица виждах края на пътя съвсем ясно. И не исках да бъда сама.

Шана преплете пръсти с майчините.

— Никога няма да бъдеш сама, мамо. Не и докато аз съм тук.

Надявала се бе Шана да го каже. И се зарадва, че тя не се поколеба да го изрече.

— Върви да се приготвиш. Трябва да се грижиш за имиджа си — и Рийна побутна дъщеря си към спалнята.

ГЛАВА 26

Ако имаше навика да си гризе ноктите, Шана със сигурност вече щеше да е останала без нито един. Щяха да са заминали всичките още преди един час.

Но тъй както стояха нещата, трябваше да спре най-сетне да хапе долната си устна, докато гледаше новините на големия екран на телевизора.

На малката масичка пред нея имаше чаша диетична сода, ледът в която отдавна се бе стопил.

— Стига си се притеснявала. Ти водиш — увери я Рейд.

Изрече думите съвсем в ухото ѝ, за да го чуе въпреки оглушителния шум в хотелския апартамент. Той бе препълнен от доброволци на „Брейди за Конгреса“. Всички се бяха събрали в очакване на резултатите от своя няколкомесечен труд, нетърпеливи да узнаят дали са се блъскали за нищо или пък целта вече е само на една крачка. Победата сега би означавала още дълги изтощителни месеци на агитация, безброй кампанийни изяви, среднощно чертане на стратегии, митинги и събрания, и всичко само с оглед на голямата победа през ноември.

Оптимизмът и надеждата се носеха във въздуха. Всички усещаха, че са подкрепяли победител.

Всички, освен Шана.

Без да отмества очи от екрана, тя отвърна на Рейд:

— Според безсмъртните думи на йогата Берра „Едно нещо не е свършило, преди да свърши.“ — тя хвана ръката на Рейд, който се отпусна на канапето до нея и я стисна за кураж. — Помниш ли онова заглавие във вестника „Дюи побеждава“?

Рейд се наведе още по-близо. Искаше му се двамата да са сами в някоя стая и да чакат резултатите. Но тя не принадлежеше единствено на него, а в известен смисъл на всеки от хората наоколо, и той знаеше, че трябва да я дели с тях.

Той леко я подуши. Бе сложила някакъв нов парфюм, нещо леко, въздушно и невероятно прелъстително.

— Дюи едва ли мирише като пролет.

Тя се разсмя, напрежението за миг я напусна.

— За щастие, иначе госпожа Дюи би станала ужасно подозрителна.

Сенаторът Брейди си проправи път през тълпата и се присъедини към тях. Ръкува се с Рейд, но очите му бяха отправени към Шана. Изглеждаше доста напрегната. Той си спомни първите си избори. Струваше му се, че тогава ходи на два пъти в ада и се връща обратно, докато чакаше резултатите.

— Как си?

Шана се надигна бързо, пренебрегвайки статистиките за резултатите от местните избори в първия окръг.

— Татко, ти дойде!

Той я прегърна, като му се искаше да направи нещо, за да ѝ стане малко по-леко.

— Как си могла да допуснеш, че няма да го направя? Не бих пропуснал първите избори на дъщеря си за нищо на света — пусна я и отстъпи назад. По пътя насам бе слушал по радиото информацията за развоя на събитията. — Майка ти също ще дойде. Не се безпокой, според последните проучвания имаш голяма преднина.

Проучванията невинаги бяха точни, нито пък окончателни.

— Според някои проучвания — поправи го тя. — Пит Фелоус е този, който ще победи — тя кимна към мъжа, чието лице току-що се бе появило върху екрана.

По мнението на сенатора човекът приличаше на застаряващ бойскаут. Той с лекота го отхвърли.

— Фелоус е прекалено мазен, за да вдъхнови избирателите.

— Той е умен и стабилен и има зад гърба си няколко големи съюза.

Отначало Шана се бе впуснала в играта без съвсем ясна представа с кого се състезава. И тримата други кандидати бяха юристи. Единият в момента преподаваше в университета. Другите двама се кандидатираха за втори път, след като предишния бяха изгубили.

Тя отново погледна към екрана и пак захапа крайчеца на устната си.

— Ти ще победиш — увери я Брейди и стисна ръката ѝ. — Моля те да ме извиниш сега, след малко ще се върна. Трябва да се видя с някои хора — той потъна в навалищата, оставяйки ги сами в препълнената стая.

Шана отново се съсредоточи в телевизионното предаване. Продължаваше да хапе устната си. Рейд сложи пръста си там, за да я накара да престане.

— Ако продължаваш така, устните ти ще са прекалено подути, за да произнесеш победното си слово пред журналистите — той се усмихна неодобрително. — Ако тъй или иначе трябва да са подути, позволи ми поне аз да се занимавам с тях.

Една част от нея пожела да приеме думите му буквално и просто да избяга от всичко това. Но знаеше, че е невъзможно. А не би го направила, дори и да не беше. Залогът бе прекалено голям, прекалено много хора бяха замесени. И тя искаше да победи. Много повече, отколкото си бе давала сметка отначало.

Отпусна се на канапето, тялото ѝ бе толкова напрегнато, че почти не го чувстваше. Статистиките за един друг окръг се появиха върху монитора.

— По-късно.

Имаше прекалено много хора, за да си позволи да я прегърне така, както му се искаше.

— Това обещание ли е?

Шана го погледна унесено. Та тя нищо не бе обещавала.

Или напротив?

— Какво?

Рейд разбра, че е прекалено затормозена, за да следи разговора им. Имаше нужда от пауза, макар и малка. Той седна отново до нея, гласът му бе тих, убеждаващ.

— Защо не си позволиш няколко свободни дни, когато спечелиш първичните избори? Аз също ще дойда и...

Как изобщо можеше да си го помисли?

— Рейд, няма да стане. Тогава нещата ще са по-трескави от всякога.

— Точно това казвам и аз — единственото, което сега бе в състояние да направи, за да успокои желанието си по нея, бе да си я представи в леглото довечера — топла, мека, отдаваща се. Тялото му се

напрегна болезнено. — Избягай за малко и се опитай да събереш сили за голямата битка, която предстои.

Тя разчете съвсем точно мислите му и се разсмя.

— Да събера сили? — повтори тя. — С теб?

— Просто ми хрумна.

Изкушението бе голямо, макар че едва ли бе разумно точно сега. Но и се струваше, че от месеци нямаха никакво време за себе си. Не искаше да погуби онова, което съществуваше помежду им.

— Ако избягам с теб, няма да ми останат никакви сили за кампанията, когато се върна.

Едва ли имаше нещо, което Рейд да иска повече на този свят от това да замине с нея някъде, поне за малко. Навсякъде, където бяха ходили досега, тя развиваше толкова трескава дейност, че просто нямаха време да се усетят като любовници.

— Ще бъде изненада — той извади най-големия си коз. — Всъщност, смятах и тримата да заминем.

Тя присви очи.

— Моля?

Той се ухили.

— Ами ти, аз и Джесика.

Прозвуча й много мило и макар да знаеше, че нещата няма да са вечни, си позволи да се наслади на мига.

— Като семейство.

Това бе крайната му цел. Да станат семейство.

— Точно като семейство.

Шана се разкъсваше между сърцето и разума си.

— Не знам.

Това не бе отговорът, който беше очаквал. Обхвана го чувство на безпомощност, но не биваше да го показва точно сега.

— А аз знам. Вече решихме.

Зачуди се дали да се ядоса или да се радва на начина, по който той се налагаше. Случваше се за първи път. Иначе Рейд винаги я третираше като равна. Нито веднъж по време на цялата кампания не бе показал комплекси по отношение на това, че всички прожектори бяха съсредоточени само в нея.

— А моето мнение изобщо ли не е от значение?

— Само ако кажеш онова, което искам да чуя.

Премести се още по-близо, защото шумът наоколо нарастваше.

— Следващата седмица ще си направим един тридневен уикенд. Можеш да спреш за малко. Направи го, Шана — молеше я той, гласът му бе едновременно прелъстителен и развълнуван. — Независимо дали ще спечелиш или ще загубиш, имаш нужда от почивка. А ако загубиш тази вечер, аз ще ти помогна да излекуваш раните си — очите му интимно се плъзнаха по тялото ѝ. — И каквото още там трябва да бъде лекувано. А ако спечелиш, ще ти подготвя страхотна победна реч — погледна я закачливо, очите му бяха пълни с опасни намеци. — Но само ако ме вдъхновиш.

Тя вече се виждаше сама с него в някоя далечна хижа. Звучеше превъзходно. И изведнъж вече не искаше нищо друго. По дяволите предпазливостта!

— Страхотно се пазариш, Рейд Кинкенън.

Той небрежно сви рамене.

— Не обичам да губя.

Шана хвърли поглед към екрана, където се появиха нови цифри.

— Нито пък аз. Окей, този път спечели.

Дорийн избута настрана няколко души, за да стигне до тях.

— Шана! — викна тя развълнувано. — Втори канал току-що те обяви за победител въз основа на два процента от извадката!

Еуфория заля Шана, но тя се опита с всички сили да я овладее.

— Да се надяваме, че и другите деветдесет и осем процента са на същото мнение.

— Ето ни, идваме, Чембърлейн! — Дорийн потри кокалестите си ръце, споменавайки името на водача на другата листа. Тя широко се усмихна на Шана.

— Ти направо ще го съсипеш.

— Не бързай да се радваш, Дорийн — сърцето ѝ трепна, когато видя собственото си изображение на екрана. Засега нещата вървяха добре. — Най-важното е да спечелим първия път, нали знаеш?

В гласа на Дорийн нямаше и капчица съмнение.

— Ще спечелим, сладурче, наистина ще спечелим.

— Е, госпожо кандидат, как се чувствате като победител в първичните избори?

Рейд забодеше едно диво цвете в косите ѝ. Верни на думата си, те бяха заминали заедно. За три идилични дни се скриха в една вила, която Рейд нае от един приятел, и се престориха, че останалият свят не съществува.

Седяха на една поляна. Пред тях, докдето стигаше погледът, тревата се стелеше на големи зелени вълни под пролетния вятър. На Шана ѝ се струваше, че ако небето е само още малко по-синьо, очите ще я заболят. Рейд се бе облегал на едно дърво, краката му образуваха нещо като скоба около тялото ѝ. Тя унесено се отпусна на рамото му. На няколко крачки от тях Джесика береше глухарчета, белите им пухкави главички се разликаха от вятъра в същия миг, в който ги откъснеше с пълничките си ръчички.

Шана не помнеше някога да се е чувствала толкова щастлива и спокойна.

— Чудесно е — каза с въздишка тя. — Ти си чудесен — сгуши се в него, наслаждавайки се на топлината му, на самото му присъствие. Опитва се да ги поеме и да ги съхрани в себе си.

Почивката им щеше да продължи само още един ден. Времето, което прекараха заедно, бе великолепно и тя щеше да запази спомена завинаги. Но всичко бе толкова кратко. Във вторник започваше кампанията ѝ, от която зависеха много хора.

Рейд си играеше с косата ѝ, спомняше си как тя изглеждаше миналата вечер, когато сиянието на огъня в камината стопляше кожата ѝ. Дори само тази представа бе достатъчна да го накара да я пожелае отново. Знаеше, че никога няма да се умори да я люби.

— Чудесно е и винаги може да продължи.

Тя се надигна на лакът и го погледна изненадано.

— Да не би да ме молиш да се откажа от кампанията?

Дори не би си го представил!

— Не, моля те да се омъжиш за мен.

Винаги се бе страхувала от този момент. Мисълта често минаваше през ума ѝ, но всеки път сърцето ѝ се свиваше от страх. Страх, който изместваше всичко друго.

— Рейд, аз...

Колебанието ѝ го нарани.

— Да не би да имаш по-добро предложение? — запита той сухо.

— Не, не говори глупости — Шана се надигна, обгърна коленете си и погледна към Джесика. Момиченцето гонеше пеперудите. Тя прокара език по устните си. — Само че...

Той вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Нека отгатна. Страхуваш се.

Тя стана, цветето падна от косата ѝ.

— Не се страхувам.

Рейд сложи ръце на раменете ѝ, гласът му бе настойчив.

— Тогава рискувай. С мен — търсеше в очите ѝ знак на съгласие.

— В живота няма гаранции, Шана, а само неща, които бихме искали да преживеем — нима тя не разбираше? Нима не бе го осъзнала през тези няколко месеца? — А аз искам да преживея много неща с теб.

Шана се извърна. Защо той го правеше толкова трудно за нея?

— Но аз не съм готова!

Той бавно започна да изтърсва тревата от джинсите си. Погледът му се вледени и явно с мъка се владееше.

— Заради него значи.

— Заради кого? — гласът на Рейд бе изпълнен с такава омраза, като каза „него“, че и нейният собствен глас се разтрепери.

— Вярвай ми поне малко — рече отвратено Рейд. — Джордан.

Тя го погледна ужасена. Не искаше Рейд да мисли подобно нещо.

— Не!

Очите му потъмняха от усилието да овладее гнева и обидата от отказа ѝ. Защото му отказваше по съвсем погрешни причини. Притисна я до ствола на дървото и взе лицето ѝ в ръце.

— Той е тук, в ума ти, всеки път, когато те любя — изведнъж усети, че я притиска прекалено силно, и я пусна. — Ти ни сравняваш — видя изненадата в очите ѝ. — Какво? Да не би да мислиш, че не знам?

— Не те сравнявам! — викна измъчено Шана. — Джордан беше ужасен любовник.

— Не говоря точно за това — Рейд с усилие снижи гласа си. Не биваше да плаши детето. Нима Шана смяташе, че той иска само секс? Толкова ли ниско мнение имаше за него? Или за себе си? Нима през всичките тези месеци отношенията им изобщо не бяха напреднали? — Говоря за другите неща, дявол да го вземе. Ти очакваш да се отдалеча емоционално от теб. Очакваш да научиш нещо за тайните ми

похождения, смяташ, че те използвам с някаква цел, точно както и той. Че говоря неща, които не мисля, както той е правил. Е, тогава има да чакаш напразно. И междувременно ще разбиеш два живота.

Рейд съзна, че пак вика, а това в никакъв случай не бе добре. Той рязко се извърна.

— Ще приготвя нещо за хапване.

Шана гледаше гърба му, докато той се отдалечаваше. Чувстваше се напълно объркана. Изведнъж хукна към него.

— Рейд, чакай!

Той спря и се обърна.

— Чакам — изрече спокойно.

Шана разтреперана си пое дъх.

— Моля те да ми дадеш още малко време. Нека помисля — докосна бузата му, сякаш опитвайки се по някакъв начин да му внуши търпение. Очите ѝ молеха за разбиране. — Знам, че не си като него. В моите представи ти имаш всички плюсове, а той всички минуси. И все пак съм толкова уплашена. Обичах го с цялото си сърце и дори, когато усетих, че нещо не е наред, отказвах да повярвам. Сърцето ми бе последното, което прие неговата измама. И сега — тя се усмихна тъжно, — то последно ще бъде убедено, че няма да се случи отново.

Искаше да ѝ се разсърди за пълното безсилие, в което го бе хвърлила. Но не можеше. Обичаше я прекалено много.

— Знаеш ли — рече тихо. — Казват, че когато паднеш от кон, най-добрият начин да преодолееш страха си от ездата е да го яхнеш отново.

Тя умолително сложи ръце на раменете му.

— Ще ми трябва малко повече време, за да яхна отново тоя кон.

Рейд се усмихна и докосна устните ѝ със своите. Беше отчаяно хлътнал по нея и си го знаеше. Независимо от заплахите си бе сигурен, че няма да иде никъде. Имаше намерение да продължи да я моли, докато тя най-сетне се умори.

— Само побързай, окей? Защото, както знаеш, конете умират от старост.

— Ще се опитам — отвърна му усмихнато.

— А сега върви да прибереш дъщеря си — той кимна към златокосото дете на поляната. — А аз ще видя с какво мога да събудя апетита и на двете ви.

— Пица няма да е никак лошо — подхвърли тя през рамо и тръгна към Джесика.

— Точно това бях намислил и аз — „Хубаво, просто ястие — каза си той. — Само ако и другите неща бяха така прости.“

ГЛАВА 27

— Ще дойда след около час или малко повече.

Гласът на Рейд се смеси с пукота на статичното електричество. Светкавици разкъсваха небето. Телевизорът и радиото работеха със смущения. Две големи гръмотевични бури връхлетяха района на Вашингтон една след друга. Валеше силно вече почти три дни и според прогнозата се задаваше и трета буря, която щеше да донесе нови разрушения на града.

Електричеството в апартамента на Шана цялата вечер бе нестабилно, а сега, като че ли и телефонните линии бяха застрашени. Тя едва разбра думите му.

— Имам само още малко работа по речта на баща ти за утре.

Шана си играеше с шнура. През целия ден бе неспокойна, а вечерта засили това усещане.

— Защо не я довършиш тук?

— Защото, сладка моя, ако не си забелязала, ти доста ме разсейваш. А и както се чувствам тази вечер, едва ли ще мога да напиша и една дума.

Шана имаше зад гърба си дълъг и труден ден и копнееше да усети ръцете на Рейд около себе си. Бурята я превръщаше отново в малко дете и тя се нуждаеше от усещането за сигурност, което той ѝ даваше винаги.

— Звучи обещаващо. Побързай — изрече тя, останала без дъх.

Пукането на линията заглуши отговора му. Нервността в гласа ѝ го разтревожи. Външно тя почти винаги изглеждаше неуязвима. Дали най-сетне бе осъзнала, че има нужда от него, или пък нещо не беше наред?

— Добре ли си, Шана?

Тя наистина се държеше като дете.

— Малко напрегната. Липсваш ми.

Може би най-сетне щяха да стигнат до някакъв пробив.

— Почти привършвам. Половин час най-много.

Тя погледна през прозореца. Светът, три етажа по-надолу, бе тъмен и пуст. Продължаваше да вали като из ведро. Чу как гумите на някаква кола изскърцаха, после трясък, явно от сблъскване с друго превозно средство. Потръпна и се извърна настрана.

— Внимавай. Времето е отвратително.

— Ще наема гондола, ако се наложи. А ако ти...

Връзката прекъсна.

— Рейд? Рейд? — тя въздъхна и затвори телефона. — Ужасно.

Не обичаше да остава без телефон.

— Остава и токът да изгасне — промълви тя. Пръстите ѝ се склучиха около фенерчето, което бе приготвила в джоба на набраната си пола. Ако светлината угаснеше и Джесика се събудеше, не искаше тя да се изплаши. Също като майка си някога, момиченцето се боеше от тъмното.

Шана погледна към фотографията на Рейд на пианото. Прокара пръст по рамката. Импулсивно целуна върха на пръста си и го притисна там, където бяха устните му. Знаеше, че го обича, но не бе в състояние да убеди себе си да приеме предложението му. Страхът да не разруши съществуващото помежду им ѝ пречеше да каже „да“. Бракът бе нещо толкова объркано и сложно, а при опита, който имаше, Шана извънредно много се боеше да не повтори същата грешка. Искаше ѝ се нещата да продължават както досега. Завинаги.

Но то беше като да си хапваш от тортата и тя да си остава цяла.

Провери отново телефона, но все още нямаше сигнал. С безпомощна въздишка затвори слушалката и отиде в стаята на Джесика. Момиченцето спеше, притиснало плюшеното зайче, което Рейд ѝ бе подарил. В негова чест тя го наричаше „господин Уейд“. Шана се усмихна на себе си. Книжката с приказки, която бе чела на Джесика, преди да заспи, бе на стола — друг подарък от Рейд. Не можеше да отрече, че той сигурно щеше да стане добър баща на дъщеря ѝ.

„Адски по-добър от оня, който природата ѝ е отредила“ — рече си Шана и устните ѝ се свиха в горчива усмивка. Та той никога не я бе виждал. Засега Джесика не задаваше въпроси. Вероятно предполагаше, че Рейд ѝ е баща. И то бе почти така. Но все някой ден въпросът щеше да дойде и Шана изобщо не знаеше как ще се оправя тогава. Как би

могла да съобщи на едно малко момиченце, че баща му дори не желае да го види.

Но нямаше смисъл да се измъчва повече от грешките си. Макар и несъзнателно, Джордан ѝ бе подарил това най-скъпо същество, и тя бе благодарна.

Наведе се над дъщеря си, заспала в чисто новото си голямо детско легло, целуна главичката ѝ и загърна чаршафа около малкото телце.

— Спи здраво, бебчо.

Остави вратата открената. Малката „вълшебна“ лампа до леглото остана светната, за да „пропъжда чудовищата“. Това решение бе хрумнало също на Рейд, след като нощната лампа не успя да намали страха на детето.

— Ела си бързо у дома, Рейд — прошепна тя в заобикалящата я пустота.

Беше сама. Тримата се бяха върнали във Вашингтон преди няколко дни. Шана трябваше да се срещне с някои от лидерите на своята партия. Джейн бе помолила да я освободи вечерта заради някакво посещение у роднини въпреки лошото време. Щеше ѝ се поне тя сега да е тук. Имаше нужда да поговори с някого, за да прогони това странно, завладяващо чувство на безпокойство, което необяснимо я потискаше.

Можеше да се заеме със сто неща, но кой знае защо, не бе в състояние да се съсредоточи върху нито едно. Дали по телевизията нямаше нещо, което да погледа, докато дойде Рейд? Знаеше, че заради репутацията ѝ той няма да остане цялата нощ. Но щеше да постои поне известно време. А и това би помогнало.

Звънецът на входната врата дрънна и тя се сепна прекалено силно. Извърна се стремително. Рейд? Да не би да се е отказал да работи тази вечер? Имаш ключ от апартамента ѝ, но тъй като и той, и Дорийн се страхуваха от възможността да го издебне някой репортер, обикновено звънеше.

— Нищо не бива да накърнява репутацията на бъдещата дама от Конгреса — обичаше да я закача той.

Развълнувана и обнадеждена, Шана забърза към вратата.

— Значи си променил намеренията си, а? — рече тя, докато отваряше вратата. В същия миг онемя и отстъпи назад, сякаш някой я

беше ударил.

— Да, наистина ги промених.

Джордан, облечен в сив шлифер като модел на мъжко модно списание, влезе вътре, преди тя да успее да затвори вратата. В косата му все още просветваха дъждовни капки въпреки чадъра, който бе използвал. Капчиците отразиха светлината на лампите и проблеснаха като малки звездички.

„Като ореол. Той отново се появява в измамна маскировка“ — помисли си Шана. Не бяха разменили нито дума от оня ден в болницата. Разводът бе уреден изключително от адвокатите.

— Какво правиш тук, Джордан?

Той подпря чадъра си в ъгъла на коридора и елегантно се измъкна от шлифера. Върху плочките се образува малка локвичка.

— Просто бях наоколо. Чух, че си се върнала в града, и...

Смайващо бе колко ясно прозираше тя през него сега, и колко замъглен бе преди погледа ѝ.

— Джордан, ти никога не правиш нещо „просто“ така. Вероятно си най-пресметливият човек в Конгреса — искаше ѝ се Рейд да е тук или поне Джейн. Чувстваше се уязвима сама с Джордан. Нямаше представа какво е намислил. — И тъй, защо си тук?

Той бе наблюдавал издигането ѝ и с яд и изумление. Сега вече знаеше, че е трябвало да се бори повече, за да я задържи. В края на краищата, тя действително можеше да му е много полезна. Някои от връзките му се бяха поразклатили. Един от хората, които в най-голяма степен подкрепиха кампанията му с участието на няколко големи фирми, сега бе попаднал под подозрение. Ако министерството на правосъдието започнеше разследване, Джордан се опасяваше, че връзката му с този човек може да застраши кариерата му. Имаше трикове, които щеше да му е трудно да обясни, а човекът бе свързан и с организираната престъпност. Джордан разбираше, че се налага да укрепи позициите си. С някого, който имаше действително влияние. Нуждаеше се от ореола на човек със съпруга и семейство. А повече от всичко се нуждаеше от влиянието на Роджър Брейди.

Джордан се усмихна широко и взе ръката на Шана.

— Дойдох да видя жена си и дъщеря си.

Шана дръпна ръката си и го изгледа студено.

— Бившата си жена. Аз съм твоята бивша жена вече три години — опита се да се отдалечи от него, но той я последва. Чувстваше се като преследвана плячка. Мушна ръце в джобовете си и ги сви в юмруци, за да не треперят. — А що се отнася до дъщеря ти, ти никога не си я признал. Защо точно сега? Каква игра играеш пак?

Той огледа апартамента. Ако не друго, поне винаги бе проявявала добър вкус. Погледна я невинно.

— Никакви игри, Шана — кимна към канапето. — Имаш ли нещо против да седна?

— Да, имам.

Студенината в гласа ѝ изобщи не му направи впечатление. Той се настани удобно, сякаш мястото му е било винаги там.

— Съжалявам, че не чух останалото. Ушите ми залепнаха след „да“-то. Сигурно е от времето — той потупа мястото до себе си и зачака тя да седне.

Шана не помръдна.

— Това вече не ме очарова, Джордан.

Той я погледна и очите му отнеха куража ѝ по същия начин, по който бе успявал и преди.

— Не се опитвам да бъда очарователен, опитвам се да бъда честен.

Тя не вярваше, че може да е честен, дори и да искаше.

— Да не си си сменил вярата?

„Станала е още по-трудна“ — помисли си той раздражено. Скочи на крака и хвана ръката ѝ, когато тя се опита да се отдръпне.

— Не, но съм се променил — изражението му бе самата искреност.

Не забравяй какво ти причини той! Не забравяй какво знаеш за него!

Тя ровеше из раните, които едва наскоро бяха зараснали.

— Помогни ми да се сетя какво следваше в реда на еволюцията след змията.

Той се усмихна. Беше същата момчешка усмивка, която караше сърцето ѝ да пърха преди пет години.

Но сега нямаше трепети, нямаше ускорен пулс. Нищо. Сякаш всичко вече бе мъртво в нея. „Най-сетне неузвима! — помисли си тя.

— След толкова време.“ Бе истинско облекчение да преживее тази конфронтация и да узнае, че вече не я интересува.

— Заслужавам го — призна той, докато палецът му галеше китката ѝ. — Това и още повече. Аз бях глупак тогава, глупак, който отчаяно се опитваше да стигне донякъде.

Не, той никога не е бил глупак. Джордан знаеше винаги много добре какво прави, на всяка крачка от пътя. Шана се опитваше да забрави, но никога нямаше да прости.

— А сега?

Тя омекваше. Джордан знаеше, че е въпрос само на минути. Прочувствено се вгледа в очите ѝ.

— Сега съм човек, разбиращ какво е загубил.

Браво! Чудесно!

— О, моля те, Джордан — тя се опита да издърпа ръката си, хвърляйки му презрителен поглед. Той действително принадлежеше към низшите форми на живота и Шана съжаляваше с цялото си сърце, че е баща на Джесика.

Но Джордан не искаше да я пусне. Той засили хватката си, макар изражението му да остана разкаяно.

— Не трябваше изобщо да те оставям да си отидеш.

Това няма да помогне, Джордан, вече съм отвъд теб. А и имам достатъчно лош опит.

— Доколкото си спомням, не може и дума да става за „оставяне“. Аз просто те напуснах.

Тя го блъсна в гърдите и Джордан я пусна изненадано. Добре, щеше да кара по-бавно. Съпротивата ѝ бе нещо ново. Допускал бе, че след толкова време, тя няма да изпусне шанса да си го върне отново. Освен ако действията ѝ не се ръководеха отнякъде другаде.

Тази мисъл го разтревожи.

Макар и да не я бе искал през цялото време, фактът, че му се изплъзваше, уязви гордостта му.

— Нямаше да го направиш, ако аз не бях пожелал.

„Невероятен, брутален егоист! — помисли си тя, като само видът му вече я отвращаваше. — Как, по дяволите, съм могла да бъда толкова сляпа и да се подлъжа по външността му?“

— Не си се отказал от навика си да изопачаваш нещата, а?

Търпението му се изчерпваше. Предполагал бе, че ще е по-лесно. Раните бяха зараснали. Смяташе, че ще е достатъчно да се извини, за да му падне тя отново в ръцете, готова да даде още един шанс на брака им.

— Искам да се върнеш, Шана.

О, Рейд, къде си!

— Защо?

Той разпери ръце. За човек с нейния манталитет би трябвало да е повече от ясно. Макар и да наблюдаваше отблизо кариерата ѝ през последните месеци, Джордан бе убеден, че мишката винаги ще си остане мишка.

— Искам отново да бъдем семейство, истинско семейство.

— Как „отново“? — как можеше той да изрича подобни неща, без да се задуши от собствените си думи? — Да не би да ти трябва нещо за тазгодишната новогодишна картичка? Голите жени не се ли котират вече?

Джордан трябваше да си напомни, че се нуждае от подкрепата на баща ѝ, за да потисне желанието си да я смаже.

— Станала си корава жена.

Тя вирна брадичка.

— Може би някой ме е направил такава. Изглежда все пак съм научила някои неща от брака си с теб.

Шана се отдалечи, опитвайки се да прикрие безпокойството си. Трябваше да разчисти нещата веднъж завинаги и да каже на Джордан какво мисли за него. Но щеше да се чувства далеч по-уверена, ако в стаята имаше и още някой.

Той не искаше да ѝ позволи да се измъкне. Следваше я на всяка стъпка. Безпомощно протягаше ръце към нея. Ако просто можеше да я повали в леглото, всичко щеше да се уреди. Но този път щеше да прояви търпение, колкото бе нужно, за да я подчини на волята си. Това бе единственият начин да отбие удара, който усещаше, че се задава.

— Преди ми харесваше повече.

При мисълта какво представляваше през онези дни тя изпита почти физическа болка.

— Разбира се. Един парцал, с който можеше да си избършеш обувките.

Той поклати глава и плъзна пръсти по бузата ѝ.

— Една жена, на която можех да разчитам — почти я бе притиснал в ъгъла.

Шана блъсна ръката му и в същия миг видя гнева, който той не успя да овладее.

— Да разчиташ? Странна дума в твоите уста. Имаше време, когато аз мислех, че мога да разчитам на теб.

— Можеш — увери я той. Гласът му бе тих и изкусителен. — Сега.

Частица от нея искаше нещата наистина да бяха по-различни. Но знаеше, че не бе възможно. Желанията ѝ съвсем не бяха достатъчни. А леопардите никога не сменяха нрава си. И тази фраза не бе възникнала току-така.

— Да, аз мога да разчитам на теб. Да разчитам да ме лъжеш, да ме мамиш и да правиш всичко, само и само да си пробиеш път напред. Целта ти бе президентството, нали? Какво по-добро за имиджа от едно помиряване с миналото? Подновяване на връзките с фамилията Брейди? И с парите на Брейди.

Не, целта му бе да оцелее, и тя бе единственото средство. Проклет да бе цинизмът на тая кучка!

— Имаш всички основания да бъдеш подозрителна — започна той, плъзгайки ръце по раменете ѝ.

Рейд, тя искаше Рейд. Къде беше той? Отвън дъждът плющеше по прозорците, светкавици прорязваха небето. Ами ако не успееше да дойде? Как щеше да се отърве сама от Джордан?

— Не съм подозрителна, а просто знам.

Малката кучка бе станала упорита. Той изобщо не го бе предвидил.

— Шана, какво трябва да направя, за да те убедя, че говоря сериозно? Готов съм на всичко — притисна я към себе си и сведе устни към нейните. — Само кажи и ще го направя.

Тя извърна глава точно в мига, когато щеше да я целуне, и устните му намериха косата ѝ.

— Изпий една чаша с бучиниш.

Идеше му да я удуши. Но я пусна за малко.

— Какво?

Тя се възползва от възможността да мине от другата страна на пианото.

— Или се опитай да се хвърлиш върху меча си. Според японския обичай. Харакири. Смъртта на честта. Ще бъде нещо ново за теб.

Тя говореше щуротии.

— Нямам намерение да си правя експерименти със смъртта.

Шана присви очи с упрек.

— Говорех за честта.

Време бе да се сложи край на усукванията. Негова беше, той я искаше. По дяволите, защо тя просто не го признаеше?

— Шана, обичам те.

Въпреки надигналата се в гърдите ѝ паника тя го погледна право в очите.

— Джордан, единственото, което някога си обичал, е собственото ти отражение в огледалото. Не знам защо сега си тук, но предполагам, че е свързано с бъдещия ти имидж. Това обаче вече не ме интересува. Не искам смъртта ти, искам само завинаги да изчезнеш от живота ми. Което значи и от апартамента ми. Веднага — тя скръцна със зъби, когато той я хвана още по-здраво.

— Искам те, Шана — дъхът му достигна до нея. Усещаше пулсирането на слабините му, докато той я притискаше до стената. В очите му се появи опасна светлина. — Никога жена не ме е напускала. *Никога*. Аз съм този, който идва и си отива, и аз се върнах отново в живота ти. Трябва да свикнеш с тази мисъл.

Усмивката върху лицето му бе злобна и язвителна. Как изобщо го бе смятала за красив? И как изобщо го бе обичала?

Джордан настойчиво триеше слабините си в нейните.

— Може би като поусетиш онова, което ти е липсвало, ще промениш намеренията си...

Отвращаваше я. Чувстваше се омърсена дори само от докосването му.

— То ми липсваше дори когато ти спазматично се мятеше върху мен.

Гневът му избухна неудържимо. Напрежението, в което живееше от доста време, бе прекалено голямо.

— И защо, лицемерна кучко?

Вдигна ръка да я удари, но внезапно потънаха в тъмнина. Светлините в апартамента угаснаха. Шана заби коляното си между

краката му. Изненадан, Джордан извика от болка и се преви върху килима.

— Кучка! — изпъшка той. — Ще ми платиш за това!

ГЛАВА 28

— Мамо, къде си?

Изплашеният вик на Джесика отекна в сенките на апартамента. Адреналинът бликна във вените на Шана. Детето! Трябваше да иде при детето си.

— Идвам, Джесика, мама идва!

Джордан, сгърчен на килима, успя да хване глезена ѝ, когато тя се обърна по посока на вика. Шана изгуби равновесие и политна напред. Челото ѝ се блъсна в страничната облегалка на канапето. Макар и тапицирана, тя бе доста твърда. Ударът бе доста силен, зъбите ѝ изтракаха и тя прехапа език. Усети вкус на кръв.

— Да те вземат дяволите! — гласът на Джордан бе заплашителен. — Ще стоиш тук — сграбчи я, докато тя отчаяно се опитваше да му се изплъзне. В другата стая Джесика продължаваше да я вика. Джордан сякаш нищо не чуваше. — Какво, значи вече си го получаваш редовно от някой друг, а?

Макар и да го дращеше и блъскаше, тя не успяваше да го отблъсне. Джордан я затисна под себе си.

— Госпожа моралистката вече има с кого да се чука, а? И затова не ме иска.

Дъхът му пареше лицето ѝ, тя яростно се опитваше да го избегне.

— Не искам, защото ме отвращаваш, Джордан. Пусни ме!

Блъсна го, но той се стовари върху нея с цялата си тежест. Фенерчето в джоба се заби в бедрото ѝ. За момент Шана спря да се бори, за да повярва той, че е спряла да се съпротивлява. После мушна ръка в джоба си.

Джордан се подпря на две ръце и се надигна.

— Добре че най-сетне се вразуми — гласът му бе зъл и триумфиращ. — Знаех, че няма да устоиш.

Шана замахна с всичка сила и го удари с фенерчето по главата, раздирайки слепоочието му. Джордан изкрещя, зашеметен от удара, и падна назад.

Тя скочи на крака в същия миг, когато външната врата се отвори с трясък. Светлината от фенерчето на човека, застанал на входа, я заслепи, но тя хукна нататък.

Ридание се изтръгна от нея, когато видя лицето му.

— Рейд!

Той освети фигурата, просната на пода.

— Какво става тук, по дяволите?

Джордан докосна слепоочието си. Пръстите му лепнеха. Кръв. Гневът се надигна в него, но той успя да се овладее. Знаеше, че трябва да действа спокойно в присъствието на тези двамата. Извади носната си кърпа и я сложи върху раната. В погледа, който отпрати към Рейд, нямаше нищо друго, освен презрение.

— Нищо особено. Едно малко недоразумение — отвърна той. — Това ли е причината? — обърна се той към Шана. — Затова ли ме отблъскваш?

Всичко в нея трепереше. Усещаше, че всеки момент тялото ѝ ще се разтrese спазматично. Несъзнателно се притисна към Рейд, опитвайки се да се успокои.

— Нашите отношения приключиха преди три години, Джордан. Рейд няма нищо общо — тя се принуди да погледне човека, когото някога бе обичала. — Причината е единствено в теб.

Джордан все още не бе убеден. Никога жена не го бе отблъсквала. Сигурно имаше и нещо друго. Той се изправи.

— Съчинителят на речи срещу заплащане, а? — обърна се към Рейд. — Как си, Кинкенън? Затова ли ме напусна? — той презрително махна към Шана. — За да се пробваш при нея? Лесна плячка, нали?

Без да се поколебае нито миг, Рейд пусна фенерчето и удари Джордан в лицето. Лъчът описа дъга по стената и тавана и то падна на пода. Джордан се свлече почти в същия момент.

Рейд разтри кокалчетата на ръката си, преди отново да вдигне фенерчето. Усещаше ги като смазани. Дори не погледна за втори път изпадналия в безсъзнание.

— На кино това винаги изглежда съвсем лесно.

Все още разтреперана, Шана въздъхна облекчено. Детето продължаваше да я вика.

— Трябва да ида при Джесика — вдигна окървавеното фенерче, послужило ѝ за оръжие, и си освети пътя с него. Точно тогава лампите

отново светнаха.

— Идвам, бебчо! — викна тя още от хола.

Светлината подейства успокояващо на Джесика. Тя погледна учудено майка си.

— Гласове, мамо, Джеси чува гласове.

Не биваше да показва тревогата си пред детето. Страхът, разрушението и хаосът бяха неща, от които съзнанието на Джесика трябваше да се пази. Тя бавно я зави отново с одеялото.

— Сънувало си, миличко. Сигурно си сънувало.

Джесика огледа стаята, но очите ѝ вече се затваряха.

— Светлинката — прозя се тя и посочи към лампата.

— Тя за малко угасна — усмихна ѝ се Шана. — Но после пак светна. Сега всичко е наред — гласът ѝ бе тих, успокояващ. Джесика почти заспиваше. — Вълшебната лампичка ще те пази, а „господин Рейд“ ще ти прави компания — тя сложи зайчето до момиченцето. — Аз ще съм в другата стая, миличка, защото трябва да говоря с един човек — допря устни до челцето на Джесика. — Приятни сънища, миличко.

После леко се измъкна от стаята на дъщеря си. Сърцето ѝ все още се блъскаше в гърдите. Погледна дрехите си. Джордан бе успял да разкъса полата ѝ, докато се опитваше да я свали. Покри лицето си с ръце, за да потисне надигналото се в гърлото ѝ ридание.

Не го прави. Само не го прави.

Овладейвайки се в някаква степен, Шана се върна в дневната. Джордан все още лежеше в безсъзнание. Погледна Рейд.

— Какво ще правим с него?

Той знаеше какво би направил, но щеше да има последствия. Ръката му я обгърна. Шана бе преbledняла като платно. Веднага забеляза скъсаната пола и гневът отново го заля.

— Иска ми се да го ликвидирам, но за репутацията ти няма да е добре авторът на речите на баща ти да убие бившия ти съпруг — той го огледа преценяващо. — Ще го натоварим в някое такси — заради нея Рейд си наложи да говори спокойно. — Какво искаше?

Шана притвори очи, чудейки се дали споменът за тази вечер някой ден ще се изличи от паметта ѝ.

— Искаше да започнем оттам, докъдето бяхме стигнали.

Рейд не виждаше логиката.

— И защo? Защо e дошъл чак сега, а не по-рано? — усети, че Шана трепери и ръката му я притисна здраво.

— Нямам представа — тя го погледна. Имаше нещо, което трябваше да изяснят. Веднага, иначе изобщо нямаше да се успокои. — Какво искаше да каже той, Рейд?

Рейд не я разбра.

— Как какво искаше да каже?

Шана се отдръпна, обзета от някакъв хлад.

— Като каза, че си напуснал работата си при него, за да се „пробваш“ при мен? — съмнението я прободe и тя заразтрива ръце, мъчейки се да прогони неочаквания студ. — Да не би да го удари, за да замълчи?

Очите на Рейд опасно потъмняха, но той не се приближи.

— Трябва ли да питаш?

Тя цялата се тресеше и вече не знаеше какво да мисли. Искаше да бъде напълно сигурна. Джордан внезапно се бе появил в живота ѝ и всичко се обърна с главата надолу.

— Да, мисля, че трябва.

— Казах ти, че нямам никакви политически амбиции — гласът на Рейд бе напълно овладян.

— Но аз съм и много богата — напомни му тя. Проклятието щеше да я преследва цял живот и никога нямаше да знае дали хората харесват самата нея или семейството и парите ѝ.

В един кратък миг търпението му изневери. Рейд понечи да я сграбчи и да я разтърси, за да дойде най-сетне умът в главата ѝ. Но не направи нищо, а само я задържа в ръцете си.

— Молил ли съм те някога за нещо? Някога? — повтори той грубо.

Тя стисна здраво треперещите си устни. *Кажи ми, че греша, Рейд. Кажи ми, че греша! Искам да съм сгрешила.*

— Може и да си от по-търпеливите.

Той я погледна, наранен, ядосан.

— Шана, ако наистина мислиш така, всичко, което се е случило между нас, няма никакъв смисъл — пусна я и се извърна настрана.

Болката я прониза. Инсинуациите на Джордан бяха докоснали един оголен нерв, разчовъркали бяха раната, която никога не бе

зараствала. Но ако Рейд не искаше да крие нищо, защо не ѝ бе казал за Джордан? Знаеше, че е била омъжена за него.

— Защо никога не си ми споменавал, че си работил при него?

— Това бяха само няколко месеца и не държах да използвам точно тях като препоръка. Напуснах, защото не ми харесваха нещата, които ставаха там — той махна с ръка към сгърчената фигура на пода. — Той е паразит, абсолютен нагаждач. Не бих могъл да пиша речи за човек като него, защото те щяха да бъдат само празни думи, предназначени да заблуждават хората да гласуват за него. Не съм създаден за тази работа — той потърси в погледа ѝ жената, която обичаше. — Мислех, че вече си го разбрала.

Сълзи нахлуха в очите ѝ. Да, действително го бе разбрала. Прокара ръка в косите си, като дишаше учестено.

— Съжалявам. Но той ми причини такъв шок.

Това бе всичко, което Рейд искаше да чуе. Само една дума на извинение и цялата обида бе заличена. Взе я в ръце и просто я задържа до себе си, опитвайки се да я успокои със самото си присъствие.

— Ш-шт, всичко е наред — погали косата ѝ. — Няма да му позволя да те оскърбява.

— Колко трогателно.

И двамата се сепнаха от гласа на Джордан. Той бе седнал на пода и разтъркваше челюстта си. По дяволите, утре заран сигурно целият щеше да е в синини.

— Е, сега, след като и двамата сме я пробвали, знаем, че не е кой знае какво, нали? — той понечи да се изправи. — Когато ти омръзне, можеш да ми се обадиш.

Джордан не бе очаквал удара, който отново го прикова към стената. Дъхът със свистене изскочи от гърдите му, гръбнакът му се сблъска с твърдата повърхност. Рейд го гледаше втренчено, лицето му бе само на сантиметри от неговото. Джордан никога в живота си не бе виждал такава омраза и се сви вътрешно. Нямахше къде да избяга.

Рейд не искаше нищо друго, освен да го довърши. И то бавно.

— Никога вече няма да я докоснеш с калните си ръце. Никога. Ясен ли съм?

Джордан бе от хората, които оцеляват. Въпреки лошия си жребий, той винаги бе оцелявал, по някакъв начин щеше да го направи и сега. И преди го бяха заплашвали.

— Искаш да оставя кокошчицата със златните яйца на теб, а? По-умен си бил, отколкото изглеждаш.

Рейд стисна врата му и в очите на Джордан нахлу паника.

— Ако само още веднъж посмееш да я погледнеш, ще те попилея на толкова малки парченца, че никой няма да знае как да те събере.

Лицето на Джордан почервения ужасно, докато се мъчеше да махне ръцете на Рейд от гърлото си. Вече не можеше да си поема въздух.

„Още малко — помисли си Рейд. — Само още малко.“

— Рейд, Рейд, ще го удушиш! — задърпа ръката му Шана. Но не успя да я отмести. Врълетяха я нови страхове. Не можеше да го остави да убие Джордан. Целият живот на Рейд щеше да бъде съсипан. И то заради нея. — Рейд, моля те, не си заслужава! Той просто не го заслужава.

Разумът му постепенно се върна.

— Така е. Права си. Не го заслужава — показва вратата на Джордан. — Изчезвай, преди да съм променил решението си.

Джордан се подпря на рамката. Разтри гърлото си, докато с усилие си поемаше въздух.

— Бих могъл да наредя да те арестуват, Кинкенън — успя да каже най-сетне.

Рейд знаеше, че думата на Джордан ще бъде сложена на везните заедно с неговата и на Шана. На Шана щяха да повярват, но скандалът щеше да ѝ навреди.

— Не вярвам да искаш подробностите от твоя опит за изнасилване да се появят в сутрешните вестници? — запита злонамерено Рейд.

Джордан отстъпи, но както винаги се постара да си придаде наперен вид. Изправи рамене.

— Сигурно е от речите, които пишеш напоследък, фантазията ти съвсем се е развинтила.

Раменете го боляха там, където се бе ударил в пода, челюстта и слепоочието му пулсираха, но той успя да оправи вратовръзката си. С усилие взе шлифера си и го метна през ръка.

— Май че трябваше да се опитам да те задържа при себе си. С малко повече пари, а?

— Ние всички правим грешки, Калхуун — Рейд явно имаше предвид работата си при него. — Твоята бе, че дойде тук. Дано вече не се повтаря. Никога.

Джордан отпрати на Рейд последен презрителен поглед от вече отворената врата, после се извърна към Шана.

— Е, ти най-сетне намери своя рицар в блестяща броня, Шана. Колко жалко, че е трябвало да принизиш изискванията си, за да стане.

— Те не биха могли да бъдат по-ниски, отколкото при теб — с тези думи тя затръшна вратата в лицето му. Обърна се и се хвърли в ръцете на Рейд.

ГЛАВА 29

В продължение на няколко мига Рейд мълчаливо я държа до себе си, в очакване да се успокои. Най-после усети, че тя вече може да разговаря спокойно.

— Нарани ли те?

Беше се държала като глупачка, съзна Шана, но вече не можеше нищо да направи. Присъствието на Джордан съживи всичко в паметта ѝ — комплексите, несигурността, срамът накрая. И в няколко ужасни мига, преди Рейд да дойде, тя помисли, че Джордан ще я изнасили. Щеше да ѝ трябва време, за да се отърси от всичко това. Погледна към Рейд и поклати глава.

— Не. Само ме изплаши.

Той все още не разбираше как се бе случило, след като толкова лесно можеше да бъде избегнато.

— Защо го пусна вътре?

Тя безпомощно сви рамене. През ум не ѝ бе минало да погледне през шпионката. Грешката бе нейна. И скъпо я плати.

— Мислех, че си ти.

Рейд поклати глава. Нямаше никакъв смисъл да ѝ казва, че трябва да поглежда винаги, преди да отвори. Тя и без друго го знаеше.

На устните му се появи закачлива усмивка.

— Бих могъл да го приема като обида, знаеш ли?

Шана несигурно си пое въздух, като се мъчеше да се успокои. Вътрешно все още трепереше. Съмняваше се, че скоро ще успее да забрави всичко това. Почти маниакалният гняв на Джордан дълго щеше да измъчва съзнанието ѝ.

— Когато той позвъни, помислих, че си променил намеренията си и си се отказал да работиш. Отворих, без изобщо да се замисля.

Дланите на Рейд ласкаво се плъзнаха по шията ѝ.

— Имаш нужда от някого, който да те пази.

— Не, не е така — не искаше да се грижат за нея. Никога вече. Нямаше да се откаже от независимостта си, извоювана въпреки всички

обстоятелства. И въпреки собствените ѝ нагласи. — Сама ще се пазя — усмихна се на Рейд. Всяка частица от лицето му ѝ бе до болка позната и само видът му бе достатъчен, за да я развълнува. — И все пак имам нужда от един рицар, който да се появява в критични моменти. Както ти тази вечер.

— Рицар под наем ли?

Харесваше ѝ начинът, по който я караше да се чувства. Начинът, по който я караше да се усмихва.

— И каква ще е таксата ти?

Вместо отговор Рейд леко захвапа ухото ѝ. Стонът на удоволствие, изтръгнал се от устните ѝ, го възбуди окончателно.

— Ще се договорим за таксата.

Така ставаше винаги. Той опияняваше сетивата ѝ, вълнуваше я, водеше я към главозамайващи височини. Искаше да е с него тази нощ, да се изгуби в ръцете му, в дъха му.

— Кога ще започнем да преговаряме?

Той я поведе към спалнята.

— Сега.

Започнаха бавно, както винаги. Но след всичко, което бе преживяла, Шана вече не искаше да се бави, не искаше да чака. Зажадняла бе за докосването на Рейд, за любовта му. Копнееше сляпо да се хвърли в нея. Да се люби с него така, че от съзнанието ѝ да се изтрие всичко, случило се през последните часове. Да не вижда, да не чува и да не мисли за нищо, освен за него.

Никога не бе изпитвала такава нужда от някого.

Още щом влязоха в спалнята, Шана започна да разкопчава ризата му с треперещи пръсти. Рейд изненадано хвана ръцете ѝ. Никога преди не бе поемала инициативата.

— Ей, ей, къде е този пожар?

— Тук — тя сложи ръка върху сърцето си. — Вътре в мен. Вземи ме, Рейд. Вземи ме бързо. Сега — *накарай ме да забравя всичко*.

— Не го прави, Шана — предупреди я той.

Почти винаги му струваше голямо усилие да се удържа, но не можеше да забрави описанието на това как Джордан я е любил. Бясно, ненаситно и егоистично. Рейд по никакъв начин не искаше да попада в същия капан и да ѝ дава повод за сравнения.

Докосна с устни слепоочието ѝ.

— Знаеш, че най-хубаво е, когато не бързаме.

Той явно не разбираше.

— Не, не е така — очите ѝ го изгаряха. — Най-хубавото си ти.

Бе почти обяснението в любов, което бе чакал толкова дълго, и той се наслади на мига. Внимателно обгърна лицето ѝ с дланите си.

— Мисля, че изобщо нямаш нужда от помощ при писането на речите си — леко целуна устните ѝ, опитвайки се да успокои демона, излязъл от бутилката тази нощ. — Чудесно се справяш и сама.

Не, не и без теб.

— Опитай се пак да познаеш — Шана се надигна на пръсти и притисна устни към неговите. Целувката ѝ бе жадна, търсеца, искаща.

Никога не се бе държала така. Не можеше да направи друго, освен да я вземе в ръцете си и да ѝ даде онова, което желаше. Самият себе си. Вече нищо не можеше да удържи и двама им.

Шана бързаше. Дрехите бяха смъкнати и забравени. Паднаха върху леглото и се сляха, по-ненаситни от всякога. Огънят избухна, изпепелявайки и двамата.

Ръцете ѝ бяха навсякъде по тялото му, галеха го, милваха го, откриваха своята собствена смелост. Сякаш имаше нужда да се убеди физически, че той е тук, с нея. И че я искаше.

По никакъв начин не можеше да му се насити.

Устните ѝ поглъщаха неговите, тялото ѝ го покри, стонът му достигна до съзнанието ѝ, когато бедрата ѝ нетърпеливо го обгърнаха.

Рейд зарови пръсти в косите ѝ и леко отдръпна лицето ѝ от своето.

— Нещо ново?

Тя едва си поемаше дъх. Всичко бе пълна лудост. Изобщо не можеше да се познае. Сякаш веднъж вече бе умряла и се бе родила отново.

— Погрешно ли го правя?

Толкова бе прекрасна, толкова, толкова прекрасна.

— Шана, ти не можеш да направиш нищо погрешно. Освен ако решиш да ме напуснеш — устните му поеха нейните.

Тя леко се раздвижи, за да го приеме в себе си. Рейд здраво стисна хълбоците ѝ, когато ритъмът стана неудържим. Горещина се разля по цялото му тяло, звезди танцуваха пред очите му. Тя се движеше все по-бързо и по-бързо, докато най-сетне бурята от възторг я

връхлетя и я помете. Главата ѝ падна върху рамото му, експлозията я разтърси, а после вълната на екстаза бавно се отля. Дишането ѝ постепенно се успокояваше.

Рейд усещаше биенето на сърцето ѝ, съвсем близо до своето. Толкова му бе приятно да я държи така до себе си! Но знаеше, че тя има нужда от още нещо. Имаше нужда да бъде обичана и да доказва себе си.

Погали косите ѝ, чудейки се дали някога ще бъде напълно негова, без призраците, без страховете, които се надигаха от дълбочините на съзнанието ѝ. Не искаше парите, семейството или името ѝ. Искаше само нея. Завинаги.

— Сега, след като го направихме по твоя начин — промълви той в ухото ѝ, — искам и аз да опитам.

Шана с усилие вдигна глава. Все още замаяна, се помъчи да съсредоточи поглед върху лицето му.

— Шегуваш се.

Очите му проблеснаха.

— Никога не се шегувам, когато съм гол.

Шана се отпусна върху поизмачканите чаршафи и Рейд започна да я люби, сантиметър по сантиметър, с ръце, с устни, с език. За миг вдигна глава и видя очарован как тя започна да се движи в очакване, победило изтощението ѝ.

И всичко започна отново. Вълнението се надигаше, пулсираше, търсеше освобождаване. Как изобщо бе възможно, след като бе изчерпала и последната капчица от енергията си?

— Рейд?

— Ш-шт, не ме прекъсвай — думите бяха прошепнати до трепкащите мускули на корема ѝ. Езикът му очерта огнена следа там, където започваха бедрата ѝ. Всяко движение все повече и повече го доближаваше до центъра.

Шана простена. Лава протече във вените ѝ. Пръстите ѝ се вкопчиха в чаршафа, тялото ѝ летеше от един връх към друг. Бедрата ѝ се разтвориха. Много бавно и нежно той я погали с устни, всеки път малко по-навътре, малко по-дълбоко и малко по-дълго. Когато езикът му се плъзна в нея, тя прехапа устни, за да не изкрещи.

Отчаяно се бореше да задържи усещането и също така отчаяно се стремеше към финала, към експлозията. И двамата витаеха някъде

много високо. И нямаше край.

Тялото ѝ бе хлъзгаво от пот, бе невероятно изтощена, но продължаваше да се извива върху леглото. И под устните му.

— Недей! Не мога! — простена тя.

Рейд се надигна, очите му потънаха в нейните. Зарови пръсти в косите ѝ.

— Човешкото тяло е учудващо силно. Ще се изненадаш какво може да издържи.

Целувайки само устните ѝ, той отново я доведе до един огнен връх.

А ѝ се бе струвало, че не е в състояние да направи дори едно движение. Явно бе грешила. Рейд бе прав. Човешкото тяло бе невероятно издръжливо. Сърцето ѝ лудо заби и тя нетърпеливо се раздвижи, преди той отново да проникне в нея.

И Шана най-последно се почувства в безопасност. Засега.

На небето нямаше нито едно облаче. Изглеждаше същото като в деня на погребението на баба ѝ. А тогава трябваше да вали.

Шана избърса сълзите си и огледа хората, дошли на погребението на Анабел Уитни. Половината Конгрес се бе събрал да ѝ отдаде почит. Съпругата на сенатора бе починала от рак на панкреаса, повалил я скоро след като бе диагностициран. Смъртта ѝ бе неочаквана и поразяваща.

Погребението бе голямо. Анабел се бе докоснала до живота на много хора, имаше много приятели. Но Шана се съмняваше, че сенаторът, потопен в скръбта си, забелязва нещо. Двамата му сина вървяха до него и го подкрепяха. Родителите ѝ също бяха тук. Имаше цяла тълпа внучета, лели, братовчеди, племенници и племеннички с техните семейства. Всички те скърбяха за загубата на благородната дама.

Но Уитни бе сам в скръбта си. Това беше място, където не би могъл да проникне никой друг.

„При толкова много сълзи явно няма място за дъжд“ — помисли си Шана, избърсвайки своите.

Когато спуснаха ковчегата на Анабел в земята, тя здраво стисна ръката на Рейд. Погледна към сенатора Уитни. Широките рамене бяха

отпуснати и той приличаше на смалил се старец вместо „по-голямата от живота фигура“, населявала нейния свят. Той плачеше, без да се опитва да крие сълзите си.

Най-сетне погребението свърши. Изречени бяха прощалните слова, изказани бяха съболезнованията. Но след кончината на Елоиз Шана знаеше, че болката ще трае още дълго.

Тълпата започна да се разпръсва и всеки се запъти да продължи нишката на живота си.

— Почакай ме — обърна се към Рейд.

Той кимна, когато тя започна да си пробива път към Уитни. Синовете му се бяха отдръпнали, позволявайки на баща си да остане за малко насаме с хората, които идваха да му кажат по няколко думи. Те самите бяха потънали в своята скръб.

Какво можеше да му каже тя, което още не бе казано? И все пак трябваше да дойде, дори и за последен път. Сенаторът Уитни се извърна към нея и двамата се прегърнаха.

— Сенаторе, толкова, толкова съжалявам — не беше достатъчно. Бе истината и всичко, което мислеше в момента, но съвсем не бе достатъчно, за да запълни мрачната пропаст, която бе открила смъртта на Анабел.

Уитни кимна с побелялата си глава. Извади кърпа и избърса очите си. Бе ненужно усилие. Те веднага се замъглиха отново.

— Благодаря ти — сенаторът си пое дълбоко дъх, за да се овладее. Опита се да се усмихне, но не можа. — Тя бе по-млада от мен, знаеш ли? С десет години — гласът му бе дрезгав, и на моменти се прекършваше. — Щеше да се грижи за мен на старини. Ожених се за нея с мисълта, че никога няма да бъда сам — той стисна устни. Говореше повече на себе си, отколкото на Шана. — Човек не бива да прави такива планове. Бог разполага и той не чака ние да му кажем какво да прави — въздъхна тежко. — Тя ще ми липсва през всеки един ден, който остава от живота ми!

На Шана ѝ се искаше да му каже, че всичко ще бъде наред. Искеше някак да облекчи болката му, макар и малко. Но знаеше, че сега няма начин. Само времето щеше да помогне. И то никога напълно.

— Мога ли да направя нещо за теб?

Той мълча известно време, наблюдавайки как черните коли напускат гробището. После се извърна към Шана и взе ръцете ѝ в

своите. Неговите, бяха големи и широки и толкова студени, сякаш всичката кръв си беше отишла от тях.

— Да — рече той тихо. — Има нещо, което можеш да направиш. Но за себе си — Уитни я погледна тъй, сякаш я виждаше за първи път. — Не пропускай нищо. Наслаждавай се на всичко в мига. Никога не знаем дали ще има утре — пусна ръката ѝ и погледна към гроба на жена си. — Имах толкова планове, които никога няма да се осъществят.

И се отдалечи — един съвсем смазан човек.

Шана почувства ръката на Рейд върху рамото си. Знаеше, че е той, дори без да се извъръца, и бе благодарна за връзката, която съществуваше помежду им.

— Да си вървим у дома — каза Рейд.

Шана кимна и ръката му се плъзна около нея. Докосването му никога не ѝ се бе струвало така необходимо.

ГЛАВА 30

Лудница.

Това бе най-точната дума, с която можеше да се опише онова, което ставаше около нея тази вечер. Пълна лудница. Шест етажа по-надолу, в балната зала на хотел „Екселсиор“, активистите по кампанията и поддръжниците ѝ празнуваха, сякаш окончателните резултати вече бяха обявени и тя току-що бе спечелила мястото в Конгреса. Тук, в апартамента ѝ, също имаше не по-малко шум и бъркотия, отколкото на карнавала в Ню Орлеан. Но независимо от броя на хората, натъпкани във всички ъгли на стаята, цялото внимание бе съсредоточено върху едно-единствено нещо — телевизионните монитори, които предаваха едновременно трите главни програми.

Всички, които означаваха нещо за Шана, бяха събрани в пищно обзаведения апартамент. Семейството, приятелите, ръководителите на кампанията ѝ.

И Рейд.

Той не влизаше в нито една от тези категории. Бе всички тези неща, и още много повече.

През цялото време след погребението на Анабел Уитни Шана не успя да се отърве от думите на застаряващия сенатор, дори и през последните няколко трескави седмици на кампанията. Нима постъпи глупаво, като отказа предложението на Рейд? Причината бе в страха ѝ от промените. Страхуваше се, че онова, което съществува помежду им, ще се измени при променената ситуация. Страхуваше се, че тази промяна може да ѝ отнеме мъжа, когото обича, и да го превърне в някой непознат. Джордан също се бе превърнал в съвсем друг човек. Но не изглеждаше вероятно същото да се случи и с Рейд. Нещата между тях вървяха много добре. Но можеха да се променят, ако се оженеха. Един травмиращ опит ѝ бе повече от достатъчен.

Но думите на Уитни продължаваха да отекват в съзнанието ѝ. А съществуваше и фактът, че на този свят всичко се променя. Животът

продължаваше. А у нея нямаше никакво съмнение, че иска да прекара останалата му част с Рейд.

Цифрите затрепкаха на екрана и върнаха вниманието ѝ към настоящето. Нервите ѝ се опънаха до скъсване, когато видя малката преднина, с която водеше дотук.

Но това бе само по единия канал. Застанал до нея, баща ѝ каза, че според другите две станции води убедително срещу съперника си Едуард Чембърлейн.

— Искаш ли вече да донеса шампанското? — запита Рейд. Шана само поклати глава, без да откъсва поглед от предаването по Четвърти канал. — Та ти направо си се вдървила — той се наведе и прошепна в ухото ѝ: — Ще трябва да се намеся.

Тя се засмя, напрежението ѝ за миг изчезна.

— Не тук.

Вместо споменатото шампанско Рейд ѝ подаде чаша сода. Тя я пое благодарно и отпи. Не усещаше никакъв вкус.

Шана се бе превърнала в красиво, изтощено кълбо от нерви.

— Ще победим — увери я той.

Но Рейд нямаше представа какво щеше да стане после. Напоследък Шана бе почти непрекъснато заета. Какво ли бясно темпо щеше да си наложи, когато заемеше поста? И какво щеше да бъде неговото място в живота ѝ? Кариерата му при сенатора бе ясно очертана. Бе тук, за да предложи морална подкрепа на Шана и да редактира речите ѝ, ако се наложи. Но отвъд това нещата не бяха ясни. Веднъж вече тя му отказа, молейки го за още малко време. Времето си вървеше, а тя не казваше нищо. Нима мълчанието също съдържа някакво послание?

Колкото и да му се искаше да изясни нещата помежду им, нямаше намерение да ѝ разваля вечерта. Тя имаше право да ѝ се наслади и да се порадва.

— Не забравяй Дюи — напомни му тя по същия начин, както през нощта на определянето на кандидатите. Тогава бе спечелила, но не смееше да се надява на чудо втори път.

Рейд ѝ се усмихна окуражително и прошепна:

— По-скоро не искам да забравя как изглеждаше миналата нощ.

Шана не каза нищо. Само хвана ръката му и пръстите ѝ здраво стиснаха неговите. Щом той бе до нея, щеше някак да преживее тази

нощ, независимо дали ще спечели или изгуби.

Погледна към близкото канапе и видя, че Джейн се е надвесила над Джесика. Момиченцето явно се опитваше да разкаже нещо забавно на сенатора Уитни. Наместо да е сънена, Джесика изглеждаше съвсем бодро, очите ѝ бяха широко разтворени, сякаш бе попаднала в Страната на чудесата. Шана се бе чувствала по същия начин, когато за пръв път попадна в щаба на баща си в изборна нощ.

А като че и сега не се чувстваше кой знае колко по-различно.

Усмихна се, когато видя, че Уитни сложи детето на коленете си и започна да го подрусва. Джесика запляска с ръчички. Шана си спомни една друга подобна вечер, преди много години. Но тогава тя бе малкото момиченце в скута на Уитни, а косата му бе силно кестенява. Споменът я стопли.

— Е, тоя кучи син най-сетне си получи заслуженото.

Триумфалният глас на Рийна я изненада. Извърна се в мига, когато майка ѝ хвърли на масичката някакъв вестник от Вирджиния.

— За какво говориш?

— Виж първата страница, скъпа. Винаги чети заглавията, ако не нещо друго — Рийна погледна дъщеря си. Но този път тонът ѝ не беше критичен, само леко развълнуван. — Така винаги ще изглеждаш много информирана.

Шана хвърли поглед към едрите букви.

„КОНГРЕСМЕН ПРИВЛЕЧЕН ПОД ОТГОВОРНОСТ“

„ДЖОРДАН КАЛХУУН ИЗОБЛИЧЕН В КОРУПЦИЯ“

Рийна се усмихна, а Шана смаяно вдигна очи към майка си. В изражението ѝ имаше недвусмислено отмъстително задоволство.

— Крайно време бе да си го получи.

Нещо в начина, по който го каза, неочаквано изпълни Шана с подозрение. Алената усмивка бе малко прекалено самодоволна. И защо майка ѝ си бе направила труда да купува някакъв вестник от

Вирджиния? Защо Рийна изобщо все още се интересуваше от Джордан?

— Мамо, ти нямаш нищо общо, нали?

Рийна погледна единственото си дете и сложи ръката с яркия маникюр на гърдите си, самата оскърбена невинност.

— Аз ли? Министерството на правосъдието го разследваше! Нима изглеждам като негов служител? — после пищните алени устни леко се изкривиха. — Разбира се, аз познавам някои хора в министерството. Но от друга страна — въздъхна уморено тя, докато се отдалечаваше към някого, когото бе забелязала в помещението, — аз познавам хора навсякъде.

По някакъв начин, кой знае как, майка ѝ бе дала ход на нещата. Прошепната дума някъде, изпуснат намек другаде. Шана все още нямаше никаква представа докъде се простираха връзките на Рийна изобщо. Също както в Холивуд повечето сделки се сключваха на коктейлите, а не в студиата и офисите, така и на приемите във Вашингтон се вършеше много повече работа, отколкото в залите на Сената.

Рейд взе вестника и прочете заглавието. Поклати глава и отново го пусна на масата. В погледа, с който проследи Рийна, имаше нещо подобно на възхищение.

— Не си пожелавам тя да ми има зъб. Наистина ли мислиш, че има нещо общо?

Шана кимна.

— Не „мисля“. А знам. Знам на какво е способна мама.

Погледна към снимката на Джордан, заобиколен от адвокатите си. Но в душата ѝ нямаше съчувствие. Нито тъга за онова, което го бе сполетяло, нито спомени, които да я умилоствивят. Както бе казала и майка ѝ, той си бе получил заслуженото. Шана не би му сторила каквото и да било. Не беше в стила ѝ. Но дълбоко в себе си се гордееше с майка си.

— Не мога да кажа, че съжалявам.

Вечерта се влачеше, минутите течаха бавно, въпреки трескавото вълнение наоколо. Мина още час и половина, преди мъчението да свърши. Стомахът на Шана толкова се бе свил, че не можеше да смели

дори единствения сандвич, който бе хапнала този ден. Влезе в банята и наплиска лицето си, за да се поободри. Когато излезе, Рейд сграбчи ръката ѝ и я притисна към себе си, преди който и да било друг да успее да привлече вниманието ѝ.

— Чак толкова ли ти липсвах? — изненада се тя.

— Както винаги — по усмивката му позна, че има нещо ново.

— Какво? Какво? — нямаше никакво настроение за закачки. Напрежението напълно бе съсипало нервите ѝ.

Той сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към най-близкото огледало.

— Втори канал те обяви за победител.

Едва успя да си поеме дъх. Шумът наоколо стана оглушителен. Ръката ѝ се притисна към присвития стомах. Извърна се към Рейд:

— Та нали е само девет и половина?

Той погледна часовника си.

— Девет и двадесет и девет — нима тя не разбираше смисъла думите му? — Времето няма нищо общо — кимна към монитора, където цифрите все още проблясваха. — Ти постигна внушителна победа.

Шана се опита да не избързва.

— Ами другите канали?

Баща ѝ се приближи, широко усмихнат. Дорийн ѝ замаха с ръка от другия край на стаята. Ръководителката на кампанията ѝ сочеше към монитора пред себе си и показваше знака на победата.

— Седми канал предаде, че ти печелиш мястото — събщи сенаторът Брейди на дъщеря си. — Шана — той сдържано я прегърна. Не бе свикнал да показва чувствата си. — Никога не съм се гордял повече с теб.

— Още нищо не съм направила — отвърна нервно Шана. — Ще си прав да се гордееш с мен, когато действително постигна нещо.

Рейд въздъхна.

— Все още ли не си разбрала какво искаш?

В тона му имаше нещо, което я разтревожи. Някакво раздражение. Искаше да го попита какво има, когато Дорийн мушна телефонната слушалка в ръката ѝ.

— Чембърлейн е. Предполагам, че иска да отстъпи.

Онемяла, Шана взе слушалката и изслуша как строгият му грубоват глас ѝ честити „успешния финал на кампанията“. Поздравлението беше съвсем формално. Шана знаеше, че Чембърлейн я смята за парвеню и натрапница. И все пак, протоколът трябваше да бъде спазен.

— Благодаря, Едуард. Това бе достойно състезание. Ти не си човек, който лесно може да бъде победен.

Той кратко ѝ благодари и връзката прекъсна.

Шана върна телефона на Дорийн.

— Победихме — изрече думата, но все още ѝ бе трудно да повярва.

Еуфорията започна постепенно да я завладява. Тя тръгна от стъпалата ѝ, нагоре по глезените, към коленете и цялото ѝ тяло като сянка, която те обгръща сантиметър по сантиметър.

— Спечелихме — извърна се тя към Рейд, разтреперана.

— Наистина спечелихме!

Отвсякъде се вдигаха поздравници, ехтяха поздравления, хората се прегръщаха, споделяйки триумфа на Шана. Баща ѝ я целуна по бузата, няколко души я прегърнаха, тя едва успяваше да различи думите им.

Рейд изчака първоначалният фурор да се успокои донякъде. Когато ставаше дума за Шана, той не искаше да е част от тълпата.

— Позволено ли е на един член на екипа на сенатора Брейди да целуне публично една дама от Конгреса? — той я грабна и я притисна до себе си.

Шана потъна в ласкавите му великолепни зелени очи.

— Най-добре ще е да го направи!

— Ей, вие двамата, отложете за малко по-късно — Дорийн се вмъкна между тях. — Долу има цяла зала с хора, които чакат да чуят новината — Ликуваща, тя прегърна Шана и я повлече към вратата.

Шана погледна през рамо към Рейд и изведнъж всичко ѝ стана ясно. Да, беше чудесно. Това бе всичко, за което бе мечтала, но то не означаваше нищо без него. Взе решението си, надявайки се, че все още не е късно.

— Не, чакай — дръпна се тя от ръката на Дорийн. — Дай ми само минутка, моля те.

Жената измери Рейд с поглед, но излезе в предверието.

Шана изчака всички хора от апартамента да слязат долу в балната зала. Останаха само родителите ѝ и Джейн с детето, но те бяха в другия край на помещението.

Внезапно изплашена, че се е колебала прекалено дълго, тя изрече почти шепнешком:

— Предложението ти все още ли е в сила?

Рейд не бе сигурен, че я е разбрал. Не искаше да си прави прибързани заключения.

— Кое предложение?

Твърде късно беше. Тя се помъчи да преглътне разочарованието.

— Онова, което ми направи на поляната — защо ѝ трябваше толкова време, за да се вразуми? — Там, във Вирджиния.

Нямаше нужда от повече обяснения. Но защо изглеждаше така сломена?

— Винаги ще бъде.

Шана го изгледа смаяно. Значи не беше късно. Не беше! Всичко беше наред! Тя се усмихна, без изобщо да забелязва сълзите, които рукнаха по бузите ѝ. Но когато пристъпи към Рейд, Дорийн я задърпа към асансьора.

— Идвай най-сетне — настоя тя.

— Донеси детето, моля те! — викна Шана към Рейд, без да е сигурна, че я чува.

Червените, бели и сини балони бяха навсякъде, с еднакви ленти, закрепени помежду им. Смехът избухваше също толкова лесно както шампанското. В едната страна на балната зала имаше нещо като сцена с подиум в средата. Разтреперана, Шана изкачи двете стъпала до него, бузите ѝ горяха, цялата бе напрегната до пръсване. Когато се приближи до микрофона, аплодисментите станаха оглушителни.

— Почакайте — протегна ръце тя, за да ги успокои. — Както казах на баща ми, когато ми честити, все още не съм направила нищо. Запазете овациите си за после — опита се да потисне желанието си да избухне в радостни сълзи. — Точно сега овациите са само за вас.

Шана погледна към морето от лица. Толкова много хора, които дори не познаваше, толкова хора, които безкористно ѝ бяха помагали, защото вярваха в нея.

— Защото ако не бяхте вие, вашият неимоверен труд, вашата преданост и времето, което ми посветихте, сега аз нямаше да бъда тук.

Докато изчакваше поредната вълна аплодисменти да стихне, тя видя Рейд да влиза от страничната врата, със заспалата Джесика на ръце. Любовта нахлу в нея и Шана поблагодари на съдбата за този втори шанс.

Очите им се срещнаха и вече не се отделиха, докато Рейд бавно си проправяше път към нея.

— Обещавам да се опитам да осъществя в живота всички свои предизборни намерения. И да не обещавам и занапред нищо, което не мога да изпълня. Надявам се да оправдая вашето доверие — Шана се усмихна и протегна ръка към Рейд. Зад нея бяха ръководителите на кампанията ѝ. Пред нея бе целият свят.

— Днес се чувствам много смирена, много горда и много щастлива. След нощта, когато се роди дъщеря ми, това е най-щастливата нощ в живота ми — тя си пое дълбоко дъх, когато Рейд застана до нея с Джесика. — И не само защото вие ме избрахте за свой представител, макар и това да е доста главозамайващо за жена, която до преди три години не разполагаше с по-сериозна служебна препоръка от тази, че е подслушвала политическите спорове в кабинета на баща си.

Преглъщайки сълзите си, Шана спря очи на предната редица, където баща ѝ и майка ѝ стояха заедно. Ръката на сенатора бе на раменете на Рийна и двамата се усмихваха. Шана никога не бе усещала родителите си така близо до себе си, както сега. Би могла да се закълне, че в очите на майка ѝ имаше истински сълзи, но можеше да е и от осветлението. Тя зачака шумът и смеховете да утихнат.

— Както вече казах, това е най-щастливата нощ в живота ми; не само защото вие ме избрахте, а и защото един прекрасен мъж, който е напълно наясно с всичките ми капризи и недостатъци, все още иска да се омъжи за него.

Извърна се и погледна човека, когото обичаше, и който бе помогнал на детето ѝ да се роди.

— Отговорът е „да“, Рейд — тя снижи глас, но тъй като все още бе до микрофона, шепотът ѝ прозвуча в залата. — Да.

Всичко друго, което би могла да каже, щеше да потъне в ликуването на тълпата. Балоните бяха пуснати и попадаха по пода на залата като пъстри дъждовни капки.

Шана отстъпи назад на подиума и промълви:

— Искам да ме целунеш тъй както ми обеща, моля те.

Рейд подаде спящото дете на Джейн. Поради шума той по-скоро прочете думите на Шана върху устните ѝ, отколкото ги чу. Нямаше нужда от повече обяснения. Бе твърде зает да я целува, докато балоните и поздравленията валяха около тях.

Издание:

Мари Ферарела. Дъщерята на сенатора
Издателство „Слово“, Велико Търново, 1994

Редактор: Детелин Гинчев

ISBN: 954-439-251-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.